

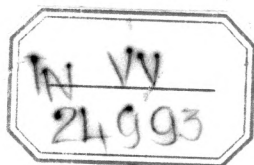
NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC & CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

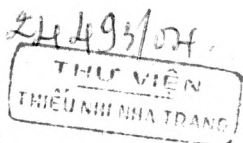
BỘ LỤC
CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

PAUL-JACQUES BONZON
NGUYỄN MINH HOÀNG dịch

BỘ LỤC
CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

VV.

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HOAN NGHÊNH BẠN ĐỌC GÓP Ý PHÊ BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

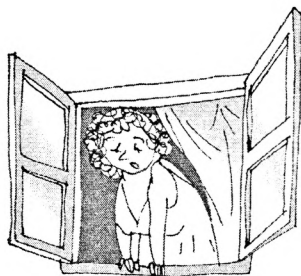
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành Phố Hồ Chí Minh

ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973

Fax : 84.8.8437450 - Email : Nxbtre @HCM.vnn.vn

Website : [Http ://Www.nxbtre.com.vn](http://www.nxbtre.com.vn)

CHƯƠNG 1

Cánh cửa khép

Một buổi sáng tháng Mười một, Phó Giày không đến trường, chúng tôi rất ngạc nhiên. Ít khi nào Phó Giày nghỉ học. Cậu ấy không thuộc dạng công tử hờ hững sổ mũi ho hen một tí là lấy cớ nằm nhà, vùi sâu trong nệm ấm chăn êm... Vả chăng nếu nằm nhà thì cũng chẳng ai chăm sóc. Mẹ cậu đi làm ở nhà máy từ sáng đến tối. "Hãy đợi xem", Corget, người bạn học ngồi kề bên bảo tôi, "có thể chiều nay Phó Giày sẽ đến lớp"...

Nhưng đến đầu giờ chiều Phó Giày vẫn không đến. TỰ ngạc nhiên, chúng tôi chuyển sang hơi lo âu. Chúng tôi rất quý Phó Giày. Trong nhóm những Bạn Đồng Hành, Phó Giày tuy là người

thấp bé nhất nhưng tiếng nói của cậu ấy rất có trọng lượng. Liệu có điều gì xảy ra cho cậu ta? Khi tiết học chiều cuối cùng kết thúc, cả nhóm quyết định đến nhà Phó Giày tìm hiểu.

Căn hộ gia đình Phó Giày ở trên lầu một tòa nhà tại một con đường nhỏ ngoằn ngoèo như rắn. Ở tầng trệt có tiệm đóng giày, chính vì thế chúng tôi gọi đùa cậu là Phó Giày, chứ tên họ đầy đủ của cậu là Louis Gerland.

Khi chúng tôi đến nơi thì đêm đã xuống. Hành lang chạy dọc tiệm giày tối như hũ nút. Chúng tôi im lặng bước lên những bậc cầu thang vệt mòn theo năm tháng. Căn hộ gia đình bạn ấy ở ngay phía trên tiệm giày. Nhà chỉ có hai mẹ con bởi vì ba Phó Giày đã mất từ lâu! Corget gõ cửa nhưng không ai ra mở.

- Có thể đã theo mẹ ra phố mua hàng rồi, hình như cậu ấy có nói với tớ về chuyện cái áo khoác măng-tô mới. - Bít tết đoán chừng.

- Không đâu! - Sư Cọ lên tiếng - Mẹ Phó Giày làm việc ngày thứ Hai, bác ấy sẽ không phí một ngày làm việc để đi mua sắm.

- Dào! Trong nhà không có ai nên tụi mình không phải lo. Chẳng lẽ cả hai mẹ con đều bệnh hết sao? - Tư Lơ Mơ trấn an.

Tuy nhiên, tôi vẫn gõ cửa một lần nữa, và mạnh tay hơn. Áp tai vào cánh cửa, tôi thử nghe ngóng trong nhà có động tĩnh gì không. Chỉ có

tiếng hót của hai con chim yến Phó Giày nuôi trong lồng. Thử vận hột xoài ở cửa: đã khóa.

- Có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi. Tụi mình xuống hỏi thăm bác thợ đóng giày xem sao? - Corget cương quyết.

Nhưng lúc ấy cánh cửa căn hộ phía đầu kia xịch mở, một phụ nữ nhoài người ra. Thấy nhóm năm thiếu niên tụ tập, bà ta hỏi dò xét:

- Mấy cậu làm gì đó?... Không có ai ở nhà hết... Mấy cậu tìm ai?

- Chúng cháu là bạn học của Phó Giày...

- Phó Giày nào?

- À quên, của Louis Gerland. Hôm nay cậu ấy không đến trường nên chúng cháu đến xem tại sao.

Nghe xong, bà ta có vẻ bất nghi ngờ:

- A, bạn học của Louis hả?... Nó không có nhà đâu. Sáng nay, xe đến chở đi bệnh viện rồi.

- Đi bệnh viện?! Cậu ấy bị làm sao hả bác?

Người phụ nữ nhún vai:

- Tôi cũng không biết chắc. Chiều hôm qua, tôi nghe tiếng chân ở cầu thang, tiếng chân đàn ông... Tôi rất sợ... Sáng nay, tôi mới biết đó là bác sĩ. Đến sáu giờ sáng, nghe ồn ào ngoài đường, tôi chồm ra cửa sổ xem thì thấy chiếc xe cứu thương. Chỉ kịp nhìn thấy y tá đẩy chiếc băng-ca vào xe, sau đó bà Gerland lên ngồi bên cạnh

tài xế. Đến trưa, khi gõ cửa nhà bà không thấy ai ra mở. Bà không về nhà ăn trưa nên tôi không biết chính xác đã xảy ra việc gì.

Tôi nhìn những Bạn Đồng Hành kia, các cậu ấy cũng sống sờ như tôi.

- Bác biết Louis nằm nhà thương nào không?

Người phụ nữ lại nhún vai: "Tôi nói rồi, từ sáng đến giờ chưa gặp lại ai cả.

Bệnh viện gần nhất là bệnh viện Chữ Thập Hung, ở phía bên kia sườn đồi. Có lẽ Phó Giày nằm ở đó.

- Thôi tụi mình đến đó đi - Bít tết đề nghị
- Cho dù không được vào thăm, nhưng ít ra cũng biết thêm thông tin.

Đến tầng trệt, chúng tôi vào hỏi thăm bác thợ đóng giày. Bác rất ngạc nhiên khi biết có xe cứu thương đến chở người trong tòa nhà này đi bệnh viện. Bác ngủ ở lầu bốn nên đêm qua chẳng hay biết gì cả".

Chúng tôi im lặng leo dốc, hướng về đại lộ Chữ Thập Hung.

- Tội nghiệp Phó Giày quá, cậu ấy từng là một người bạn tốt! - Bít tết thở dài.

Bít tết vừa nói "từng là", như thể Phó Giày đã gặp chuyện xui xẻo nhất trong đời!

- Cậu có im ngay cái mồm không? - Corget nổi cáu. - Giả định trước đó Phó Giày bị tai nạn giao thông, thì người ta đã đưa trực tiếp vào

viện chứ đâu có về nhà! Tớ cho rằng, cậu ấy bị đau lục phủ ngũ tạng chi đó nên bà bác cuống cuồng lên. Bác đã gọi bác sĩ, sau đó đưa cậu ấy vào viện để chụp hình, xét nghiệm, thế thôi!

- Đúng vậy! Chiều qua đi học về Phó Giày vẫn khoẻ mạnh. - Sư Cọ tán đồng - Chắc chắn không có gì trầm trọng đâu.

Nói là nói vậy để trấn an, chứ trong lòng không ai không âu lo cả. Sư Cọ biết rõ bệnh viện khu Chữ Thập Hung, bởi vì trước đây cậu từng nằm ở đó để chữa một bệnh rất nặng đã làm cậu rụng hết tóc.

Vừa bước vào đại lộ ở đỉnh đồi Chữ Thập Hung, tôi chụp lấy tay của Tư Lơ Mơ:

- Stop!

Từ xa, tôi nhận ra mẹ của Phó Giày. Bác ấy vừa bước ra khỏi xe điện và đi về phía chúng tôi. Đột nhiên cả nhóm Bạn Đồng Hành hết sức sợ hãi: sợ phải nghe một hung tin. Theo bản năng, chúng tôi lui vào một góc phố.

Mẹ Phó Giày đi ngang chỉ cách vài thước và không trông thấy chúng tôi. Bác không có vẻ gì đau khổ cả. Bác xách một túi đi chợ khá nặng, có nghĩa là từ bệnh viện ra, bác vẫn sửa soạn bữa ăn tối.

Những bạn khác cũng vừa có cùng nhận xét. Bỗng dưng cảm thấy xấu hổ về sự nhát gan của mình, tôi phóng theo bác và cả nhóm chạy theo.

Từ đại lộ vừa rẽ vào dốc nhỏ, mẹ Phó Giày nghe tiếng chân nên quay lại.

- Chào bác Gerland, chúng cháu vừa ở nhà bác về, đã xảy ra chuyện gì thế hả bác?

Bác cố gắng mỉm cười như để chúng tôi bớt lo:

- A! Thằng Louis nó làm cho tôi một phen lên ruột!, và bác kể tiếp:

Đầu đuôi như thế này. Chiều qua đi học về nó vẫn khoẻ khoắn như mọi khi... nhưng một lúc sau đó, nó than đau bụng. Càng lúc nó càng đau nhiều nên tôi phải dìu nó đi nằm. Trong đêm nó lại ói, tôi phải gọi bác sĩ. Hóa ra nó bị viêm ruột thừa cấp, phải mổ ngay. Sáng sớm tôi đưa nó đi bệnh viện bằng xe cứu thương. Chỉ một giờ đồng hồ sau là bác sĩ giải quyết xong hết. Lúc này khi tôi ở bệnh viện ra, nó đã cười toe toét. Bác sĩ nói nghỉ ngơi dưỡng bệnh chừng hai tuần thì sẽ chạy nhảy như thường... Nhưng quả thật, nó làm tôi sợ hết hồn!

Sau phen lo sợ đó, giờ bà bác đã lấy lại tinh thần, nhưng khi kể lại, bác vẫn rơm rớm nước mắt, khiến chúng tôi cũng cay mắt lây.

- Đến khi nào chúng cháu mới đến thăm bạn ấy được ạ?

- Nếu để cho Louis quyết định thì nó muốn gặp các cháu ngay ngày mai. Nhưng cô y tá nhất quyết phải đến thứ Năm mới cho vào thăm.

... Tuy đã khá trẻ, nhưng vì vừa qua một cơn xúc động nên chúng tôi không ai muốn về nhà ngay. Sư Cọ đề nghị đến gặp và báo cho Mady biết tin vui lẫn tin buồn.

Thực vậy, cô bạn gái này chia sẻ tất cả những gì liên quan đến nhóm, bởi vì cô cũng là thành viên của Bộ Lục. Vừa qua, Mady bệnh khá nặng và suốt kỳ hè rồi, cô ấy phải dưỡng bệnh ở vùng Provence, ngay tại làng Reillanette, nơi tôi từng lớn lên trước khi đến thành phố Lyon. Tuy chưa đủ sức đến trường, nhưng bác sĩ cho phép đi dạo. Lúc chúng tôi đến, Mady đang chép lại bài vở do một bạn học mang tới.

- Tội nghiệp Phó Giày - Mady thở dài, - Lần gần nhất khi tớ gặp, cậu ấy vẫn rất khoẻ. Cũng may là tớ không có mặt khi cả nhóm nắm được tin không may này, nếu không tớ e là mình không chịu nổi...

Vì bệnh viện ở khá xa nên Mady dặn chúng tôi chừng nào cả nhóm hẹn đến thăm Phó Giày thì đến đưa cô ấy đi cùng.

*

* *

Tôi chạy một mạch về đến nhà và leo một lúc năm tầng lầu không cần nghỉ. Nghe tiếng chân tôi từ xa, chó Kafi đã nhận ra ngay. Như mọi khi, nó chồm dậy đặt hai chân trước lên vai tôi.

- Con về trễ quá! - Vừa nói mẹ vừa liếc nhìn đồng hồ báo thức. Nhưng khi nhìn về mặt tôi, mẹ biết ngay là có chuyện. Tôi kể cho mẹ nghe hết về bệnh tình của Phó Giày. Nghe xong, mẹ chia sẻ niềm cảm xúc của tôi vì mẹ rất thương Phó Giày. Mẹ hay chép miệng tội nghiệp cậu ấy mất cha quá sớm.

Tôi lấy sách vở ra chuẩn bị học bài nhưng không thể tập trung. Chó Kafi đoán biết hôm nay tôi không bình thường như mọi khi. Nó đến gần, gác mõm lên đầu gối tôi và ngược nhìn như muốn nói:

- Tí Nhu này, cậu nghĩ gì thế? Có gặp rắc rối nào không? Chúng ta lại bị đe dọa nữa sao?

Tôi vỗ về nó: "Không đâu Kafi, tao chỉ hơi buồn một tí thôi, vì Phó Giày đang bệnh. Không ai đe dọa chúng ta đâu."

Lúc ấy, tôi tưởng tượng những gì mình nghĩ và nói cho Kafi nghe đều là thực tế. Nhưng không, tôi đã lầm... Vào thời điểm đó, có ai ngờ rằng việc Phó Giày nằm viện sẽ là đầu dây mối nhợ cho một trong những cuộc phiêu lưu lạ lùng nhất?

CHƯƠNG 2

Loulou

Thời tiết ngày thứ Năm hôm đó khá lạnh và nhiều nắng. Trên mặt sông Rhône và sông Saône không có chút sương mù nào. Thoạt nhìn, sẽ không ai nghĩ rằng thành phố Lyon bước vào tháng Mười một.

Sau khi ăn trưa xong, tôi thay quần áo. Kafi rất khoái chí vì tưởng tôi sắp dẫn nó đi dạo cùng với cả nhóm như những ngày thứ Năm hàng tuần. Nó nhảy cà tưng quanh tôi, vừa vẫy đuôi vừa rít lên ư ử. Làm sao cho nó biết rằng hôm nay sẽ không có đi dạo?

- Nghe này Kafi, chiều nay tao phải đi thăm Phó Giày. Mày có nhớ Phó Giày thường trêu mày và cho mày những mẩu đường nho nhỏ không?

Phó Giày đang nằm viện. Và ông bảo vệ bệnh viện sẽ không cho mày vào đâu.

Nói xong, tôi vội vàng ra cửa. Những Bạn Đồng Hành khác chắc đang chờ tôi dưới chân đoạn dốc Hải Tặc, trong một xưởng dệt bỏ hoang mà chúng tôi đặt tên là "Cái hang".

Quả nhiên cả nhóm đang chờ, trừ Bít tết vừa đến cùng lúc với tôi, và tất cả đều mặc quần áo trắng thơm sạch sẽ.

Từ đoạn dốc Hải Tặc, chúng tôi hướng lên phía đường Gò Cao, chỗ nhà Mady. Cô ấy đang chờ trước cửa. Mady rất vui khi cùng cả nhóm đi thăm Phó Giày, và cũng rất vui vì ánh nắng chan hòa đẹp để gợi nhớ miền Provence. Mady chợt thốt lên:

- Ô, hay là tụi mình mua gì đó làm quà cho Phó Giày đi?

Phải rồi, bọn con trai cục mịch không ai nghĩ ra việc này cả. Mỗi đứa lục túi mình và hùn tiền lại. Tơ Lơ Mơ đề nghị mua món mà... cậu ta thích nhất, đó là truyện tranh. Nhưng Corget cho rằng phẫu thuật xong mới có hai ngày, chắc Phó Giày chưa muốn đọc đâu. Tôi muốn mua bánh kẹo gì đó. Bít tết ngăn lại:

- Đừng! Trước đây bà chị tớ cũng phải mổ ruột thừa, và suốt một tuần sau đó hoàn toàn phải ăn kiêng.

- Như thế thì tụi mình mua hoa vậy. Phó Giày vốn dĩ thích hoa mà! - Mady kết luận.

Phó Giày thích hoa, đúng thế. Có thể cậu ta ít khi nhớ phải chải mái tóc đen nhánh dày cộm bù xù như tổ quạ, nhưng ngược lại không bao giờ quên tưới hai chậu phong lữ thảo đặt ở góc cửa sổ. Và tưới hăng say đến nỗi vô tình làm ướt một khách bộ hành ở dưới đường.

Như thế, cả nhóm quyết định mua hoa, nhưng mùa này hoa khá hiếm và đắt tiền. Với tất cả số tiền hùn lại, chúng tôi chỉ mua được năm bông cẩm chướng, nhưng là loại cẩm chướng tuyệt đẹp, gói trong tờ giấy hoa rất tương xứng...

Chúng tôi hơi hồi hộp khi đến trước cổng bệnh viện. Thấy một lúc đông đảo người như thế, ông bảo vệ nhăn mặt:

- Ô không, không thể vào cùng lúc. Bệnh viện không phải là cái chợ!

Nhưng Mady bước tới giải thích mọi chuyện, và sự khéo léo cộng với nét dịu dàng thiếu nữ đã khiến ông bảo vệ mềm lòng.

- Thôi được, nhưng lần này thôi nhé... Lần sau chỉ từng người một vào thăm bệnh nhân. - Ông dò trong sổ rồi hướng dẫn: - "Louis Gerland, khu B, tầng một, cuối hành lang, phòng số 3."

Hơi khớp trước những bức tường trắng toát và không khí lạnh như tờ, chúng tôi cũng im lặng đi theo các hành lang dài vô tận. Cuối cùng, Sư Cọ trông thấy bảng số 3 gắn trên cửa ra vào. Bọn tôi nép mình nhường Mady bước qua.

Trước mắt chúng tôi là căn phòng rất rộng chia làm hai dãy, mỗi dãy chừng nửa tá giường giống hệt nhau, phía đầu giường có chiếc tủ nhỏ. Khỏi cần tìm lâu, ở phía cuối phòng đã thấy cánh tay huơ huơ. Mặc dù mẹ Phó Giày nói trước là cậu ta đã bình phục nhưng trước khi bước vào, chúng tôi vẫn hơi ngại là cậu ta vẫn còn sốt và ủ rũ. Tuy nhiên, Phó Giày mỉm cười phấn khởi, mặc dù mặt hơi tái hơn bình thường một chút.

- Coi nào, đừng sấm những vẻ mặt đưa đám như thế! Các cậu thấy là tổ ngon lành rồi! Đợi các cậu mãi đấy. Mẹ tổ báo trước các cậu sẽ vào thăm, và tổ cứ sợ là người ta không cho cả nhóm cùng vào một lúc. Bộ Lục đầy đủ cả, quá tuyệt!

Và khi thấy bó hoa:

- Ô, lại có cả hoa nữa... cắm chướng thứ thiệt, không phải bằng giấy. Bộ các cậu biết là tổ thích cắm chướng à? Chắc đây là ý kiến của Mady rồi! Tháng Mười một hoa cắm chướng đắt lắm. Để tổ gọi cô y tá mang cho mình một cái bình. Cô này rất dễ mến và thường trò chuyện với tổ. Tổ kể cho cô nghe về Bộ Lục và Kafi.

Khá mệt mỏi sau khi đi bộ, Mady ngồi phịch lên chiếc ghế duy nhất trong khi bọn con trai đứng vòng quanh như cận vệ. Mady hỏi Phó Giày đau như thế nào, và vết thương có hành không.

- Ô không, viêm ruột thừa cấp cứ như đùa ấy! Bởi vì trong khi phẫu thuật thì ta chẳng biết gì hết. Sau khi tỉnh dậy thì thấy nằm trên giường như chưa có việc gì xảy ra, lại còn được y tá chăm sóc như một ông hoàng. Sống như mơ!

Những gì Phó Giày vừa nói không phải để lấy le. Cậu ta không phải túp công tử mít ướt. Hơn nữa ở nhà, mẹ cậu không có thì giờ chăm sóc cậu vì còn phải làm việc. Nói chung, "được" như thế này là Phó nhà ta sung sướng lắm.

- Tớ chỉ tiếc là không báo tin các cậu kịp thời. Chắc chắn các cậu rất lo... Tớ không muốn thế... Hình như các cậu đã khá lo sợ... nhưng không bằng mẹ tớ đâu.

Phó Giày nói huyền thuyên liên tục như thế để bù lại khoảng thời gian phải im lặng. Tuy nhiên, mỗi lần cậu ta cười thì nụ cười lại méo sẹo. Phó Giày trấn an ngay:

- Các cậu không phải lo. Cô y tá cho biết hễ ai mổ ruột thừa xong cũng đều như vậy cả. Mỗi khi cười ta làm chỉ khâu căng ra... A, gặp lại các cậu đã hết sức! Lát nữa các cậu đi rồi tớ buồn lắm. Dù sao thì tớ không than phiền gì, vì tớ cũng còn may.

Lúc nói những lời này, Phó Giày nhìn sang phía trái. Ở giường bên có cậu bé cỡ tám chín tuổi hình như vẫn ngủ cho dù tiếng nói chuyện ồn ào.

- Vâng, cậu ta ngủ. Hầu như trưa nào cũng

ngủ để bù cho việc buổi tối mất ngủ vì ác mộng.

- Trời! Cậu ta bị gì thế? Cũng viêm ruột thừa như cậu à? - Mady đồng cảm.

- Không, cậu ta bị thương ở chân khi té cầu thang. Hình như khá nặng đấy. Mỗi sáng, cô y tá phải mất nửa giờ đồng hồ để làm vệ sinh vết thương.

Tôi hơi chồm sang một tí để ngắm gương mặt cậu bé khuất sau mớ tóc vàng khá dày. Da mặt nhợt nhạt, mắt quầng thâm, rất thâm.

- Có người viếng thăm thường xuyên không?
- Mady hỏi

- Không, mẹ cậu ta không có thì giờ. Gia đình có bốn năm anh em gì đó. Cha đi làm xa, tận trên núi Alpes, xây đập thủy điện, ít khi về Lyon.

- Cậu ta tên gì?

- Louis, cũng như tớ. Nhưng cô y tá gọi thân mật là Loulou.

- Có khi nào cậu ta nói chuyện với cậu không? Hai cậu khá thân không? - Mady hỏi tiếp.

- À... ừm... tớ sẽ phải giải thích việc này...

Phó Giày nhú mày, đặt một ngón tay lên môi và ra hiệu cho chúng tôi đến gần:

- Những gì vừa nói cho các cậu là tớ nghe cô y tá thuật lại. Loulou ít nói lắm. Theo lệ thường thì ngay lần đầu tiên gặp nhau, tớ đã hỏi ngay xem cậu ta bị làm sao. Loulou chỉ nổi bâng quơ

là bị thương khi nô đùa. Nhưng khi tớ hỏi diễn biến lúc bị thương thì cậu ta tịt ngay, rõ ràng là câu hỏi này hơi phiền. Mới đầu tớ tưởng rằng cậu ta mắc cỡ vì không khéo léo để cho ngã, nhưng dần dà tớ biết là không phải như thế...

- Vậy là cái gì? - Bít tết nóng ruột.

Phó Giày lại đưa ngón tay lên môi, dáng vẻ bí mật hơn nữa:

- Đó cũng chính là cái tớ đang muốn biết. Các cậu nghe này. Đêm qua khi còn trần trọc, tớ nghe Loulou nói mơ trong cơn ác mộng. Cậu ta nằm mơ thấy bị rượt đuổi và la lên rằng mình thề là sẽ không khai báo, chắc chắn sẽ không hé môi.

- Ối dào, tưởng gì! Mỗi lần bị bệnh lên cơn sốt, đêm nào tớ cũng nói mơ đấy thôi! - Sư Cọ thờ dài.

- Cũng biết thế, nhưng sáng nay khi tớ nhắc lại điều vừa kể, ngụ ý là trêu Loulou tí cho vui, thì cậu ta xanh mặt vì sợ hãi. Tớ tưởng cậu ta "man man" rồi. Loulou đã nhiều lần nhờ tớ lặp đi lặp lại từng chữ từng chữ xem mình đã nói gì trong mơ, xem có chắc chắn là không còn rõ rĩ câu chữ nào nữa. Tớ thấy lạ quá. Tớ đây cũng có ác mộng, cũng la hét từng bừng, nói năng lung tung, nhưng khi tỉnh dậy thì coi như là xong, không còn gì phải sợ nữa!

Corget nheo mắt cười:

- Cậu bé Phó Giày thân mến, quả là tội tớ có lý khi không mang theo tiểu thuyết trinh thám cho cậu xem, bởi vì cậu nhìn đâu cũng thấy bí ẩn hết...

- Cứ cho là như thế đi...- Phó nhà ta hơi cáu - nhưng dù sao thì tớ vẫn nghi là có bí ẩn gì đây, và...

Phó Giày phải ngưng vì lúc ấy Loulou thở dài và tỉnh giấc, gương mặt chưa hết nét lo âu. Mady chuyển ngay đề tài và nói về Kafi. Bít tết báo cho Phó Giày biết rằng Kafi đang được tiếp tục huấn luyện để trở thành chó điều tra. Một lát sau cô y tá đến, giọng cô rất dịu dàng nhưng cương nghị:

- Các em nên rút ngắn thời gian thăm viếng, nếu không sẽ làm cho bạn bị mất sức.

- Mới đây mà... - Phó Giày bắt đầu phản đối, - bạn em mới đến chừng năm phút thôi mà!

- Năm phút mà thành nửa tiếng đấy. Quá giờ rồi... Nhưng lần sau có thể ở lại lâu hơn.

Chúng tôi lần lượt siết chặt bàn tay hâm hấp mồ hôi của Phó Giày. Trước khi bước ra, tôi quay nhìn Loulou và bắt gặp Mady cũng cùng nhìn về phía ấy. Vừa ra đến hành lang, mỗi người trong chúng tôi để lộ sự mừng vui khi nhận thấy Phó Giày hầu như bình phục sau cái bệnh tật chớp nhoáng.

- Phải nói là Phó Giày may mắn hơn cậu bé ở giường bên. Tớ cảm thấy tội nghiệp cho Loulou quá... - Mady bâng khuâng một lúc rồi nói tiếp - Là thật... cũng giống Phó Giày, tớ cảm thấy câu chuyện bị ngã khi đang nô đùa và những cơn ác mộng của Loulou có vẻ gì không bình thường...

- Sao thế? Cậu bị Phó Giày lây rồi hả Mady?

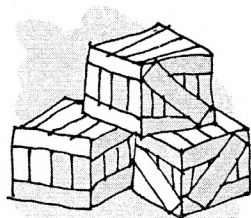
Corget, Sư Cọ, Bít tết... và ngay cả người ít nói Tư Lơ Mơ cười lên vui vẻ khiến một y tá đi ngang qua phải làm mặt nghiêm và chỉ ngón tay hướng ra cửa.

Ra đến ngoài rồi, Mady quay sang hỏi tôi, như thể lúc này tôi chưa hề hòa theo những thành viên khác cười trên cô:

- Còn cậu, Tí Nhu, cậu nghĩ sao?

Tôi lúng túng không biết phải trả lời như thế nào. Những Bạn Đồng Hành kia có vẻ có lý, nhưng mặt khác tôi cũng biết rõ Mady, vì cô bé này thường đoán ra nhiều việc trước bọn tôi. Nếu chịu chia sẻ sự nghi ngờ của Phó Giày, hẳn Mady đã linh cảm điều gì đó.

CHƯƠNG 3

Bí mật của Loulou

Phó Giày bình phục rất nhanh, nhưng giờ đây đối với cậu ta, bệnh viện không còn là một dạng thiên đường như lúc ban đầu. Phó Giày bắt đầu buồn chán và chỉ mong được ra viện để gặp lại nhóm Bạn Đồng Hành. Cậu ta đếm từng ngày, mong sao nhanh chóng đến lúc hòa mình trở lại với cuộc sống thường nhật.

Nhưng bên cạnh đó, ước muốn này cũng còn chút vướng mắc khi Phó Giày nghĩ đến lúc phải chia tay và bỏ mặc Loulou. Phó Giày thương cậu bé như đứa em nhỏ, tìm cách giải sầu cho cậu, đưa truyện tranh cho Loulou xem, kể chuyện này chuyện nọ, trong đó có cả chuyện của chó Kafi nữa.

Nhiều khi bị cuốn hút trước tài kể chuyện có thêm thắt của Phó Giày, Loulou tạm quên những nỗi sợ hãi, thậm chí đôi lúc còn bật cười. Nhưng thỉnh thoảng khi Phó Giày đang huyền thuyên, bỗng dưng Loulou không còn nghe nữa, vẻ mặt rầu rầu và âu lo. Phó Giày cúi xuống nói:

- Loulou à, anh không muốn tò mò hỏi em, nhưng nếu có điều gì không thông, em cứ mạnh dạn nói ra... anh sẽ không tiết lộ cho ai khác đâu.

- Em chẳng bị gì hết... - Loulou lặp đi lặp lại một cách bướng bỉnh.

Sau đó cậu bé quay mặt nhìn chỗ khác như muốn được yên.

*
* *
*

Một buổi tối sau khi đi học về, vào đúng đêm hôm trước khi Phó Giày được ra viện, bức màn bí ẩn bắt đầu hơi hé. Lúc ấy mẹ ra ngoài có việc, tôi vừa học bài vừa trông chừng em Géo, chợt có tiếng chân lên cầu thang. Kafi vỗn tai lên. Tiếng gõ cửa. Tưởng có ai đó đi tiếp thì mặt hàng mới, tôi hé cửa chút xíu... và bắt gặp Mady!

Tuy từ lâu đã biết đường Tiểu Nguyệt nơi tôi ở nhưng chưa bao giờ Mady leo năm tầng lầu để gặp tôi. Vậy là lần này có chuyện quan trọng?

Cô bé ngồi phịch xuống ghế để thở, trong khi Kafi lẳng xăng đến cọ mình vào chân cô. Đột nhiên Mady nói toẹt ra không cần nhập đề:

- Phó Giày đã không lầm!

Tôi hơi căng thẳng nhìn gương mặt nghiêm nghị của Mady:

- Cậu muốn nói về chuyện liên quan đến Loulou?

- Vâng, Loulou... Cậu ta bị thương không phải lúc đang nô đùa, mà lúc chạy trốn.

- Loulou nói với cậu như thế?

- Cách đây mấy ngày, tớ có cảm giác hình như Loulou muốn nói về điều gì đó. Khi đến bệnh viện, tớ thấy cậu bé không ngủ say như những ngày đầu. Như thể cậu ta đang chờ mình. Loulou mỉm cười, bắt tay tớ. Vì không muốn làm Loulou buồn, Phó Giày chưa dám cho cậu bé biết là mình sắp rời viện.

Mady nghỉ lấy hơi rồi nói tiếp:

- Chiều nay, tớ đến đó lần chót vì bác sĩ đã cho phép Phó Giày xuất viện. Khi biết là tụi mình sẽ không đến nữa, Loulou rất buồn và rơm rớm nước mắt. Tớ không ngờ là cậu bé đã mếu tụi mình đến như thế. Tớ phải hứa rằng sau khi Phó Giày rời viện, tớ vẫn đến thăm cậu ta. Giá mà Tí Nhu thấy được lời hứa này làm cho Loulou mừng vui nhẹ nhõm như thế nào... Loulou đã siết chặt tay tớ, hôn tớ... Nhưng lập tức cậu bé

quay mặt đi và khóc im lìm. Tớ biết, đau khổ của Loulou xuất phát từ điều không dám nói. Tớ thử gợi chuyện...

- Loulou này, Phó Giày nói em biết rồi đó, nếu em gặp điều gì rắc rối, bọn chị có thể giúp đỡ. Em biết hết Bộ Lục của chị rồi. Em cứ kể hết đi, và nếu em muốn, bọn chị sẽ không bao giờ tiết lộ...

Loulou không trả lời và lấy chăn che mặt. Tớ thấy cậu bé nức nở. Phó Giày và tớ nhìn nhau không biết phải làm gì. Cuối cùng Loulou quay lại và giơ cho tớ bàn tay nóng hổi, run run nói với tớ:

- Chị rất thương em, vì chị vẫn trở lại sau khi anh Phó Giày xuất viện... Em... em muốn kể anh chị nghe một việc... nhưng phải hứa là không kể lại cho ai khác... phải hứa...

- Chị hứa đó! Chị hứa rằng chuyện này chỉ giữa em và Bộ Lục thôi!

Loulou hãy còn do dự nhưng cuối cùng chợt quyết định:

- Em chưa nói chuyện này cho ai biết... ngay cả với mẹ... Em bị thương không phải lúc đang chơi giỡn...

Một lần nữa, Loulou quay mặt đi như thể tự trách về sự bép xép. Một lúc sau, cậu bé ra hiệu tụi tớ đến thật gần, và sau khi nhìn quanh không thấy cô y tá, Loulou bắt đầu kể.

- Chuyện là tháng vừa rồi, ngày nào cậu bé cũng đến đá bóng trong một con đường nhỏ. Gần đó có ngôi nhà vắng chủ, và kính cửa sổ sứt đất đã vỡ mất từ lâu. Loulou vô tình làm quả bóng bay vào. Quả bóng mới toanh là quà sinh nhật, vì vậy cậu ta mới chạy đến chui vào cửa sổ mong lấy lại quả bóng. Đó là cánh cửa của một tầng ngầm có căn phòng rất rộng đã bỏ hoang, trước kia có lẽ dùng làm kho chứa hàng. Sau khi thu hồi quả bóng, cu cậu leo ra ngoài và tự hứa ngày mai trở lại lượm vài cái kết bằng gỗ và vài thứ vớt đi, để chế thành cái xe kéo. Thử Năm tuần sau, Loulou trở lại, mang theo kìm búa, đinh vít... Sau đó thảm kịch xảy ra. Vừa chui qua cửa sổ vào trong, cậu ta nghe tiếng người nói chuyện phía bên kia vách ngăn. Tưởng chỉ là công nhân đến thu dọn vệ sinh, Loulou không phải lo sợ điều gì, và còn thử tìm cách nhìn mấy chú công nhân đang làm việc. Ở phía trên vách ngăn có khe hở, Loulou liền kê một cái kết gỗ đứng lên xem. Nhưng vì cái kết đã mục nên khi cậu ta vừa đứng lên thì kết sụm xuống, khiến Loulou ngã cái rầm...

- À, chính vì thế mà cu cậu bị thương.

- Không, lúc đó Loulou không trầy trụa gì cả... Nhưng vừa đứng dậy phủi bụi, Loulou thấy hai bóng người bước đến. Họ nắm chặt tay cậu bé lại và tát mấy cái. Họ hỏi cậu vào đây làm gì, và vào bao nhiêu lần rồi. Kế tiếp, họ tiếp

tục đánh đập và hăm dọa rằng nếu bép xép, họ sẽ tìm diệt cậu. Tội nghiệp Loulou! Lúc kể tới nghe việc này, cậu bé run rẩy khiến cái giường cũng rung theo. Vừa kể, Loulou vừa nhìn ra cửa phòng bệnh, như thể bọn người kia có thể xông vào bất cứ lúc nào... Kể tiếp chuyện trong hầm: Sau khi đánh đập Loulou một lúc, hai người kia thả cậu bé ra. Sợ điên người, Loulou chạy vắt giò lên cổ, và chính lúc đó mới xảy ra tai nạn. Khi chạy ngang một mái vòm tối thui, Loulou vấp ngã và va vào góc cạnh một cầu thang. Chính tại đây, người ta tìm thấy cậu bé nằm bất tỉnh...

- Đó là những gì Loulou vừa kể tới nghe, tới đến gặp cậu ngay. Giờ thì tại mình hiểu tại sao Loulou lại liên tục bị ác mộng. Làm sao xóa đi những ấn tượng khủng khiếp ấy? Làm sao Loulou có thể phục hồi vết thương thể chất lẫn tinh thần, khi lúc nào cũng nghĩ rằng mình bị đe dọa? Đương nhiên là tớ sẽ trở lại thăm, nhưng bệnh viện cách nhà tớ khá xa, làm sao đến hàng ngày được... Làm sao trấn an Loulou rằng hiện giờ tất cả mọi nguy hiểm đã qua rồi?

Tôi hứa là sẽ cùng với Mady đến bệnh viện vào những ngày thứ Năm và Chủ nhật, nhưng cùng lúc phải tìm hiểu xem việc gì đang diễn ra trong tầng ngầm. Phải kiểm tra lại việc Loulou bị đánh đập. Có thật là chuyện kể của cậu bé chính xác, hay là trong khi sợ hãi, cậu bé đã dựng đứng một câu chuyện rồi sao đó tưởng là thật?

- Cậu có lý. Tội mình phải đến tận chỗ xem xét mới được. - Mady đồng tình.

Mady đứng dậy cáo từ. Tôi rất muốn đưa Mady về tận nhà nhưng lại không thể bỏ mặc em Géo một mình. Đã hai lần rồi, mọi người bắt gặp cu cậu bắc ghế treo lên mở cửa sổ để nhìn xuống đường.

Suốt đêm, tôi có nhiều giấc mơ kỳ lạ. Sáng hôm sau, tôi dậy sớm hơn mọi khi, đến trường sớm hơn để gặp các Bạn Đồng Hành kia trước giờ học. Vì trước đó có cơn mưa rào nên tới phút chót mọi người mới đến, thậm chí Bít tết còn hơi trễ và phải chạy thật nhanh mới kịp hàng vào lớp.

Tôi phải chờ đến giờ ra chơi để kéo cả nhóm đến cuối sân. Nghe những gì Mady kể cho tôi, lần này các cu cậu không còn phì cười như lần trước trong hành lang bệnh viện. Tuy Bít tết cố gắng pha trò về tài "bói toán" của Mady nhưng không ai thêm cười cả.

Ai cũng nhất trí, ngay cả tay Corget đa nghi cũng nhất trí. Phải kiểm tra độ xác thực câu chuyện của Loulou, phải đến tầng ngầm. Vì không ai biết chỗ nên tất cả quyết định đến nhà Phó Giày. Tối hôm đó, cu cậu ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành gần cửa sổ, miệng huýt sáo với hai con chim yến. Tuy mặt còn tái, song cậu ta rất sung sướng được trở về nhà. Phó Giày kể lại y hệt như Mady, và nói thêm:

- Giá mà đi đứng được mạnh mẽ, tớ đã dạo một vòng quanh căn hầm đó rồi!

Trước đó, sau khi Mady rời bệnh viện, Phó Giày gạn hỏi thêm Loulou. Nhưng phải chăng vì cậu bé không muốn cả nhóm đến đó, hay vì không còn nhớ rõ ràng? Chỉ biết là thông tin do Loulou cung cấp rất mơ hồ, và Phó Giày chỉ đúc kết được rằng căn hầm ở đâu đó trong hẻm cụt khu dốc Sơn Ca.

Chưa ai trong nhóm biết về con dốc này cả, có lẽ nó ở khu khác. Chúng tôi lục bản đồ, phân công mỗi người dò một góc thành phố Lyon, trừ khu Chữ Thập Hung. Ngón tay của Corget đột ngột dừng giữa hai con sông Rhône và Saône. Chúng tôi hết sức ngạc nhiên khi phát hiện dốc Sơn Ca nằm gần nhà thờ Bon- Pasteur, nghĩa là ngay trung tâm khu Chữ Thập Hung. Có lẽ đây là con dốc rất ngắn và ít người qua lại, chứ nếu không chúng tôi đã biết nó rồi.

Nhưng sau khi ở trường ra thì trời đã tối, không thể nào đi trinh sát được. Đương nhiên là có thể dùng đèn pin nhưng như thế lại gây sự chú ý. Mọi người nhất trí chờ thứ Năm tuần sau. Từ nay đến đó, Mady sẽ thăm Loulou, và biết đâu sẽ thu lượm thêm thông tin mới.

- Vả chăng, - Phó Giày phấn khởi hẳn lên - Đến ngày đó tớ có thể tháp tùng các cậu. Bác sĩ đã cho phép tớ ra ngoài một lát.

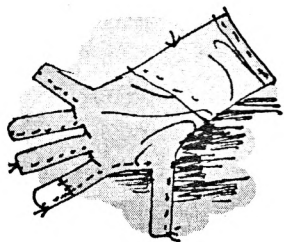
Dù sao cũng không để cho Loulou biết ý định

này, vì chỉ tổ làm cho cậu bé lo thêm mà thôi!

Tám bản đồ còn trải rộng trên bàn thì mẹ Phó Giày vừa đi làm về tới. Chiều nay, bác ấy xin về sớm một giờ để xem chừng cậu con trai cưng. Thấy bạn bè tụ tập đông đảo, bác không ngạc nhiên vì nghĩ rằng chúng tôi đến thăm và ăn mừng ngày xuất viện. Song Tư Lơ Mơ vẫn kín đáo xếp bản đồ lại cho vào cặp, vì chúng tôi đã hứa với Loulou là không tiết lộ bí mật này cho ai khác nữa.

Tối hôm đó, khi chào nhau trước nhà Phó Giày, cả nhóm bắt tay chặt hơn thường lệ. Tuy không ai bảo ai, nhưng Bộ Lục đều có linh tính rằng sắp xảy ra việc hệ trọng.

CHƯƠNG 4

Chiếc găng tay kỳ lạ

Và các cậu ấy còn căn dặn tôi nhớ dẫn Kafi theo... Làm như Kafi không phải là thành viên của nhóm Bạn Đồng Hành vậy!... Vả chăng, nếu tôi lỡ quên thì Kafi cũng nhắc nhở. Đương nhiên những ngày đi học, khi nó thấy tôi cầm cặp- táp thì không sao, chứ nếu cầm giỏ đi chợ hoặc nếu ra cửa tay không thì khó mà yên với nó... Kafi sẽ chạy luẩn quẩn quanh tôi, nhảy nhót, gầm gừ, vẫy đuôi, và cuối cùng đến nằm chặn ngay ngưỡng cửa, ý là sẽ không thể nào ra khỏi nhà nếu không dắt nó theo.

Do đó tôi dắt nó theo, và trước đó phải nhắc chừng nó không được sủa trong cầu thang kéo làm phiền bà bảo vệ.

Chúng tôi hẹn nhau như mọi khi, nghĩa là ở chân đoạn dốc Hải Tặc. Những thành viên kia đã có mặt trước cửa hang... trừ Phó Giày. Tội nghiệp cậu ấy! Cả nhóm phải vất vả lắm mới thuyết phục cậu ta không tham gia chuyến trình sát này, bởi vì Phó Giày hãy còn yếu.

- Thôi kệ! - Phó Giày nói với vẻ cam chịu - Trong khi các cậu ở đằng đó thì ở nhà tớ sẽ... ngủ để giết thì giờ... Nhưng sau đó các cậu nhớ đến báo tình hình cho tớ biết ngay nhá!

Trong hai ngày ấy, chúng tôi có dịp bàn bạc về Loulou. Càng suy nghĩ càng thấy chuyện kể của cậu bé thật lạ lùng. Tuy chỉ đến xem xét cụ thể con dốc Sơn Ca, nhưng sao chúng tôi cảm giác rằng mình đang dẫn thân vào cuộc phiêu lưu kỳ bí. Bít tết mang hờ theo một dây thừng, như thể đi thám hiểm vực sâu vậy. Sư Cọ tìm ra cây đèn có pin mới toanh. Thấy vẻ mặt bí ẩn của chúng tôi, Kafi hiểu rằng đây không phải là cuộc đi dạo bình thường trên bến sông Rhône. Thay vì chạy nhảy như mọi khi, Kafi lặng lẽ quan sát chúng tôi.

Nhờ vào bản đồ của Tư Lơ Mơ, chúng tôi mạnh dạn trực chỉ con dốc mà mới gần đây thôi, cả nhóm chưa biết đến sự hiện hữu.

Corget dặn dò: "Cẩn thận đừng gây nên sự chú ý. Đừng ra vẻ như đang đi tìm gì đó nhé!".

Đang men theo một con đường ở sườn đồi,

chợt cả nhóm nhìn thấy tấm bảng nhỏ ghi: DỐC SƠN CA. Cứ tưởng đó là một hẻm tối âm u rất thích hợp cho việc trốn lộn, nhưng không, đó là con hẻm nhỏ bình thường khá dốc, nửa bề ngang gồm những nấc cầu thang khá rộng, nửa kia tráng xi- măng, giống như nhiều con dốc tương tự ở vùng Lyon này. Ra về nhàn tản như những khách bộ hành rồi việc, chúng tôi thông thả leo từng nấc. Vào giờ xế trưa này, mọi người đều đi làm, ít có ai ngoài đường.

- Hẻm cụt đây rồi... - Corget nói nhỏ vào tai tôi.

Không thể nhầm lẫn, vì ngoài hẻm này ra không còn hẻm cụt nào khác. Ngay từ đầu hẻm đã có mái vòm hơi tối chạy dọc theo chiều dài. Qua khỏi đoạn mái vòm, hẻm cụt hơi sáng lên một chút. Thỉnh thoảng hai bên vách xuất hiện vài khe cửa sổ rất hẹp, dạng cửa sổ thời xa xưa. Một vài cửa nằm thật cao phía trên đầu, một số cửa khác lại thấp tè tè gần đụng mặt đất. Sự Cọ chỉ một khoảng trống không to lắm nhưng khá rộng, với hai miếng kính đã vỡ.

- Có lẽ đó đó!

Trong khi những thành viên kia canh chừng, tôi dẫn Kafi tiến đến gần.

- Lắng nghe nào Kafi, lắng nghe đi!

Con chó lai sói dừng trước khoảng trống và vĩnh đứng đôi tai. Tia nhìn chăm chú, Kafi lắng

nghe một lúc rồi quay sang nhìn tôi mà không biểu lộ điều gì cả. Thính giác nhạy bén của nó không phát hiện tiếng động nào.

- Thôi được! Tụi mình đột nhập tầng ngầm... Nhưng phải có cậu nào đứng ngoài canh chừng!

Tơ Lơ Mơ xung phong, vì cậu ấy thích công tác này. Tí Mơ lôi từ túi ra một quyển sách và cái kèn harmonica bất khả ly thân.

- Thấy chưa, tớ đã dự phòng trước rồi... - Tơ Lơ Mơ cười - Tớ ngồi đọc sách ở bậc tam cấp, nếu có điều gì bất thường, tớ sẽ thổi một khúc nhạc.

Nhìn quanh một lần nữa xong, Corget len vào khoảng trống nhanh như mèo. Tôi và Kafi theo ngay, và sau đó là Bít tết với Sư Cọ.

Tầng ngầm rất rộng, mà nói đúng hơn, đó là dạng tầng hầm có trần hình vòm. Trên sàn hầm vương vãi những kết gỗ cũ, ván ép, nhiều ống gỗ khá to mà Corget đoán là trước đó dùng quán sản phẩm dẹt. Cũng giống như cái "hang" của chúng tôi, đây là một kho cũ bỏ hoang. Chúng tôi đang lặng lẽ lục soát đồng ván cũ, chợt Sư Cọ giơ lên một cây búa. Soi đèn pin vào thấy búa không có vết rỉ sét, có lẽ đây là búa của Loulou.

- Tụi mình đã chui vào đúng cái cửa trở mà Loulou nói. Chính nơi đây cậu bé bị tấn công.- Bít tết kết luận.

- Tấn công?- Corget chau mày. - Không nên kết luận vội vã. Ở thời điểm này, tui mình hãy tạm chấp nhận rằng Loulou có đến đây chơi thật.

Cuộc lục soát tiếp tục. Sư Cọ đi một vòng quanh căn phòng rộng, cong tay dấm nhẹ vào tường nghe ngóng. Cậu ta rành việc này hơn chúng tôi vì trước kia ba Sư Cọ làm thợ hồ.

- Vách ngăn phía này đây... Các cậu nghe này, tiếng dội khá rỗng...

Nói xong, Sư Cọ rọi đèn pin tìm khe hở mà Loulou đã nói.

- Kia kìa!... Ngay phía dưới đây còn những mảnh vỡ của cái kết gỗ mà Loulou đã đứng lên...- Bít tết chỉ.

Là người cao nhất nhóm, Sư Cọ nhón chân lên nhìn qua khe.

- Tối thui không thấy gì hết. Không có nguồn sáng...

Vài giây sau, Sư Cọ chỉnh lại:

- Nhưng vào hôm Loulou đến đây thì bên đó lại có ánh sáng.

- Tại sao? - Corget hỏi.

- Bởi vì khe hở này nhỏ lắm, nếu bên kia không có ánh sáng, chắc chắn Loulou không thể nào phát hiện được... Vả lại, cậu bé cũng không có cách nào để soi sáng.

- Đúng rồi... - Bít tết gật đầu - Hôm đó phía

bên kia ắt phải có ánh sáng, bởi vì hôm đó có người.

Như thế câu chuyện của Loulou dần dà được khẳng định. Tuy nhiên, Corget chưa thực sự bị thuyết phục. Cậu ta gãi đầu suy nghĩ:

- Có điều hơi lạ. Loulou bảo cái kết vừa sụp xuống là những người lạ mặt xuất hiện ngay. Vậy họ bước ra từ chỗ nào? Chứ nếu phải ngược trở lên tầng trệt, chạy ra ngoài đường để chui xuống bằng ngõ cửa trở thì sẽ mất một khoảng thời gian.

Corget không sai, nhưng thoát nhìn thì tầng hầm này không có cửa chính.

- Chưa bao giờ có nhà nào mà không cửa hết! Chắc chắn tầng ngầm này phải có thôi! -
Sư Cọ khẳng định.

Bít tết và tôi chợt có cùng ý kiến khi cả hai bước đến chồng kết gỗ ở cuối phòng, dựng sát vào vách ngăn. Kéo ra không khó khăn gì. À ra thế! Chồng kết gỗ được ngụy trang để che cái cửa. Chính bọn người kia đã chạy qua bằng ngõ này để bắt Loulou.

Bít tết rọi đèn pin xuống sàn: "Nhìn vết trầy xước còn mới kìa... Người ta xê dịch chồng kết này cách đây không lâu."

Nói xong, Bít tết tắt ngay đèn pin, chúng tôi đứng im lặng trước khung cửa hẹp, căng tai ra nghe ngóng. Tôi xua Kafi sang phía bên kia, nói nhỏ:

- Lắng nghe nào Kafi, lắng nghe đi!

Nó đi một lúc rồi điềm nhiên trở lại, không rít lên những tiếng ư ử như mỗi lần phát hiện ra điều gì khả nghi. Lúc này, chúng tôi bật đèn trở lại, bước qua khung cửa và nhận thấy phía này sạch sẽ hơn tầng hầm lúc ban nãy. Không có két gỗ, ván gỗ hay bao tải gì cả. Không mạng nhện. Dọc theo tường có nhiều kệ nhỏ trống trơn, bụi không nhiều mấy. Cuối phòng là miếng ván thật dày đặt trên bộ ngựa, làm ta liên tưởng đến bàn thợ mộc. Không có cửa sổ nào cả. Hình như trước kia hai căn phòng chỉ là một, ánh sáng từ ngoài vào bằng ngõ cửa sổ. Bên phải căn phòng sạch sẽ có ba bậc cầu thang dẫn lên cánh cửa có nhiều ổ khóa chắc chắn. Không mở được. Cúi sát mặt đất nhìn qua khe phía dưới cánh cửa, tôi thấy tối thui. Có lẽ cánh cửa này mở ra một hành lang, và cuối hành lang lại là một cánh cửa khác.

- Lạ nhỉ... - Sư Cọ thở dài - Chắc chắn là tầng hầm này không bỏ hoang lâu đâu... Có thể kể từ hôm Loulou bị phát hiện...

- Sao cậu nghĩ thế?

- Tôi cũng chẳng biết. Những người lạ mặt hôm đó có lẽ không thích bị làm phiền nên đã tìm một nơi khác để tiến hành những phi vụ nho nhỏ của mình...

- Phi vụ nho nhỏ gì?

Không ai trả lời câu hỏi này được. Chỉ "có

thể" mà thôi... Mà giả thiết thì nhiều lắm.

Cả nhóm đang xì xầm bàn tán, bỗng Kafi đến cọ cọ vào chân tôi. Trong mõm nó có vật gì đó...

- Ê xem này! Con chó của tớ tìm thấy một... chiếc găng tay!

Cả nhóm xúm nhau rọi đèn quan sát. Một chiếc găng đàn ông bằng da, trầy xước hết.

- Mà tìm thấy ở đâu đó Kafi?

Nó dẫn tôi ra đến cánh cửa đóng, đút mõm vào nơi hội tụ của vách tường, nấc cầu thang, và sàn nhà. Có thể bọn lạ mặt do Loulou phát hiện đã đánh rơi.

- Phát hiện này sẽ có ích khi tụi mình nghi ngờ ai đó... - Bít tết nói. - Nhưng hiện nay tụi mình chưa biết gì cả, chưa nghi ai hết.

- Cứ cất nó đi, sau này tính sau.

Quan sát kỹ hơn, trên sàn nhà chỉ còn vài cây đinh và hai con vít nhỏ lọt giữa khe ván sàn.

- Thôi, không rề rà ở đây nữa. - Corget lên tiếng. - Giờ đã biết chỗ này rồi, tụi mình sẽ nhờ Mady gạn hỏi Loulou thêm. Có thể còn thông tin đấy. Tụi mình có thể chắc chắn một điều, đúng là Loulou có đến đây chơi thực, như lời cậu bé kể.

Chúng tôi trở lại phòng đầu tiên và kê lại chồng kết gỗ như cũ. Qua cửa trở, chúng tôi

thấy Tư Lơ Mơ vẫn yên ổn ngồi đọc sách ở thềm cửa. Cậu ta ra hiệu rằng chúng tôi có thể yên tâm chui ra.

- Tình hình sao rồi? - Tư Lơ Mơ hỏi liền.

- Chẳng có gì cả... Còn cậu?

- Chỉ thấy một chú cõ mười bốn mười lăm tuổi gì đó ngoài đầu ngõ, ngay lúc các cậu vừa chui vào cửa sổ. Yên tâm, chú này không thấy gì hết. lát sau chú lại xuất hiện, lần này có cầm một gói gì đó, dạng như đi giao hàng ở cuối ngõ cụt. Nhưng tớ thấy chú bấm chuông cửa... giả vờ thôi. Lúc trở ra đi ngang tớ, chú định dừng lại, hình như muốn hỏi gì đó, nhưng tớ vờ mãi mê đọc sách nên chú đi tiếp...

- Hắn theo dõi mình chẳng? - Bít tết nghi ngờ.

- Có thể là hắn phát hiện ra tụi mình khi đang lên dốc Sơn Ca và thắc mắc mình vào ngõ cụt này làm gì... Và có lẽ hắn khá ngạc nhiên khi chỉ thấy còn mình tớ ngồi đây đọc sách!

*

* *

Không thể làm gì thêm, chúng tôi xuống gặp Phó Giày như đã hứa.

Phó Giày không cô đơn vì đã có Mady đến thăm, vì đường Gò Cao nơi Mady ở cũng gần đây thôi.

- Sao nào? - Mady hỏi ngay.

Corget lần lượt kể hết.

- Đúng... Loulou nói sự thật. Tụi tớ có tìm thấy tầng ngầm, rồi khe hở nơi cậu bé nhìn sang phía bên kia, những mảnh vỡ của cái kết gỗ... Nhưng còn việc cậu ta bị hăm dọa hay tấn công thì còn phải xem lại. Khó à nha...

- Tớ cũng nghĩ thế... - Mady thở dài - Nhưng ít ra tụi mình cũng biết sự sợ hãi của Loulou là có thật. Do đó việc cậu bé bị hù dọa cũng có thể có thật...

Rồi Mady nói tiếp ngay:

- Người nào hù dọa chắc chắn phải có lý do. Ngày mai tớ trở lại bệnh viện. Các cậu yên tâm, tớ sẽ không nói gì về chuyến trình sát vừa rồi đâu, chỉ hỏi thăm vài chi tiết thôi. Vả lại có một chi tiết nhất định phải biết, đó là chỗ ở của Loulou.

- Đúng vậy! Phải hỏi điều này trước tiên. - Bít tết nhận định.

Nhưng Tư Lơ Mơ khá bi quan:

- Dù sao chi tiết này cũng không soi rọi vụ việc. Nếu bọn hù dọa Loulou có làm điều gì đó mờ ám trong tầng hầm thì cũng không việc gì đến mình. Hay hơn hết là đi báo cảnh sát.

Mady cực lực phản đối:

- Không, không báo cảnh sát... Ít ra là không báo ngay lúc này. Tụi mình đã hứa với Loulou là không xì chuyện này ra cho ai khác. Cảnh sát mà biết sẽ đến tìm Loulou ngay. Cậu bé sẽ

bị thâm vắn, sẽ hốt hoảng lên... Không, tớ không để các cậu đi báo cảnh sát!

Phó Giày nhất trí với Mady. Phó mỉm cười nói:

- Mình biết cảnh sát quá mà! Họ chẳng bao giờ chịu nghe mình đâu, vì cứ cho mình là con nít. Lần nào cũng vậy, hễ đến báo cáo thì họ lại chọc quê mình.

Mady và Phó Giày có lý. Loulou còn đang bệnh, nếu cảnh sát tới, cậu bé càng thêm sợ.

Trong khi cả nhóm đang bàn tán quanh chiếc ghế bành của Phó Giày, tôi cảm giác hình như Kafi đang chỏ mõm vào túi tôi. Nó cắn rút ra chiếc găng, ngẩng cao đầu đi tới lui như thể khoe chiến lợi phẩm. Mady reo lên:

- Một chiếc găng tay! Đưa đây Kafi, cho xem nào...

- Không có gì quan trọng - Corget nhấn mạnh, - chỉ là cái găng tay sờn cũ nhặt được trong tầng hầm, ở chân cầu thang... Không quan trọng.

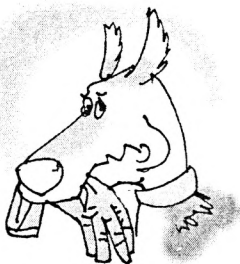
- Đây là loại găng tay đàn ông, tay phải... - Mady lẩm bẩm, và đột nhiên mở to mắt, Này, các cậu xem lạ chưa, găng chỉ có bốn ngón!

Bọn con trai xúm nhau xem chiếc găng tay mà Mady vừa vuốt thẳng ra trên bàn. Đúng rồi, chỉ có bốn ngón. Nói chính xác là vị trí ngón trỏ đã bị cắt bớt, sau đó khâu lại. Nghĩa là bàn

tay nào xỏ vào đây thì không có ngón trở. Phát hiện này làm cho bọn con trai náo động.

- Hết xẩy! Sư Cọ vừa hét vừa tung cái bê rê lên, - Hết xẩy! Vậy mà tụi tớ xem tới xem lui nó trong hầm mà không phát hiện ra... Một chiếc găng bốn ngón có thể dẫn tụi mình đi xa đấy!

CHƯƠNG 5

“Thuốc lá sợi vàng”

Lúc mới phát hiện chiếc găng bốn ngón, chúng tôi những tưởng mình bắt đầu theo một đường dẫn chắc ăn. Nhưng suy đi tính lại, trong một thành phố rộng lớn như Lyon thì có biết bao bàn tay phải thiếu ngón trở... Và giả định chỉ có một thôi, thì làm sao tìm ra người ấy?

Trong khi đó thời gian vẫn trôi và Loulou vẫn nằm viện. Vết thương thể xác dần dần lên sẹo, nhưng tinh thần cậu bé không phục hồi. Lúc nào Loulou cũng lo âu, thất thần, và hễ ngủ thì bị ác mộng.

Chúng tôi phân công từng thành viên đến thăm, vì ông bảo vệ không cho vào một lúc nhiều

người. Những cuộc thăm viếng này cũng giúp cho Loulou vui, và cậu bé bắt đầu nói về gia đình mình, về đứa em trai và người chị cả. Loulou cư ngụ gần dốc Sơn Ca, trong một ngôi nhà cũ sắp phải đập xuống, cũng như nhà tôi đang ở. Phó Giày dạy cậu bé chơi domino và chúng tôi cũng tham gia. Qua những ván cờ này, thỉnh thoảng chúng tôi hỏi thêm một vài câu liên quan đến tai nạn của cậu ta. Nhưng mỗi khi đề cập chủ đề này, gương mặt Loulou lại khép kín và khi chia tay, cậu bé luôn căn dặn:

- Những gì em nói anh chị nghe, anh chị không được nói lại cho ai hết nhé! Không được nhé! Nếu “chúng” mà biết được thì “chúng” sẽ truy tìm em và làm hại em đó!

Kể từ hôm vừa rồi, Mady chỉ đến thăm Loulou được một lần, vì Mady còn yếu nên không leo dốc nổi. Khổ nổi, chỉ với Mady thì cậu bé mới chịu nói chuyện nhiều. Qua Mady, chúng tôi biết bọn lạ mặt ở tầng hầm đã rọi đèn pin thẳng vào mặt làm cho Loulou chóa mắt nên không thể nhận ra mặt chúng.

Thứ Ba tuần sau, khi cố gắng hết sức để đến thăm Loulou, lúc quay về, Mady khá lo lắng:

- Khi trở từ phòng Loulou bước ra một cô y tá gọi lại, nói là: “Chị thấy chỉ với em Loulou mới chịu thổ lộ, vậy em có thể cho chị biết tại sao cậu bé lại bị ác mộng liên tục không?”. Nghe xong, tớ hết sức lúng túng. Tớ đỏ mặt và suýt

nữa đã mở miệng... Nhưng may thay, tớ cố gắng trấn tĩnh và không tiết lộ bí mật. Tớ chỉ nói là Loulou tưởng tượng rằng mình bị ai đó ngược đãi và không tìm ra cách giải quyết. Cô y tá cho biết các bác sĩ bắt đầu đặt vấn đề về Loulou, không phải vì cái vết thương, mà về tinh thần của cậu bé: "Loulou không chịu ăn uống gì cả, và cố tình để bản thân mình ngày càng tàn tạ đi." Cô y tá còn khẳng định rằng Loulou không muốn khỏi bệnh để không phải trở về nhà.

Chúng tôi bàng hoàng về tin này. Đã quá gần bó với Loulou, chúng tôi muốn cứu cậu bé nhưng lại không làm gì được. Phải chi làm sáng tỏ được bí ẩn, thuyết phục Loulou rằng cậu ta chỉ sợ hãi hão huyền, chắc chắn Loulou sẽ bình phục.

Liệu phải khai hết cho cảnh sát, hay ít ra cho cô y tá hay mẹ Loulou? Mady phản đối ý kiến này:

- Không! Khi nào tội mình chưa chắc ăn điều gì hết, thì không thể tiết lộ bí mật của Loulou. Điều tội mình có thể làm bây giờ là thường xuyên đến thăm, để an ủi cậu bé.

Một ngày nọ, chúng tôi quyết định trở lại ngô cụt, mặc dù không hy vọng gì nhiều. Chẳng qua chúng tôi muốn làm một điều gì đó như thể mình có hành động, vậy thôi.

Chúng tôi chọn thứ Năm tuần sau, nhưng không phải đầu giờ chiều, mà đầu giờ tối. Lần

này, Phó Giày cũng chưa đủ sức đi cùng vì sau ba tuần được “ủ ấm” trong bệnh viện, vừa ra khỏi nhà ngày Chủ nhật thì cu cậu bị cảm lạnh, ho hen. Để cậu ta không phải vò đầu bứt tóc cho rối thêm, chúng tôi phải hứa trở lại ngay để tường trình mọi việc.

Phó Giày không ngờ, và cả chúng tôi lúc ấy nữa, cũng không ngờ rằng sự vắng mặt ấy lại được việc.

Hôm ấy trời lạnh, thậm chí rất lạnh. Tuy không giá băng nhưng hơi ẩm kết lại trên quần áo, đúng là thời tiết đặc trưng của Lyon, thật khác với mùa đông của miền Nam.

Chúng tôi xuất phát từ đoạn dốc Hải Tặc vào khoảng năm giờ chiều, trời đã tranh tối tranh sáng. Lúc ra cửa hang, tôi tiện tay rút túi chiếc găng tay bốn ngón. Khi đến chân dốc Sơn Ca, đường đã lên đèn. Chúng tôi không định ở lâu, chỉ đi một vòng trong tầng ngầm xem có ai trở lại không. Tư Lơ Mơ lại giữ vai lính canh, nhưng vì quá lạnh, cậu ta không ngồi ở bậc thềm mà đi đi lại lại trong hẻm cụt.

Khi chui vào tầng ngầm, chúng tôi nhận thấy mọi thứ vẫn như cũ, chồng kết gỗ vẫn y nguyên. Cánh cửa căn phòng thứ hai vẫn khóa kín, thậm chí có mạng nhện, chứng tỏ từ lần gần nhất chúng tôi đến đây, chưa ai qua lại khung cửa này.

Lúc trở ra ngoài, chúng tôi thấy Tư Lơ Mơ vẫn “từng bước từng bước thềm”, cổ áo lật cao

lên che gáy. Tơ Lơ Mơ không thấy ai, ngoại trừ một bà cụ.

Vậy chúng tôi phải trở về, ghé qua Phó Giày. Lúc sắp sửa rẽ trái, Bít tết trở một cửa hàng thuốc lá và sách báo⁽¹⁾ ở góc đường:

- Phó Giày không còn gì để đọc, tội mình nên mua vài thứ gì đó đi.

Đó là một cửa hiệu nhỏ xíu đề bảng "*Thuốc lá sợi vàng*", nhưng lại bán rất nhiều loại báo chí. Vì trời quá lạnh nên chúng tôi kéo nhau vào hẩn bên trong. Đang ngồi ở quầy, ông chủ gằm mặt nhướng tầm mắt lên khỏi mắt kính nhìn chúng tôi. Hình như ông không được hài lòng khi năm cậu nhóc ủa vào tiệm cùng một lúc như thế. Ông nói to:

- Khép cửa lại! Mấy cậu tìm gì?

Corget chỉ mấy tờ báo có truyện tranh. Ông chủ lầu bầu:

- Mua tờ nào lấy tờ đó, đừng đụng vào tờ khác.

Cũng khó lựa chọn, vì có rất nhiều tựa báo.

- Tờ này có vẻ được đây - Tơ Lơ Mơ nói. - Vì Phó Giày thích chuyện kể về loài thú... nhưng tờ này hơi mắc.

Cả nhóm lục túi. Trong khi tôi loay hoay vét

1 Đây là dạng cửa hàng rất phổ biến ở Pháp, hiện diện khắp các khu phố. Cửa hàng bán thuốc lá, báo chí, và tem thư bưu điện.

tiền thì tình cờ chiếc găng rơi ra ngay trước mũi Kafi. Tưởng là tôi cố ý nô đùa, nó ngoạm ngay lấy và đi tới lui trong tiệm. Tôi rướn tới chụp lại, khiến Kafi càng tưởng tôi muốn đùa nên nháy qua lại tránh né. Ông chủ tiệm bực mình chồm qua quây định hét, bỗng đứng vẻ mặt thay đổi hẳn:

- Ê, cái này là cái gì đây?... Găng tay à?

Corget nhanh nhẩu trả lời thay tôi:

- Ô, chỉ là mảnh giẻ rách, con chó tha được.

Nhưng ông chủ đã rời quây:

- Con chó đẹp quá, của các cậu à?

Ông ta vừa tiến tới, vừa giơ tay cúi xuống định vỗ về Kafi:

- Chó ngoan, cho coi cái gì đó nào, chó cứng cứng...

Nhưng Kafi hồ nghi và gầm gừ, cụp hai tai xuống.

- Nào nào chó ngoan, tao không giựt đồ chơi của mày, chỉ xem qua thôi... Tuần trước tao mới mất chiếc găng...

- Chắc chắn chiếc găng này không phải của bác, Bít tết nhanh miệng, vì nó rách nát rồi, không dùng được... Nó thiếu mất...

May thay Bít tết cũng nhanh miệng nói chữa lập tức:

- ... cái nút cài.

- Đâu có sao! Thiếu thì đánh vào... - Ông chủ tiệm tiến tới nữa, Kafi gầm gừ to hơn.

Tôi phải can thiệp:

- Bác dừng lại đi, nó sắp cắn rồi đó.

Ông ta lập tức rút tay lại. Sợ người ta giật món đồ chơi, Kafi chuồn giữa hai chân tôi chui nằm dưới cái giá để báo. Ông chủ trở lại quây nhận tiền Tư Lơ Mơ đang đưa, rồi thối lại. Tư Lơ Mơ nói:

- Ô, bác đưa thừa hết một đồng kênh...

- Ủa, à... tôi lơ đãng quá... May mà các cậu là những chàng trai lương thiện.

Ông cười to, bật diêm đốt thuốc trong cái tẩu, và phí phạm hết ba que diêm... Ông hỏi chúng tôi học trường nào, có ở khu này không.

Nhưng sự kiện vừa rồi về chiếc găng khiến chúng tôi cảnh giác và muốn rời cửa tiệm sớm. Đi được một quãng, tôi quay lại và thấy đáng ông chủ ở ngưỡng cửa nhìn theo. Cho dù trời rét căm căm, ông vẫn mở cửa quan sát xem chúng tôi đi về hướng nào.

Vừa khuất một góc đường, cả nhóm bàn bạc ngay.

- Các cậu nghĩ sao về ông ta? - Sư Cọ hỏi.

- Dào! Lúc mình mới vào thì ông ta có vẻ cáu, nhưng sau đó khi thấy mình có mua hàng, ông ấy dịu bớt... Người bán hàng nào cũng vậy cả.

- Tớ không nói về việc đó! - Sư Cọ khẳng định. Tớ muốn nói về thái độ của ông ấy đối với chiếc găng. Ông ta chịu khó rời quầy hàng để xem thử Kafi ngậm cái gì, các cậu thấy lạ không? Rồi khi mình bảo là chiếc găng đã cũ, ông ấy vẫn khẳng khái.

- Tớ chắc chắn một điều là chiếc găng không phải của ông ấy, Corget nhận định, Ông đủ mười ngón, ngón nào ngón nấy ù nu, không thể nào cho vào chiếc găng đó được.

- Đúng, nhưng ông ta kịp nhìn thấy chiếc găng chỉ có bốn ngón, vì Kafi ngậm chỗ cổ tay, bốn ngón lòng thông ra rõ ràng. Tớ chắc chắn ông ấy biết chủ nhân của chiếc găng này. Bộ cậu cho rằng ông ấy siêng đến mức rời cái chỗ ngồi ấm cúng để ngấm một chiếc găng cũ sao? Cho dù chiếc găng đó thuộc về ông ấy!

- Phải rồi, Bít tết nói, ông ta cứ khẳng khái... Tớ cứ tưởng là Kafi xức ông ấy hết một miếng rồi...

Xong cu cậu quay sang hỏi tôi:

- Tí Nhu cho biết ý kiến?

- Tớ quan tâm đến việc ông ta thói thừa tiền. Kế tiếp ông ấy hơi hăng nhưng muốn khóa lấp bằng cách cười to hơn là cần thiết. Rồi ông ta thắc mắc hơi nhiều, nào là ở đâu, học trường nào. Lúc nãy rời tiệm đi được một đoạn, tớ quay lại thấy ông ấy vẫn nhìn theo xem mình về hướng nào.

Đang cùng bàn bạc ở góc đường bỗng dừng
Tơ Lơ Mơ thúc cùi chỏ, báo cả nhóm im miệng.
Tí Mơ hất cằm chỉ chúng tôi một thiếu niên đang
vừa đi vừa huýt sáo bên kia đường. Cậu ta vừa
đi khuất, Mơ nói ngay:

- Chú hôm nọ... ở ngõ cụt, lúc tứ canh gác
cho các cậu. Hình như hấn nhìn ra tụi mình.

- Có lẽ ở gần đây thôi. Gặp lại cũng là chuyện
bình thường. - Corget khách quan.

- Tứ nhất quyết là hấn giả vờ đi quanh xem
tụi mình đang làm gì. Trong khi các cậu bàn
bạc thì tứ đã ngấm liếc hấn. Hấn đã đứng lại
nhưng không dám quay lui, hấn đang theo dõi
mình.

- Muốn kiểm tra cũng dễ thôi - Bít tết liên
thoảng - Tụi mình nấp đâu đó đi, xem hấn làm
gì nào.

Gần chỗ chúng tôi có một ngách cực nhỏ,
vốn dĩ là một đặc trưng của thành phố Lyon.
Những ngách này len lỏi giữa nhà này nhà nọ
và giúp chúng ta di chuyển qua hàng loạt khu
phố mà không phải ra đường cái.

Tôi móc vòng cổ Kafi vào xích xong, cả nhóm
lui sâu, nấp vào một ngách như thế. Không phải
đợi lâu, một bóng đen hiện rõ ở đầu con ngách.

- Thấy chưa? - Tơ Lơ Mơ nói chắc.

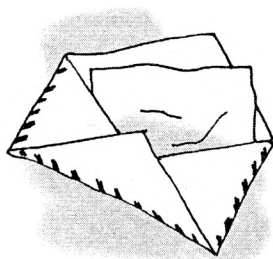
Chú kia không thấy chúng tôi vì ngách tối
om. Chú do dự, nhìn phải nhìn trái, tiến tới vài

bước, nhưng sau đó lại lui ra. Đến phiên chúng tôi tiến lên đến góc đường. Chú vẫn đi chậm, thỉnh thoảng nhìn lại sau lưng như thể chờ ai đó hoặc tìm gì đó.

- Thấy chưa? Hấn đang tự hỏi tại mình biến đi đâu mất.

Lẽ ra chúng tôi phải theo dõi hấn, nhưng trễ quá rồi... Cả nhóm chạy về nhà Phó Giày kể lại tấn tuồng trong cửa tiệm *Thuốc lá sợi vàng* và cuộc hạnh ngộ vừa rồi.

CHƯƠNG 6

Bức thư đe dọa

Tan trường. Từ xa, tôi nhận ra vóc dáng mảnh dẻ của Mady đang đợi nhóm Bạn Đồng Hành. Mady đã báo trước là chiều nay cô vào bệnh viện, nhưng không nói là sẽ đến tìm gặp chúng tôi tại cổng trường.

Liệu có thông tin gì mới chăng?

Về thất thân của Mady cho biết tin chẳng lành.

- Tụi mình muốn cứu Loulou, nhưng có lẽ tụi mình thua rồi.

- Vết thương trở nặng à? - Corget hỏi.

- Không, không phải vết thương, còn hơn thế nữa. Loulou nhận được một bức thư... từ những người lạ mặt của tầng ngầm, căn dặn cậu bé không được tiết lộ bí mật.

- Sao? Bọn chúng biết cả tên thật và địa chỉ à?

- Có lẽ... bởi vì thư đề địa chỉ bệnh viện. Các cậu thử nghĩ xem còn điều gì tệ hơn thế! Lúc tớ vào thăm thì Loulou không còn hồn vía gì nữa. Bức thư đến bệnh viện sáng nay, cô y tá trao cho Loulou cùng với thư tín của tất cả các bệnh nhân khác. May mà ngay lúc ấy, Loulou chưa mở thư trước mặt cô y tá. Loulou ngỡ là thư của tội mình, nhưng sau khi xem xong, cậu ta biết là ai rồi, và khiếp quá nên giấu dưới gối. Cũng may là không lâu sau thì tớ vào. Thấy Loulou sợ trắng mắt như thế, tớ không kịp suy nghĩ nên nói bừa rằng chính tội mình đã viết bức thư để trêu chọc, nhằm chứng minh cho Loulou biết rằng bây giờ không việc gì phải sợ hết... Thậm chí tớ cuống lên, vờ khai thêm rằng tội mình hãy còn nhiều bức như thế, sắp gửi cho cậu ta.

- Cậu phản xạ như thế là đúng đấy Mady. Nếu cần, tội mình sẽ viết thư mỗi ngày. Nhưng Loulou phản ứng như thế nào?

- Sau khi nghe lời... nói láo của tớ, hình như Loulou có... hơi tin. Lúc này, khi tớ về, cậu bé có vẻ bình tâm lại đôi chút. Nhưng e rằng khi còn một mình, Loulou lại phát hoảng, từ đó tiếp tục ác mộng.

- Thế bức thư kia viết gì? Cậu có xem qua không?

- Tớ phải dụ Loulou rằng phải cho tớ xem, để biết chắc là thư có tới nơi... Hiện tớ đang giữ trong túi nè... Nhưng tìm chỗ nào khác đi, ở đây đông người quá.

Chúng tôi cùng Mady đến đầu đường, chỗ có hàng rào một công trình xây dựng.

- Đây, các cậu đọc đi!

Phong bì màu vàng rất bình thường, địa chỉ được viết kiểu chữ in hoa bằng bút bi xanh đậm.

LOULOU BOURGUET BỆNH VIỆN KHU CHỮ THẬP HUNG LYON

Bên trong là tờ giấy trắng mỏng bình thường, loại sử dụng cho máy đánh chữ. Cùng tông chữ in hoa, cùng mực viết bi màu xanh:

KHÔN HỒN THÌ IM MIỆNG

Đêm bắt đầu xuống, cả nhóm phải chuyển tay nhau bức thư nhìn thật kỹ xem còn dấu tích gì khác không. Bít tết hỏi:

- Phong bì mang dấu nhật ấn từ đâu?

- Văn phòng bưu điện khu Brotteaux, tối hôm qua lúc 18 giờ 30.

Khu Brotteaux nằm bên kia sông Rhône, khá xa khu Chữ Thập Hung.

- Đương nhiên nhật ấn này không phải là tất

cả - Bít tết nói - Người gửi có thể không ở khu Brotteaux, hẳn chỉ phòng xa mà thôi.

Chúng tôi đề nghị đưa Mady về nhưng cô gái từ chối:

- Không, tớ đủ lớn để về một mình... Nhưng có gì mới, các cậu phải báo tớ ngay.

Phó Giày ngồi tại bàn ăn, đang say sưa đánh bài với một đối thủ tưởng tượng. Xem xong bức thư hù dọa, thoát tiên Phó nhà ta sững sờ, nhưng liền sau đó lại diên tiết lên,... chửi mắng không tiếc lời "lũ hèn nhát hiệp đáp tinh thần trẻ con". Mỗi lần giận dữ, Phó Giày có thói quen vò đầu bứt tai khiến mớ tóc đen dày đã bù xù trong những điều kiện bình thường, giờ lại càng... rối rắm.

Chờ Phó nhà ta nguôi xong cơn giận, chúng tôi tiếp tục câu chuyện đã bắt đầu ở vỉa hè. Mọi người đều nhất trí rằng, thư được gửi sau khi chúng tôi đến thám thính ngõ Sơn Ca lần thứ hai, bức thư này không phải là không được chọn ngày. Bít tết lý luận:

- Loulou nằm viện cả tháng nay rồi. Nếu muốn hăm dọa, hẳn bọn dưới tầng ngầm đã không đợi lâu như thế. Theo tớ, bọn chúng gửi thư chỉ vì sợ. Sợ ai? Xác suất lớn là sợ tụi mình bởi vì ngoài mình ra đâu còn ai khác biết bí mật của Loulou?

- Như thế chắc chắn rằng cuộc trình sát lần thứ hai không qua tai mắt bọn chúng, - Sư Cọ

tiếp lời - Ai là tai mắt? Ông chủ tiệm *Thuốc lá sợi vàng*, sau khi thấy chiếc găng tay.

- Khả năng không chỉ ông ta - Tư Lơ Mơ chỉnh lại - Các cậu quên chú nhỏ huyết sáo hay sao?

Đương nhiên cả chú nhỏ lẫn ông lớn đều có thể là điểm xuất phát của bức thư. Nhưng còn một điều chưa sáng tỏ: bọn lạ mặt đã dọn khỏi tầng ngầm mà không để lại dấu vết nào. Vậy chúng còn e sợ điều gì? Rồi làm sao chúng biết được họ của Loulou? Ai cho bọn chúng biết Loulou đang nằm viện?

Với Phó Giày và tôi, lời giải khá đơn giản. Bọn chúng biết Loulou vì cư ngụ cùng khu vực. Do đó, chúng tôi phải khoanh vùng điều tra khu dốc Sơn Ca.

Đang bàn cãi hăng say, chợt tiếng chuông làm chúng tôi giật mình. Hóa ra là cái đồng hồ báo thức của Phó Giày, canh sáu giờ sáng, reo sáu giờ chiều.

Sáu giờ rồi! Chúng tôi ai nấy phải về nhà mà chưa thể quyết định điều gì. Hẹn gặp lại sáng mai trước khi vào lớp...

Đêm hôm ấy, tôi khó ngủ. Liên tưởng đến Loulou và những cơn ác mộng của cậu bé. Liệu cậu ta có tin vào lời nói dối... đầy thiện chí của Mady?

Nghe tôi lẩn lộn trở mình, Kafi đang nằm ở chân giường phải nhồm dậy đặt cái mồm lên

tắm chân của tôi, nó yên lặng nhìn trong bóng tối mờ mờ, chờ tôi ngủ lại.

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm. Trên tờ giấy vở cũ, tôi hí hoáy vài dòng cho Loulou theo lời dặn của Mady. Bỏ thư vào phong bì, tôi sức nhớ nhà không sẵn tem, và trên đường đi đến trường không có bưu cục nào cả... Vả chăng tôi chẳng còn đồng xu dính túi, tôi phải ra xin mẹ một con tem.

- Một con tem! Con viết thư cho ai mà sớm thế?

Tôi giải thích cho mẹ biết rằng cả nhóm viết thư cho Loulou đỡ cô đơn, và chìa phong bì cho mẹ xem bằng chứng.

- Chà, lại còn viết bằng chữ in hoa nữa... Y hệt như bọn găng- tơ muốn ngụy trang tuồng chữ thật!

Tôi hơi đỏ mặt nhưng cố gắng giữ bí mật của Loulou.

Sáng hôm đó hình như đồng hồ của các Bạn Đồng Hành chạy cùng giờ, bởi vì từ những đường nhỏ khác nhau, chúng tôi cùng queo ra đại lộ đúng lúc, và thật ngạc nhiên, có cả Phó Giày! Cu cậu nhất định đến trường mà không chờ hết bệnh.

Tôi đưa Phó Giày xem bức thư viết sẵn cho Loulou, và các thành viên kia cũng vậy. Như thế, cậu bé sẽ nhận sáu bức thư cùng lúc.

- Khoan đã - Bít tết có ý kiến - Chúng ta hãy cho sáu bức thư vào cùng một phong bì, như thế sẽ tiết kiệm được tiền tem cho những ngày hôm sau.

Đêm qua, khi tôi khó ngủ thì những Bạn Đồng Hành khác cũng không khỏi suy nghĩ.

- Điều làm tớ bức nhất là tội mình không thể trở lại dốc Sơn Ca - Corget nhíu mày - Bởi vì tội mình sẽ bị phát hiện, và rồi Loulou lại bị hù dọa.

- Xin lỗi nha, các cậu quên rằng tớ chưa từng tới đó - Phó Giày lên tiếng - Do đó tớ không việc gì phải kiêng... tiếp tục điều tra, hề hề. Nói chung rất may khi tớ bị viêm ruột thừa, tiếp theo lại bị cảm mạo... Bây giờ thì tớ sẵn sàng "khuyến mãi" luôn bệnh sỏi hoặc tinh hồng nhiệt gì cũng được, miễn là nó giúp ích cho công tác điều tra... hề hề.

Cổng trường vừa mở toang.

CHƯƠNG 7

Chú kêu

Hầu như ngày nào chúng tôi cũng biên thư cho Loulou.

Mỗi khi có dịp, chúng tôi lại cẩn thận gửi từ một bưu cục khác. Chúng tôi cũng cố gắng giữ nguyên kiểu chữ in hoa, để dần dà Loulou không còn nghi ngại về tác giả của bức thư đầu tiên nữa.

Trong khi chờ đợi, cuộc điều tra vẫn được tiến hành bởi một mình Phó Giày. Tôi nảy ra sáng kiến và Phó Giày ứng dụng: Mỗi ngày tan trường, trước khi về nhà, cu cậu sẽ đánh một vòng qua khu dốc Sơn Ca, vào tiệm *Thuốc lá sợi vàng* mua một tờ báo, đúng một mắng- sét đó thôi, giống như đi mua báo thường xuyên cho gia đình.

Lần đầu vào tiệm, Phó Giày thấy ông chủ đang nói chuyện với một người khách. Cu cậu tranh thủ quan sát quanh tiệm nhưng không phát hiện điều gì khả nghi. Nhưng hôm sau, Phó Giày thấy có một thiếu niên đang phụ sắp xếp báo chí theo sự hướng dẫn của ông chủ. Tim Phó nhà ta bắt đầu đập mạnh, vì theo mô tả của Tư Lơ Mơ, đây chính là “chú nhỏ” đã hai lần theo dõi Bộ Lục. Nói là “chú nhỏ” cho vui, chứ thật ra Phó Giày đã tự đặt biệt danh cho chú là “chú kều”, vì chú cao như Sư Cọ, vốn là cao nhất nhóm Bạn Đồng Hành. Chú kều cao nhưng gầy, hai má hơi hóp, tóc vàng và dày, một lọn rơi che bên mắt. Nghe ông chủ gọi là Riquet.

Chúng tôi suy luận lão chủ và chú kều chung một băng nhóm. Việc này giúp khoanh vùng cuộc điều tra. Nhưng điều bất tiện là ngoài Phó Giày ra, không ai trong chúng tôi có thể trở lại tiệm *Thuốc lá sợi vàng*.

Ngày hôm sau, Phó Giày vẫn tiếp tục đến tiệm để lấy báo. Phó còn đứng lậ lậ vài tờ tạp chí, hy vọng nghe ngóng thêm thông tin. Chỉ một người khách vào, mua gói thuốc lá rồi ra ngay. Sau này, Phó kể lại:

- Điều làm tớ ngạc nhiên là ông chủ lại cần có người phụ việc. Phải chi ở tiệm lớn, khách hàng vào ra nườm nượp suốt ngày, như hiệu thuốc ở quảng trường Terreaux thì còn hiểu được. Còn tiệm này lại rúc trong hóc khu Chữ Thập Hung, không bao nhiêu khách khứa.

- Cậu thử nói chuyện với chú Riquet xem sao. Đến mua hàng nhiều lần chắc hai bên cũng biết nhau rồi - Bít tết đề nghị.

- Bộ cậu tưởng tớ chưa nghĩ ra điều này sao? - Phó Giày trả lời kiêu hãnh bị phỉ. - Nhưng tớ phải chờ lão chủ vắng mặt. Hơn nữa, tớ tự hỏi chẳng biết Riquet có cung cấp thêm được thông tin bổ ích gì không. Khi trao đổi với chủ, chú kêu chỉ trả lời "có" hoặc "không" mà thôi, không nói gì thêm. Giả định chú có dính dáng đến một vụ nào mờ ám, thì chú cũng biết thủ thân.

- Cứ thử đi hẵng hay - Corget khuyến khích.

*

* *

Ngay ngày hôm sau là Phó Giày đã có cơ hội. Khi cu cậu ghé vào tiệm lấy báo thì thấy Riquet có một mình, ngồi ngay quây thu ngân chỗ lão chủ. Với vẻ mặt tươi tắn tự nhiên trước nay vẫn thu hút được nhiều cảm tình, Phó Giày thử bắt chuyện.

- Cậu may mắn được làm việc tại cửa hàng sách báo, tha hồ mà đọc.

Riquet hình như không mấy thích thú với lời nhận xét đó, cậu ta chỉ nhún vai như một kẻ từng trải. Phó Giày vẫn tiếp tục:

- Khi nào thôi học, tớ nhất định tìm một việc tương tự như cậu, rõ ràng là không mấy nặng nhọc.

Riquet lắc đầu và chịu mở miệng:

- Còn tùy có phải chạy hàng hay không.

- Hàng gì?

- Sáng nào cũng phải đi giao báo cho khách có đăng ký, và làm thay ông chủ khi ông đi vắng.

- Ông chủ thường xuyên đi vắng không?

Riquet nhìn Phó Giày với vẻ khác thường. Mặt cậu ta đành lại:

- Thì việc gì đến cậu? Ông chủ không thích tôi phí thì giờ tán gẫu với khách hàng... Đây, tờ báo của cậu đây!

Đến nước này thì Phó Giày chỉ còn cách kiêu từ mà thôi. Khi kể lại chúng tôi nghe, Phó vẫn còn cà lăm vì giận mình:

- Tớ thật là ngu! Chỉ vì muốn đốt giai đoạn... Lẽ ra lần đầu tiếp xúc như thế, tớ chỉ nên nói chuyện trời trăng mây nước tầm phào mà thôi. Hư bột hư đường hết rồi.

Sư Cọ vỗ nhẹ vai bạn an ủi:

- Cũng không sao... Nếu ngày mai bước vào tiệm thấy Riquet chỉ có mình, cậu cứ tỉnh bơ đừng nói chuyện gì hết, rồi cậu xem, sang đến ngày hôm kia thì chính chú kều sẽ đề cập trước cho mà xem. Dù sao thì cậu cũng là người mua hàng, mà người bán thì phải đối xử tử tế với người mua.

Nhưng sang hôm sau, mọi việc lại diễn biến theo chiều hướng khác. Đó là ngày Chủ nhật. Từ tuần trước đến nay chúng tôi chưa thăm Loulou nên hôm đó quyết định đi chung, cho dù ông bảo vệ có vẻ khó khăn. Mady cũng cùng đi vì mấy ngày vừa qua cô bị mệt nên chưa gặp cậu bé.

Để cho Mady đỡ vất vả, chúng tôi hẹn nhau ở chỗ gọi là “Mái Thợ Dệt”. Đó giống như một sân thượng có lan can nằm ở tầng cao thành phố Lyon. Vì trời khá đẹp nên chúng tôi nán lại bàn bạc một lát. Khi đến bệnh viện thì giờ thăm nuôi đã bắt đầu từ lâu rồi. Ở chốt ngoài cổng không phải là ông bảo vệ thường khi, mà là người khác thay thế, và người mới này không nói gì khi chúng tôi cùng bước qua cổng.

Đang dọc theo hành lang bỗng cô y tá thường chăm sóc Loulou nhìn thấy chúng tôi.

- Các em vào thăm người bạn nhỏ như thế là tốt lắm. Chị biết các em viết thư cho Loulou đỡ cảm thấy cô đơn, nhưng dù sao gặp mặt trực tiếp cũng thích hơn là viết thư.

- Loulou sao rồi chị?

- Vết thương xem như lành hẳn, không chảy mủ nữa. Nhưng cậu bé biếng ăn quá! Mẹ Loulou không hiểu nổi, bà nói trước vụ tai nạn cậu bé ăn rất khoẻ. Ngay cả bác sĩ cũng không hiểu...

Thôi, gặp các em cậu ta mừng lắm. Hiện Loulou đang có khách, nhưng thêm các em thì càng vui chứ sao!

Cô y tá bước đi. Chúng tôi đến trước phòng số 3. Tư Lơ Mơ rất ga lăng dang tay đẩy cửa nhường cho Mady vào trước, nhưng đột nhiên cậu ta rút tay lại, vẻ mặt sững sờ. Đứng cạnh giường Loulou là một thiếu niên trạc tuổi chúng tôi.

- Riquet, đó chính là Riquet! - Tư Lơ Mơ nói nhỏ và khép cửa lại.

Làm sao đây? Tới hay lui?

- Các cậu cứ vào đi, vì hẳn không biết mặt các cậu. Còn Tư Lơ Mơ và tớ sẽ đứng ngoài.

Kể từ lần gần nhất chúng tôi vào thăm Loulou, nhiều bệnh nhân cũ đã xuất viện và cũng có nhiều ca mới nhập. Loulou vẫn nằm giường cuối phòng. Vì quay mặt về phía người khách nên cậu bé không thấy sự manh động của chúng tôi. Riquet đứng ở đầu giường, gần như là đối diện chúng tôi. Tôi nhận ra ngay là chú này không biết mặt chúng tôi. Cũng không có gì lạ. Đêm đó Riquet chỉ nhìn thoáng thấy Bộ Lục cách bề rộng một con đường không mấy sáng sủa. Đứng như Phó Giày mô tả, chú này cao và gầy, khá xương xẩu. Riquet mặc áo veste quá chật, hai tay áo ngắn cùn không phủ nổi cổ tay. Thoạt nhìn thì Riquet không có vẻ khó ưa, chỉ có cái là buồn buồn. Loulou có vẻ vui khi giới thiệu chú này với chúng tôi:

- Một trong những hàng xóm của em. Anh ấy không còn đi học vì bận đi làm. Anh mới thăm em có ba lần... phải không Riquet?

Riquet gật đầu, hơi gượng một nụ cười mỉm chóng tắt:

- Vâng, đúng thế. Và có lẽ thăm lần cuối. Anh hy vọng em sớm về nhà.

Loulou không trả lời. Tôi để ý thấy cậu bé không thích ai đề cập đến chuyện xuất viện cả. Ở đây Loulou cảm thấy an toàn hơn. Một khoảng im lặng gượng gạo trôi qua. Chợt Riquet nói với Loulou:

- Thôi anh về... Em tiếp chuyện với khách mới tới đi.

Riquet chìa bàn tay gầy cho cậu bé, quay sang chúng tôi khẽ gật đầu, rồi bước từng bước chậm và dài ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Chúng tôi muốn hỏi Loulou thêm về chú kều nhưng không dám vì sợ đánh động. Mady bắt đầu bằng cách hỏi thăm xem cậu bé có nhận đủ thư từ do chúng tôi gửi không, có buồn chán lắm không, còn ác mộng gì không.

Như cô y tá đã báo trước, qua một tháng rồi mà Loulou vẫn không ngớt lo âu. Trí óc non nớt ấy lại bắt đầu hòa lẫn, hoặc nhầm lẫn hai sự kiện: sự chạm trán đám người lạ mặt ở tầng ngầm, và việc té ngã. Vì vậy dần dà Loulou cho rằng chính bọn lạ mặt đã làm em bị thương. Và điều này mới nghiêm trọng.

Chúng tôi nói dần dần đủ mọi chuyện rồi mới tới người hàng xóm của Loulou.

- Em quen anh ấy lâu chưa?

- Lâu rồi, lâu lắm rồi. Tụi em ở cùng một tòa nhà mà!

- Thân thiết không? Có chơi chung không?

- Ồ không, anh ấy lớn hơn em mà... Anh ấy không đi học nữa. Lần đầu anh đến thăm, em ngạc nhiên lắm.

- Lần đầu là hồi nào?

- Chỉ vài ngày sau khi em bị thương.

- Rồi lần thứ hai?

- Em cũng không nhớ rõ... Loulou suy nghĩ,
- Cách nay khoảng hai tuần, thứ Sáu hay thứ Bảy gì đó... phải rồi, thứ Sáu. Đúng là thứ Sáu, bởi vì ngày thứ Sáu ở bệnh viện ăn món cá. Em nhớ anh Riquet hỏi đùa phải chăng em sợ hãi là vì sợ mắc xương cá.

- Rồi em có kể Riquet nghe những gì xảy ra trong tầng ngầm không?

Một ánh hãi hùng thoáng qua trong mắt Loulou:

- Không, không bao giờ!

Đột nhiên cậu bé hơi nghi:

- Anh chị không quen Riquet... Nhưng tại sao hỏi em...?

- Đâu có gì!... Chẳng qua là vì Riquet cũng là bạn của em, như anh chị vậy...

Mady biết không nên hỏi thêm gì nữa kéo Loulou lại lo. Cô chuyển đề tài nói chuyện băng quơ, nhưng cũng không lâu, bởi vì Phó Giày và Tư Lơ Mơ đứng ở ngoài sốt ruột lắm rồi.

Chúng tôi kiếu từ Loulou và hứa sớm trở lại. Phó Giày và Tư Lơ Mơ nhập bọn cùng hướng về phía Mái Thợ Dệt. Bít tết nói trước:

- Các cậu có để ý thấy Riquet đến thăm Loulou lần đầu là ngay sau khi xảy ra tai nạn... và lần thứ nhì là sau khi mình đến dốc Sơn Ca lần thứ hai, cũng là lần ghé vào *Thuốc lá sợi vàng*?

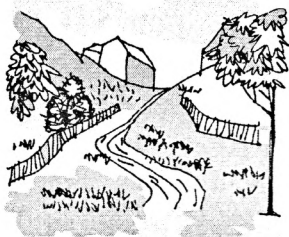
- Và các cậu có để ý thấy lần viếng thăm xảy ra vào hôm thứ Sáu, - Corget bồi tiếp. - Nghĩa là vào hôm mà lẽ ra Riquet phải có mặt ở tiệm để bán báo thay cho lão chủ?

- Đương nhiên là những sự trùng hợp như thế cũng lạ lùng, - Mady nhìn nhận - Nhưng Riquet cũng trở lại hôm nay, trong khi hôm qua, hôm kia đâu có xảy ra việc gì đâu?

Không ai có ý kiến về nhận xét này. Nhưng tối hôm đó khi quây quần ở Mái Thợ Dệt, Bộ Lục xác định rằng những chuyến viếng thăm của Riquet phải có ẩn ý. Vậy chú cao kều này tới làm gì? Theo lệnh của ai?

Thay vì sáng tỏ, bí ẩn càng dày thêm.

CHƯƠNG 8

Cuộc truy đuổi trong sương mù

Cuộc gặp gỡ lạ lùng ở bệnh viện khu Chữ Thập Hung khiến chúng tôi băn khoăn mãi. Chắc chắn Riquet chơi trò hai mặt... Nhưng mà là trò gì?

Kể từ hôm đó, mỗi lần đi lấy báo là Phó Giày tăng cường cảnh giác, chủ động ghi nhận tất cả mọi lời nói và hành động của từng khách hàng. Lão chủ tỏ ra xởi lởi với Phó Giày và với mọi người khác.

Ngược lại, Riquet càng kín miệng hơn, chỉ trả lời khi nào không thể im lặng.

Đã hai lần khi đứng trong tiệm, Phó Giày thấy Riquet đi xe đạp ra từ một hành lang bên cạnh, dáng như đi chạy hàng ở thành phố.

- Tớ thắc mắc vì thông thường những người đi giao báo hay để chồng báo trên cái pọc- бага trước tay lái. Xe đạp của Riquet cũng có loại pọc- бага này nhưng chú không xài... Trong khi đó ở pọc- бага phía sau lại quảy hai cái bị dây ấp, căng phồng muốn bung ra luôn. Chắc chắn những gì trong đó không phải là báo chí... Hơn nữa, nếu có giao báo thì giao buổi sáng, thậm chí sáng sớm tinh mơ đã phải giao tận nhà khách hàng trước khi người ta đi làm.

- Vậy thì?... - Sư Cọ hỏi.

- Vậy thì... tụi mình phải theo dõi Riquet.

Ý thì hay đấy, song tiến hành bằng cách nào đây? Chúng tôi chỉ có thể thực hiện vào ngày thứ Năm, tức là ngày không đến lớp... Còn Chủ nhật thì Riquet lại nghỉ.

Đang loay hoay chưa tìm ra đáp án bỗng xảy ra một sự kiện thuận lợi. Hôm sau khi đến trường, chúng tôi được thông báo là thầy giáo nghỉ một tuần vì bị cúm. Sĩ số các lớp khác đều quá đông nên thầy hiệu trưởng cho phép chúng tôi ở nhà trong một tuần lễ đó. Chúng tôi tranh thủ ngay buổi chiều, đến Mái Thợ Dệt gặp nhau, có cả Mady nữa.

- Các cậu có lý, phải hành động nhanh thôi
- Mady nhất trí - Một ngày trôi qua là một ngày phí phạm đối với Loulou.

Tiệm Thuốc lá sợi vàng nằm ở giữa đường Thợ Dệt, ngay góc dốc Sơn Ca. Do đó chúng tôi phân

công hai tổ canh chừng hai đầu đường Thợ Dây. Tổ thứ ba có mặt ở đỉnh dốc. Như thế mọi động thái của Riquet đều bị phát hiện.

Tuy nhiên, chúng tôi không thể tiến hành ngay vào buổi tối đầu tiên vì bàn bạc xong thì đã quá trễ. Hơn nữa mấy xe đạp cũ “nằm ụ” đã khá lâu, giờ cần phải mang ra canh lại. Chúng tôi quyết định xuống “hang” để cùng Sư Cọ hoàn chỉnh mấy chiếc xe.

Hôm sau, Corget và tôi hình thành một tổ, không dắt Kafi theo. Corget e rằng lão chủ tiệm thuốc lá đã kể Riquet nghe ít nhiều về trường hợp con chó tha chiếc găng tay. Hơn nữa, tôi không thể để Kafi chạy theo, vì như thế vừa dễ lộ, vừa nguy hiểm cho Kafi.

Corget và tôi nấp trong cái ngách hôm nọ đã nấp. Tuy trong này an toàn nhưng ngược lại cực kỳ lạnh vì đúng luồng gió. Hai đứa cắn cứng răng nhưng vẫn còn đánh bò cạp. Suốt buổi sáng không thấy chú kền. Hai tổ kia cũng không ghi nhận được gì. Sau khi ăn trưa xong, cả ba tổ trở lại “vị trí tác chiến” cho đến cuối giờ chiều... nhưng cũng không có gì mới.

- Không được nản lòng, ngày mai trở lại - Corget cương quyết.

Hôm sau khi thức dậy, tôi đã thấy toàn thành phố bao phủ bởi một màn sương dày. Tám giờ sáng mà trời còn tối thui. Đến nỗi khi chúng tôi đến đường Thợ Dây, toàn thể ngọn đồi hoàn

toàn chìm trong bóng tối, và trong cái ngách y như hũ nút.

- Thời tiết kỳ cục quá! - Corget cầu nhàu. -
Tội mình sẽ chết cồng tại chỗ thôi!

May thay chúng tôi không phải đợi lâu. Chỉ khoảng mười lăm phút sau, tôi giật mình khi thấy có bóng đen vừa vụt qua trên đường Thợ Dây, một dáng gầy gò trên xe đạp... Chính là Riquet!

Chúng tôi đẩy xe ra khỏi cái ngách, vừa lên yên thì Riquet đã biến mất trong màn sương. Chúng tôi đạp hết tốc lực lao vào đám sương mù, hướng về phía đầu con đường gần đó, vốn tạo thành ngã ba với một lộ nhỏ khác. Một nhánh lộ này đi ngược lên đồi về khu Chữ Thập Hung, nhánh kia đổ dốc xuống trung tâm thành phố. Vậy Riquet đã quẹo hướng nào?

- Chắc chắn xuống trung tâm! - Corget nói to.

Chúng tôi quẹo phải và cho dù có sương mù, hai đứa cứ cho xe đổ nhanh. Chính vì thế mà Corget suýt va vào một bà cụ đang băng qua đường, tay ôm ổ bánh mì to tướng. Còn tôi phải bóp tay thắng đột ngột, nếu không đã đụng phải một con mèo vàng vào phút chót giật mình nhảy tưng như thể bốn chân có gắn lò xo cực mạnh.

Lúc chúng tôi sắp đến cuối dốc thì trước mắt thấp thoáng ánh đèn đỏ lập lòe của đuôi xe đạp. Riquet! Tôi nhận ra dáng cao kều gầy guộc của

cậu ta. Riquet đã bật đèn trước và đạp xe đều đều, cẩn thận hơn chúng tôi lúc ban nãy. Những xe ô-tô cũng đều bật đèn pha chống sương mù. Vì đã lâu không sử dụng nên hai chiếc xe đạp của chúng tôi đã hư đèn, mong sao cho cảnh sát giao thông đừng bắt gặp!

Riquet băng qua quảng trường Terreaux, quảng trường đẹp nhất Lyon, và cũng là quảng trường nhộn nhịp nhất. Trong màn sương, giờ khó nhận ra hồ nước giữa bùng binh, nơi thường ngày rất nhiều bồ câu đến uống nước.

- Coi chừng tụi mình mất dấu chú kều giữa rừng xe ô-tô! - Corget nhắc tôi.

Tại đây sương mù cộng với khói xe còn dày hơn ở khu Chữ Thập Hung nên giao thông bị đình trệ. Bóng đen mờ ảo của những khách bộ hành xúng xính trong bộ áo ấm chột hiện chột mắt. Phía trước, Riquet luồn lách giữa rừng xe bốn bánh tài tình như một con lươn. Đã hai lần chúng tôi mất dấu, nhưng sau đó lại bắt kịp. Lần mất dấu thứ ba, chúng tôi những tưởng thua cuộc vì ngó tìm khá lâu không kết quả. May quá Riquet đang ngừng chờ đèn xanh. Quá đột ngột, chúng tôi không thể ngừng cách cậu ta khá xa như ý muốn vì xe ở phía sau dồn lên. Hai Bạn Đồng Hành phải kéo mũ áo gió trùm cho sùm sụp xuống, trong lúc Riquet bắt đầu lấy áo đi núi ra mặc.

- Cậu nhìn kìa! - Corget trở hai túi vải đầy

mắc ở pọc- бага sau xe đạp Riquet - Hai túi đầy căng... Phó Giày có lý... Chú kền này đang đi giao mặt hàng gì đó không phải là báo chí.

- Mặt hàng gì đó ắt hẳn quý giá bởi vì Riquet tranh thủ lúc dừng ở ngã tư để kiểm tra lại dây đai buộc chặt. Đèn xanh. Cả đoàn xe chuyển mình. Hãy mở to mắt ra. Liệu Riquet lại rẽ phải để vào khu trung tâm? Hay đi thẳng? Cậu ta đi thẳng về phía sông Rhône và qua cầu.

Gần sông sương mù lại đặc hơn nữa. Ánh sáng vàng vọt của những ngọn đèn đường phải vất vả lắm mới xuyên thủng.

- Để ý nha! - Corget lại lên tiếng - Vừa qua cầu có ngã ba...

Chúng tôi tiến đến gần Riquet thêm chút nữa. Ở ngã tư đèn đỏ kế tiếp, cậu ta lại kiểm tra dây đai hai túi vải sau pọc- бага. Quả là có sự quan tâm lớn lao.

Khi đèn bật xanh và đám xe ô tô nhúc nhích, Riquet đi thẳng vào một đại lộ đông đảo và tiếp tục như thế khá lâu. So với khu trung tâm thì ở đây sương mỏng bớt, do đó chúng tôi buộc phải giữ khoảng cách lớn hơn. Tôi chồm về phía Corget:

- Riquet đi đâu mà xa khu Chữ Thập Hung thế nhỉ? Sắp ra khỏi thành phố rồi đấy!

Corget chưa kịp trả lời bỗng Riquet quẹo phải đột ngột vào một con đường nhỏ hơn. Chúng

tôi vừa quẹo theo thì đã thấy cậu ta xuống xe. Chú kều lục túi, lôi ra hai gói hàng, bước lên lề, và không do dự bước vào một căn nhà.

- Cậu thấy không, giờ hai túi vải đã rỗng. Riquet chỉ có một chuyến giao hàng duy nhất. Con đường này có hai chiều, lát nữa trở ra cậu ta sẽ đi chiều ngược lại. Chúng ta không thể ở đây lâu.

Chúng tôi đẩy xe, đi bộ từ từ ngang trước chỗ Riquet vừa vào. Đó là một căn nhà cũ ba tầng, mặt tiền có vẻ như chưa hề được tu bổ. Căn nhà mang số 23, tầng trệt không có một hiệu tiệm nào. Cánh cửa nơi Riquet vào vẫn chưa khép. Chúng tôi thấy một hành lang khá tối. Xe đạp cậu ta vẫn dựng dọc lề đường, hai túi vải chưa kịp đẩy nắp, tôi nhìn vào thấy trống trơn.

Chúng tôi đi quá căn nhà, đến phía trước đầu một chiếc xe tải để dừng lại quan sát. Sương mù tan thêm một tí, tôi gỡ mũ áo gió ra.

- Lạ thật! - Corget lẩm bẩm. - Không thể nào tiệm *Thuốc lá sợi vàng* lại cung ứng cho khách ở xa khu Chữ Thập Hung như thế, ít nhất là ba kilômét. Không biết...

Corget chưa kịp nói hết câu, Riquet đã xuất hiện. Thật ngạc nhiên khi cậu ta ôm một trong hai gói khi này. Riquet đến phía sau xe đạp, cho cái gói vào túi vải rồi cẩn thận buộc dây đai lại.

Đột nhiên kể từ giây phút này, mọi việc diễn biến rất nhanh. Thay vì quẹo về, Riquet lại chạy thẳng. Chúng tôi chưa kịp phản ứng gì thì chiếc xe tải giao hàng xong lại chuyển bánh. Hai đứa nhìn quanh xem có chỗ nào nấp được không, nhưng quá trễ! Chính sự dáo dác của chúng tôi đã làm Riquet chú ý. Gương mặt cậu ta thay đổi: chú kều đã nhận ra chúng tôi! Không chút do dự, Riquet quay đầu xe và tắt tả đạp đi. Chúng tôi cũng chạy về phía hai chiếc xe đạp dựng gần đó, cả hai cùng lên yên nhưng trong lúc vội vàng, tôi lại để cho bàn đạp vướng ngay vào dây xích xe Corget. Lúc gỡ được cái bàn đạp ra, Riquet đã mất hút. Họa vô đơn chí, khi chúng tôi đuổi ra đến ngã tư thì đèn cũng vừa chuyển sang đỏ. Một bác cảnh sát bệ vệ sừng sững ra đó khiến chúng tôi không dám bạo phổi vượt đèn. Cả hai đứa điên tiết lên vì bất lực.

- Xem như thua đi, - Corget tuyên bố - tụi mình không đuổi kịp đâu.

Cả hai xuống xe dắt bộ, thần thờ đi không muốn vững vì giận mình, giận cho sự vụng về của mình. Biết được chuyện này, những Bạn Đồng Hành kia sẽ nghĩ sao đây?

Trong khi chờ đợi, chúng tôi bàn bạc xem Riquet chở những gì. Tại sao mang vào rồi lại mang ra gói thứ nhì? Có lẽ lúc mang gói thứ nhất vào, chú kều không dám để gói thứ hai ở ngoài, sợ mất. Vậy chú còn giao hàng một nơi

nữa quanh đây thôi, vì chú định đi thẳng. Những gói hàng này không cồng kềnh nhưng có vẻ khá nặng, chắc chắn không phải là báo chí.

Tuy nhiên, điều đáng lo nhất là việc Riquet đã nhận ra chúng tôi. Giờ thì cậu ta biết mình bị theo dõi. Về đến *Thuốc lá sợi vàng*, cậu ta sẽ báo cáo lão chủ. Liệu ngày mai Loulou có nhận thêm một thư hù dọa nữa?... Và từ nay trở đi chúng tôi biết làm gì khi đã bị lộ rồi?

Hai đứa sượng sùng lên yên về “bấm báo” với những thành viên kia, vốn vẫn đang “trực chiến” một cách vô ích.

CHƯƠNG 9

Tái ngộ

Những Bạn Đồng Hành kia rất thất vọng nhưng không trách cứ gì chúng tôi cả. Chẳng qua xui xẻo thôi.

Cuộc rượt đuổi thất bại vừa rồi khẳng định rằng: việc Riquet đi giao hàng xa khu Chữ Thập Hung, sự quan tâm đến những gói hàng, thái độ lo sợ khi bắt gặp chúng tôi, tất cả những điều này củng cố các hoài nghi về công việc không bình thường của Riquet ở tiệm *Thuốc lá sợi vàng*.

Tuy nhiên như đã nói, từ nay về sau chú kêu càn cảnh giác gấp bội khi biết mình bị theo dõi. Do đó, việc theo dấu chú sẽ khó khăn gấp bội. Chỉ còn mỗi Phó Giày là "xài" được,

bởi vì Riquet chưa biết cụ Phó thuộc thành phần Bộ Lục.

Thời cơ hành động của Phó Giày đến thật tình cờ, chỉ ngay ngày hôm sau đó. Vào khoảng giữa trưa, Phó Giày vào tiệm lấy báo. Chỉ có mình lão chủ đang đi đứng khá khó khăn để sắp xếp lại mọi thứ. Lúc Phó Giày định hỏi thì một khách hàng bước vào, một ông cụ để râu dê, trên khuy áo có gắn huy chương.

- Ủa, ông Mounier, hôm nay cậu phụ việc không đến à?

- Không, ông thấy đó, tôi làm một mình.

Do dự trong chốc lát, lão chủ nói tiếp:

- Nó đi rồi...

- À, đi chạy hàng...

- Không, đi rồi, nghỉ việc rồi.

- Lao động không tốt?

- À, nghĩa là... Hình như đối với bọn trẻ bây giờ, nghề giao báo là cái gì đó nặng nhọc lắm. Trai tráng ngày nay sao mà yếu ớt như con gái. Chính nó xin nghỉ việc.

- Cậu ta nghỉ ngang như thế sao, không báo trước để ông tìm người thay thế sao?

- Ừm... nghĩa là... ông biết không... tối qua khi nó nói là muốn nghỉ, tôi cũng chẳng quanh co gì cho mất công. Nếu mình ép nó làm việc thì chẳng bao giờ nó làm được trò trống gì cho

ra hôn. Tôi trả đúng số tiền phải trả, rồi bảo nó đừng đến nữa.

- Cũng được, ông là người cương quyết.

Nói xong ông cụ tự tay lấy tờ báo, đặt một đồng kênh lên quấy rồi bước ra.

Trong khi hai người nói chuyện, Phó Giày vờ chăm chú xem mấy quyển tạp chí để quan sát lão chủ. Phó Giày tin rằng đằng sau cái bề ngoài vui vẻ, xem như chuyện Riquet nghỉ việc chẳng đáng gì, thực ra lão ta khá phiền lòng. Hơn nữa, những câu hỏi vô thưởng vô phạt của ông cụ vừa qua cũng làm lão chủ bức mình.

Khi Phó Giày thuật lại chuyện Riquet, cả nhóm rất ngạc nhiên. Chú kêu chủ động xin nghỉ? Hay bị đuổi đột xuất? Đã cãi nhau? Dù sao việc này xảy ra chỉ vài giờ sau cuộc truy đuổi trong màn sương. Lại thật. Chỉ là trùng hợp hay là...?

- Không, nhất định không phải là trùng hợp!
- Bít tết quả quyết.

Tuy nhiên, sự ra đi đột ngột của Riquet không giúp cuộc điều tra của chúng tôi tiến triển thêm. Phó Giày vẫn có thể đến tiệm lấy báo, nhưng từ nay sẽ có ít cơ hội gợi chuyện. Chúng tôi phải đến báo Mady vì cô gái này thường có ý hay.

- Những chuyện các cậu vừa kể quả thật là khó hiểu - Mady nhìn nhận - Nhưng điều làm tớ lo âu nhất vẫn là tình hình sức khỏe của Loulou.

Có khả năng cậu bé sẽ nhận được thư hù dọa mới.

- Có khả năng... - Sư Cọ gật đầu. - Nhưng làm sao chặn đường giữ lại thư từ?

- Tụi mình không được ngăn chặn thư tín của Loulou - Mady thở dài - nhưng tụi mình có thể chuẩn bị tinh thần cho cậu bé, làm sao cho Loulou lại nghĩ rằng lần sắp tới này cũng chính do tụi mình gửi. Việc này dễ tớ. Còn các cậu, cứ tổ chức theo dõi Riquet đi. Biết đâu cậu ta vẫn âm thầm làm việc cho ông chủ tiệm thuốc lá thì sao?

Sư Cọ và tôi bước xuống cầu thang nhà Mady. Ở dưới sân, các Bạn Đồng Hành khác đang chờ. Tuy đi chung cả nhóm nhưng chỉ có hai người lên thôi, thứ nhất bởi vì căn hộ Mady ở khá hẹp, thứ hai để tránh cho mẹ Mady không thắc mắc tại sao có sự "đổ bộ" ào ạt như thế. Bọn con trai nhất trí với ý kiến của Mady và hẹn đầu giờ chiều sẽ gặp nhau tại hang.

Tôi đi một mình tới hang khá sớm. Có lẽ Kafi tự hỏi tại sao dạo này tôi không dẫn nó theo và ít khi chăm sóc nó. Tư Lơ Mơ đến sau cùng, khá trễ vì trước đó bạn đi mua thuốc giúp một người láng giềng đang bệnh. Nhà thuốc đến hai giờ mới mở cửa, Tí Mơ đành phải chờ. Đến khi Bộ Lục xuất phát, xe của Phó Giày lại xếp bánh, lại mất thêm mười lăm phút để vá.

Cuối cùng cả đoàn cũng ra đến đại lộ Chữ

Thập Hung. Chúng tôi biết Riquet ở cùng tòa nhà với Loulou. Chúng tôi từng đi ngang con đường ấy rồi, nó cách dốc Sơn Ca chừng hai ba trăm mét và gần như song song. Nói là đường chứ thật ra nhỏ như con hẻm, ngoằn ngoèo leo dốc và trở ra đại lộ Chũ Thập Hung. Con hẻm này rất nhỏ và ít người qua lại, do đó dễ rẽ vào là cư dân ở đó buộc phải chú ý thôi.

Chúng tôi quyết định chia thành hai tổ, trực ở khá xa hai đầu hẻm để không bị phát giác. Sắp sửa tách nhóm, chợt Bít tết ngăn chúng tôi lại:

- Nhìn đằng kia kìa!

Riquet. Chú kêu vừa từ trong hẻm đi ra, với từng bước dài thông thả, chú chuẩn bị băng qua đại lộ. Riquet vừa đi vừa cúi đầu ra chiều nghĩ ngợi. Thậm chí suýt nữa chú va phải chiếc xe đang chạy qua.

- Ê mà này, - Corget thốt lên - Riquet đi về hướng bệnh viện!

Thực vậy, sau khi qua đến bên kia lề đường, Riquet dọc theo dãy mặt tiền nhà rồi khuất mất sau một con đường nhỏ, mà chúng tôi biết là dẫn đến bệnh viện.

- Hẳn đến gặp Loulou, - Sư Cọ lên tiếng - Phải tìm cách ngăn hẳn lại.

Nói xong, Sư Cọ phóng lên xe đuổi theo, chúng tôi cũng vậy. Khi Riquet chỉ còn cách bệnh viện

vài bước thì chúng tôi đuổi kịp. Chú kêu quay lại và nhận ra chúng tôi. Lần này thì không thể nào trốn chạy nhé. Sư Cọ bước tới hỏi ngay:

- Ông đi đâu thế?

Riquet ngạc nhiên lần lượt nhìn từng thành viên của Bộ Lục. Cậu ta dừng lại ở Phó Giày và nhận ra "người khách" quen thuộc. Cặp mắt Riquet đánh lại, nhưng điều gì ở đằng sau gương mặt kín kẽ ấy?

- Ông vào bệnh viện phải không? - Sư Cọ hỏi dồn.

- Mắc mớ gì mấy ông?

Bây giờ làm sao nói mà không tiết lộ bí mật của Loulou đây? Corget đốt luôn mọi giai đoạn:

- Nói cho ông nghe... - Corget dùng giọng cứng rắn và dứt khoát. - Chắc ông đã nhận ra Tí Nhu và tôi đây. Ông nhớ nhà số 23 đường Pellegrin, bên kia sông Rhône chứ gì? Tại sao khi bắt gặp tụi tôi ông lại quay xe lại?... Ông sợ cái gì?

Da mặt tái tái của Riquet ửng lên một chút, vẻ hơi căng. Cậu ta nhún vai:

- Việc gì tôi phải sợ?

- Có thể ông muốn giấu không cho người ta biết những địa điểm giao hàng... hoặc nội dung của những gói hàng mà ông nâng niu rất kỹ?

- Tôi không việc gì phải khai báo hết!

Mặt Riquet giờ tái nhợt, hai cánh mũi phập phồng. Cậu ta quay lưng dợm bước đi như thể để chúng tôi hiểu rằng mình không muốn trả lời, nhưng cậu ta đột ngột quay lại trong tư thế đối đầu, răng nghiến chặt, trán cúi gằm. Riquet chụp lấy cổ tay Bít tết và siết mạnh. Chú kêu hơi bị xui bởi vì Bít tết tuy không phải là người cao nhất Bộ Lục, nhưng lại có những cơ bắp không đến nỗi nào, và lại là người... nhạy cảm nhất. Chẳng nói chẳng rằng, Bít tết vung tay lên định đấm thì Corget can thiệp:

- Khoan đã Bít tết! Chúng ta không phải đến đây để đánh nhau. Đấm đá không giải quyết được gì đâu.

Nét mặt Riquet giãn ra. Cậu ta cũng không muốn đánh nhau. Có lẽ hành động đó chỉ để chứng tỏ rằng mình không nhát gan. Hai bên đứng đối mặt im lặng. Tiếp theo là gì đây? Chợt thấy Mady từ bệnh viện chạy ra, hướng về chúng tôi, nét mặt xáo trộn:

- Tổ vừa gặp Loulou, cậu bé lại vừa...

Ngay lúc đó Mady nhận ra Riquet, câu nói tắt ở cửa miệng. Cô gái chưa kịp định thần nhưng chúng tôi đã hiểu ra là Loulou vừa nhận một bức thư hăm dọa. Chúng tôi nhìn nhau lo lắng. Riquet lên tiếng:

- Loulou bị gì? Có nguy hiểm không?

Chúng tôi đồng loạt không nhìn Mady nữa mà cùng quay sang Riquet. Trong giây phút ngắn

ngủ này xảy ra một điều gì đó rất kỳ lạ, rất khó giải thích. Khi thấy Riquet tỏ vẻ quan tâm đến Loulou, một Riquet mà chúng tôi từng nghĩ là chơi trò hai mang, lẽ ra chúng tôi phải nhảy cẩng lên vì bất bình. Nhưng không! Giọng nói thắng thốt của chú kêu đã tạo ấn tượng. Chúng tôi cảm thấy chú cùng chia sẻ nỗi lo lắng về Loulou.

Mady cũng có cảm giác ấy. Cô quay sang Riquet:

- Chúng tôi rất muốn cho anh biết, nhưng anh phải chứng minh mình thực sự là bạn tốt của Loulou trước đã!

Riquet ngạc nhiên nhìn chúng tôi:

- Tại sao... thì tôi đang đến thăm Loulou đây?!

- Ý tôi là anh đến thăm Loulou vì tình cảm thực sự hay có ý dò xét điều gì khác? - Mady hỏi thẳng.

- Điều gì khác? Tôi không hiểu?

Mady do dự vì sợ lộ bí mật của Loulou. Cô quay nhìn chúng tôi ngẫm hội ý.

- Tôi nghĩ là cậu có thể nói... - Corget thì thầm.

Giọng Mady nghiêm nghị và run run vì cảm xúc:

- Nếu thực sự thương mến Loulou, vậy anh có biết là cậu bé đang gặp nguy hiểm không?... Không phải do vết thương. Hiện có ai đó đang đe dọa Loulou. Có nhiều việc kỳ lạ và nghiêm

trọng xảy ra tại khu vực tiệm *Thuốc lá sợi vàng*. Muốn cứu Loulou, anh phải giúp chúng tôi.

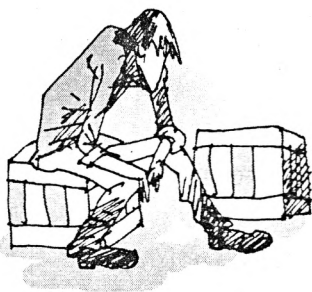
Riquet giật mình khi nghe nói tên *Thuốc lá sợi vàng*.

- Giúp các cậu bằng cách nào? Giải thích đi, tôi không biết gì hết.

- Dài lắm, không tiện nói ở đây. Chúng tôi biết có chỗ yên tĩnh hơn, ở chân đoạn dốc Hải Tặc. Anh đến đó được không?

Riquet do dự và nhìn Mady. Sự hiện diện của cô gái giữa bọn con trai hình như làm cho chú kêu yên lòng. Riquet gật đầu.

CHƯƠNG 10

Chú kêu khai báo

Trong tổng hành dinh của chúng tôi ở cuối đoạn dốc Hải Tặc có đủ thứ hằm bà lằng, nào là két gỗ, ván cũ, xe đạp cũ, patin trượt... thậm chí có cả một xe đẩy em bé hư nát mà chúng tôi tháo bánh xe để ráp vào cái két gỗ, làm thành cái rơ- móc.

Đó là một xưởng dệt đã bỏ hoang, chỉ có một cửa sổ duy nhất đã bể kính, chúng tôi phải lắp bìa cac-tong thay thế. Bên trong tối thui nên chúng tôi luôn thắp sẵn một lỗ đèn cây. Khi sắp sửa bước vào "hang", Riquet do dự vì hơi ớn.

- Cậu không phải lo, - Bít tết trấn an. - Tụi tôi vẫn thường xuyên đến đây.

Mady vào trước, kê cái két gỗ để ngồi sau

khi đã trái một tấm vải xếp làm tám. Những thành viên khác tùy ý ngồi trên mấy miếng ván hoặc trái báo ngồi trên mặt đất.

- Tại sao các cậu bảo tôi đến tận đây? - Riquet vẫn còn thắc mắc. - Bộ có nhiều chuyện để hỏi lắm sao?

Trong Bộ Lục chỉ mỗi Mady là có khả năng giải thích rõ ràng nhất cho Riquet hiểu mối lo của cả nhóm.

- Chúng tôi sẽ nói hết cho anh nghe tất cả những gì mình biết. Điều quan trọng hàng đầu là phải cứu lấy Loulou. Anh phải hứa trả lời trung thực tất cả những câu hỏi.

- Tôi hứa.

Giọng chậm rãi và run run vì cảm xúc, Mady từ từ kể chi tiết vụ việc đang khiến Bộ Lục gần lũng tim. Cô gái thuật lại những bí mật mà Loulou đã trao cho chúng tôi ở bệnh viện, rồi vụ thám sát tầng ngầm, những nghi ngờ đối với ông chủ *Thuốc lá sợi vàng* sau khi xảy ra vụ chiếc găng.

Ngồi trên miếng ván, tựa cùi chỏ vào đầu gối, tay nâng cằm, Riquet cúi nhìn mặt đất trước mặt, chăm chú nghe. Khi Mady kể xong, cậu ta ngẩng đầu lên lần lượt nhìn từng thành viên Bộ Lục.

- Rồi, Mady đã thuật xong toàn bộ vụ việc - Corget kết luận - Cậu có thể giúp tụi mình soi sáng phần nào không?

Riquet lắc đầu:

- Tôi không biết gì cả. Ở tiệm *Thuốc lá sợi vàng* hoàn toàn không có gì bất thường cả. Chắc chắn là các cậu đã nhầm rồi.

- Có thể... - Phó Giày nhìn nhận - Tuy nhiên, tụi mình vẫn muốn có thêm một vài chi tiết. Chỉ mình cậu mới có thể giúp thôi... vì lợi ích của Loulou.

Riquet mỉm cười một cách sượng sùng. Phó Giày nói tiếp:

- Cậu vào làm việc cho ông chủ *Thuốc lá sợi vàng* từ lúc nào?

- Từ tháng Tám. Buổi sáng nọ, tôi đến tìm mua cho mẹ tôi một tờ báo. Trong tiệm, tôi tình cờ gặp lại một bạn học cũ và chúng tôi trao đổi qua loa. Tôi bảo là tôi đã nghỉ học luôn và muốn đi làm. Lúc ấy, ông chủ bước tới cho biết tiệm cần người phụ việc, thu nhập phải quấy. Công việc không có gì khó khăn đối với người mới bắt đầu. Tôi hỏi ba tôi nhưng ông ấy không đồng ý vì cho rằng đi phụ việc như thế không giúp tôi có được một nghề thực thụ. Tôi khẩn khoản xin và nhắc đến tình trạng của Henri. Cậu em trai tôi bệnh rất nặng từ mùa Xuân vừa rồi, phải gửi về quê dưỡng bệnh. Nếu để tôi đi làm ngay, gia đình sẽ có khoản chi phí ăn ở cho Henri. Cuối cùng, ba tôi bằng lòng. Tôi vào làm việc cho tiệm *Thuốc lá sợi vàng* là như thế đấy.

- Thế cậu làm những việc gì?

- Sáng sớm, tôi mang báo đến những khách hàng đăng ký. Khi nào ông chủ đi vắng thì tôi trông cửa hàng thay. Ông ta tin tưởng tôi. Được ít lâu sau, ông nhờ tôi chạy hàng trong thành phố.

- Chạy hàng gì?

Riquet cúi đầu.

- Tôi không thể trả lời, đừng hỏi tôi câu này.

- Đây có phải là một bí mật?

- Tôi đã hứa không tiết lộ.

- Ngay cả với tụi tớ?... Cậu không tin tưởng sao?

Tại sao Riquet không chịu nói? Liệu cậu ta có nắm giữ chìa khóa của bí ẩn? Trôi qua một khoảng thời gian im lặng rất lâu trong sự chờ đợi chung. Đột nhiên, Riquet ngẩng đầu lên:

- Thôi được, tôi sẽ nói tất cả vì các cậu đã hứa là không lặp lại cho ai khác.

Riquet ngừng một lần nữa rồi nói tiếp:

- Vài tuần sau đó, ông chủ tiết lộ rằng ông còn kinh doanh sách hiếm, loại sách cổ xưa, bởi vì báo chí và thuốc lá thôi thì không đủ sống. Ông mua đi bán lại sách quý cho những nhà sưu tầm chuyên môn. Vì ông ta đi đứng khó khăn nên nhờ tôi chạy hàng giúp.

- Mỗi lần đi chạy hàng như thế, trong túi vải của cậu có đúng là sách quý không?

- Đúng, bởi vì ông chủ có cho tôi xem, thậm chí có lần ông còn gói ghém bao bì trước mặt tôi nữa. Ông ta cẩn thận gói tới ba lớp giấy, cột bằng chỉ, thắt gút hai lần cho kỹ. Ông cho biết mỗi quyển sách như thế đáng giá một gia tài.

- Có thể - Corget nhìn nhận - nhưng như thế tại sao cậu lại do dự không muốn cho tụi tớ biết? Tại sao ông chủ lại căn dặn cậu không được nói cho ai biết? Mua bán sách đâu phải là nghề không lương thiện?

- Ông ta giải thích rằng với tư cách một chủ tiệm thuốc lá, ông không có quyền mua bán sách quý... Bằng không, ông phải đóng những khoản thuế quá lớn, ngốn hết tiền lời.

- Lần đầu tiên khi đến xem xét tầng hầm, - đến phiên Tư Lơ Mơ hỏi, - tớ đã trông thấy cậu ở góc đường. Phải chăng ông chủ bảo cậu đến dò xét?

- Không, chỉ vì các cậu là những người lạ mặt. Tôi biết mặt hết mọi người trong khu vực. Các cậu có vẻ như đang tìm kiếm điều gì đó, tôi tò mò tiến đến xem các cậu đang làm gì.

- Nhưng một lúc sau cậu lại xuất hiện, lần này có ôm một gói gì đó, và cậu giả bộ bấm chuông nhà người ta...

- Phải rồi, lần đầu khi trở về tiệm, không hiểu tại sao tôi đã buột miệng nói với ông chủ là có một đám thiếu niên lạ mặt trong ngõ cụt.

Ông chủ cho biết ông có một căn nhà cũ ở cuối ngõ. Ngày nọ có mấy đứa con nít khi nô đùa đã làm vỡ kính cửa sổ, do đó ông yêu cầu tôi trở lại xem các cậu làm cái gì. Chính tôi đã tự ý ôm một chồng tạp chí cũ để cho có vẻ tự nhiên... và tôi cũng giả bộ bấm chuông cửa.

Bản thân tôi cũng có thứ để hỏi Riquet. Đối với tôi, liên hệ giữa lão chủ và chiếc ghế là quan trọng hàng đầu. Có thể Riquet từng gặp trong tiệm một khách hàng nào đó thiếu mất ngón trỏ.

- Không, có lần tôi thấy một ông mất trọn bàn tay, nhưng chỉ một ngón trỏ thì không.

Sư Cọ hỏi tiếp:

- Lần thứ nhì khi tụi tớ trở lại hẻm cụt lại thấy cậu. Cậu có vẻ đang theo dõi tụi tớ. Sau khi nấp vào một ngách gần đó, tụi tớ bắt gặp cậu quay bước, ngó nhìn dáo dác tìm xem tụi tớ đã đi đâu...

- Có, bây giờ tôi nhớ quả là có. Các cậu từ tiệm bước ra xong thì tôi cũng vừa đi giao hàng về tới. Ông chủ cho biết "Bọn nhóc hôm nọ rình mò nay đã trở lại và vừa ra khỏi đây. Mày thử ra đến đầu đường xem sao, biết đâu chừng tụi nó còn quấy..."

Như thế, với mỗi câu hỏi của chúng tôi, Riquet đều cung cấp một lời đáp rất tự nhiên và đơn giản khiến chúng tôi không thể vịn vẹo.

- Còn Loulou, tại sao cậu lại đến tìm Loulou

ở bệnh viện? Loulou bảo trước khi gặp tai nạn thì hai anh em đâu có thân nhau mấy... Loulou nhỏ hơn cậu nhiều mà?

- Đúng vậy. Tuy ở chung một tòa nhà nhưng Loulou nhỏ quá đâu có chơi chung với tôi. Nhưng khi biết cậu bé bị tai nạn, tôi cũng buồn. Loulou cùng lứa tuổi với Henri, cậu em tôi đang ở quê. Hai đứa là bạn bè nhau.

- Lần thứ nhì khi cậu đến thăm Loulou là ngày thứ Sáu, tức là ngày lễ ra cậu phải làm việc. Phải chăng chính ông chủ bảo cậu đi thăm?

- Không... Cũng như mọi người trong khu vực, ông chủ cũng biết việc Loulou bị tai nạn, nhưng chưa bao giờ đề cập. Ngày hôm ấy, tôi đi giao hàng cách bệnh viện có vài bước. Đúng vào giờ thăm nuôi có nhiều người ra vào, tôi nghĩ mình vào thăm chắc Loulou sẽ vui. Và lại hôm đó tôi cũng không ở lâu. Loulou có thể xác nhận điều này... Và cũng vì tôi thương cậu bé nên mới trở lại ngày Chủ nhật, hôm giáp mặt các cậu. Và cũng chỉ mỗi lý do đó, tôi vừa quay lại lúc nãy... và gặp các cậu.

Lời giải thích này cũng rất tự nhiên. Corget lên tiếng.

- Tôi không hiểu một việc: Sáng hôm qua khi bắt gặp tôi ở đường Pellegrin, tại sao cậu lại tháo chạy như bị ma đuổi?

- Các cậu ngạc nhiên cũng phải, nhưng đối với tôi thì rất đơn giản: ông chủ dặn khi giao

hàng phải tuyệt đối kín đáo, vì những gì trong giỏ rất đắt tiền. Khi chiếc xe tải lăn bánh, nếu các cậu không cuống lên tìm chỗ nấp thì tôi đã không sợ. Tôi cứ tưởng rằng các cậu đã theo dõi để ra tay... ví dụ như giật lấy gói hàng chẳng hạn.

Câu trả lời này cũng hết sức tự nhiên. Đúng là thái độ của hai đứa tôi lúc chiếc xe tải chạy đi có thể làm cho Riquet hiểu nhầm... Tuy nhiên, vẫn còn một điều chưa sáng tỏ. Tại sao buổi sáng khi phát hiện bị theo dõi tại đường Pellegrin, ngay tối hôm đó, Riquet lại nghỉ việc đột ngột như vậy? Chính Phó Giày đưa câu hỏi này ra:

- Sáng nay tớ nghe nói cậu đã thôi việc ở tiệm *Thuốc lá sợi vàng*. Là do cậu tự ý xin nghỉ hay là... bị đuổi việc?

Câu trả lời cũng hết sức đơn giản.

- Lúc này tôi đã nói rồi. Cha tôi không thích việc đi giao báo. Ông biết là tôi thích táy máy, thích công việc thực sự tháo vát hơn. Từ lâu rồi, ông âm thầm tìm cách gửi tôi vào làm ở tiệm điện, và điểm ba tôi nhắm đến là tiệm sửa chữa cơ điện ở trên đại lộ khu Chữ Thập Hung... Nói trắng ra là tôi hài lòng.

- Ông chủ tiệm *Thuốc lá sợi vàng* đối xử với cậu không được tốt sao?

- Ngược lại... Ông ta rất tốt, nhưng cuối cùng tôi nghe theo lời ba tôi. Đi giao sách báo mãi cũng chán.

- Cậu loan báo nghỉ việc là nghỉ cái rụp vậy sao?

- Ông thợ điện cần người phụ việc rất gấp... vì người phụ việc cũng thôi việc đột xuất như tôi... Ba tôi chụp ngay cơ hội này.

- Ông chủ tiệm thuốc lá đã phó thác cho cậu công tác vận chuyển sách quý, sao ông ta lại bằng lòng để cho cậu ra đi?

- Thật ra ông ấy có năn nì, nhưng khi biết tôi đã quyết tâm, ông cũng vui lòng thôi, không trách móc gì. Ngược lại, ông còn khen tôi làm việc giỏi, và ngoài lương ra ông còn thưởng tôi thêm ít tiền.

- Trước khi để cho cậu nghỉ, ông ta có dặn dò gì không?

- Đừng nói ai biết về việc kinh doanh sách cổ... vì có khả năng những tiệm thuốc lá khác sẽ ganh tị và tìm cách phá đám ông ta.

Tiếp theo đó lại là một khoảng lặng kéo dài, dài hơn khi nãy. Chúng tôi không còn câu hỏi nào nữa, bởi vì mọi câu hỏi trước đó đều được Riquet trả lời rất thông. Chắc chắn cậu ta đã nói thật... và chính vì thế mà Bộ Lục chúng tôi cảm thấy hụt hẫng. Như vậy, ông chủ tiệm *Thuốc lá sợi vàng* chỉ là một người bán thuốc lá và báo chí bình thường. Đương nhiên việc kinh doanh sách cổ cũng không thực sự hợp pháp cho lắm, nhưng đừng vì đó mà gán lên lưng ông ta những phi vụ mờ ám, rồi nghỉ cho ông ta viết thư hăm

dọa Loulou! Rõ ràng chúng tôi đã đi sai đường. Sợ chỉ đổ xuyên suốt đã đứt rồi. Chúng tôi thực sự thất vọng, gần như xuống hẳn tinh thần.

Đã thế thì việc gì phải giữ Riquet lại nữa? Sau khi chú kêu ra về, Bộ Lục lại bắt đầu bàn bạc và không khí lại bắt đầu nóng lên. Corget chột bùng nổ:

- Tội mình ngốc thật! Đơn giản chỉ vì Riquet đã không thấy gì hết, không biết gì hết, từ đó tội mình vội kết luận rằng “việc có gì mà âm ỉ”! Bản thân tớ tuy không rành lắm về luật pháp, song cái nội dung “cấm tiệm thuốc lá kinh doanh sách” nghe vô lý quá! Tội mình phải thấy rằng khi thực hiện công việc kinh doanh này, lão ta đã rào trước đón sau rất kỹ, và cố gắng làm sao cho Riquet thấy những động thái ấy là bình thường!

- Ừ nhỉ, - Phó Giày nhìn nhận “Những người dân bình thường, khi họ có mua bán chút đỉnh gì đó không được hợp lệ thì đâu cần tạo ra từng ấy bình phong?

- Dù sao đi nữa tội mình cũng không khôn khéo lắm - Tư Lơ Mơ nhận định. - Đi thám sát một hẻm cụt nhỏ xíu như thế mà kéo cả đám như đi biểu tình, thì cho dù như Riquet, vốn không có gì mờ ám để cảnh giác, cũng phải thắc mắc xem “lũ nhóc” kia kéo vào đấy để làm gì!

- Đúng vậy, đúng là hư bột hư đường, - Mady gật đầu nhưng thôi không nhắc đến nữa, dù sao thì ly nước cũng đã đổ ra đất rồi...

Vừa qua, vì mãi chăm chú vào những thắc mắc khá nóng bỏng nên chúng tôi cũng quên hỏi Riquet một số việc phụ. Chẳng hạn như địa chỉ của những khách hàng tiệm *Thuốc lá sợi vàng*... họ trông như thế nào, v.v...

- Vâng, những chi tiết nho nhỏ có thể có ích,
- Mady nhắc nhở - và tớ còn nghĩ đến một chi tiết khác: Lúc nãy khi tụi mình hỏi liệu Riquet có biết trong gói hàng có gì không, anh ta hơi ngập ngừng. Tuy không lâu, nhưng có ngập ngừng. Tớ chắc chắn rằng câu hỏi này khiến anh ta hơi bối rối.

- Nghĩa là cậu ta có nói dối?

- Không hẳn là nói dối... Nhưng nói không hết sự thật.

- Ăn cháo phải ăn nóng, - Sư Cọ quyết. - Tụi mình đuổi theo Riquet ngay!

Lúc nãy khi kiếu từ, chú kêu cho biết sẽ đến gặp ngay ông thợ điện. Có lẽ giờ này chú hãy còn ở đó. Bọn con trai đi ngược lên đại lộ Chữ Thập Hung, còn Mady đã thấm mệt nên phải về nghỉ. Chúng tôi đang đứng nhìn tiệm điện sơn màu xanh lá cây, đề bảng *Cửa hàng điện* thì thấy Riquet bước ra. Cậu ta hơi ngạc nhiên:

- Lại các cậu nữa à? Tôi đã trả lời tất cả các câu hỏi rồi mà?

- Tụi tớ muốn biết thêm một ít chi tiết về những người khách mà cậu đến giao hàng. Họ như thế nào?

- Xời! Chỉ là những người bình thường như tất cả mọi người, có vẻ không giàu có chi lắm. Họ ở những căn nhà bình thường.

- Cậu không lấy đó làm lạ sao?

- Có, lần đầu tiên thì có. Nhưng ông chủ tiệm thuốc lá giải thích rằng, những nhà sưu tầm thứ thiệt đều như vậy cả. Tất cả những gì họ có, họ đều đổ vào bộ sưu tập và không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác.

- Cậu cho tui tờ biết địa chỉ của họ được không?

Vẻ mặt của Riquet khép lại.

- Tôi đã nói rồi. Tôi đã hứa không làm gì thiệt hại đến ông chủ cũ. Ông ta không làm gì phật ý tôi cả.

- Nhưng cậu cũng đã hứa là giúp tui tờ cứu nguy cho Loulou...

Riquet suy nghĩ một lát rồi quyết định:

- Tôi không nhớ hết tất cả những chỗ đã giao hàng. Ít khi nào ở khu trung tâm, thường là ở những khu xa xa, ở ngoại vi, thậm chí ở ngoại thành.

- Vậy cậu cho biết tên họ?

- Tên họ? Tên họ khách không bao giờ ghi trên gói hàng. Ông chủ chỉ đưa tôi địa chỉ. Nhớ xem... tôi đã nhiều lần đến số 5 đường Masseport,

khu Kho Lầm Đỏ, rồi số 15 đường Moucherotte, khu Monplaisir, và cuối ngõ cụt Barclette, vùng ngoại ô Vaise. Nhưng thời gian gần đây tôi thường đến Saint- Just, phía sau Fourvière.

- Và ông khách này trông như thế nào?

- Không phải ông, mà là bà. Một bà cụ tóc bạc đeo kính lão. Bà sống trong căn nhà không số, ở đường Cây Keo. Muốn tìm cũng dễ thôi, các cánh cửa đều sơn màu vàng hoàng anh, trên nóc nhà có bộ quay gió hình con voi...

Corget đã nhanh tay ghi lại tất cả các địa chỉ vừa kể. Riquet có vẻ khá mệt mỏi vì những câu hỏi:

- Xong rồi chứ?

Không, hãy còn một câu. Một câu khá tế nhị. Nói cho cùng thì Riquet cũng dễ mến, do đó chúng tôi không muốn đụng chạm tự ái cậu ta. Cuối cùng, chính tôi là người đặt câu hỏi:

- Lúc nãy trong hang, khi tụi tớ hỏi liệu cậu thực sự biết trong gói hàng có gì không, tại sao cậu lại ngập ngừng trước khi trả lời?

Hỏi xong, cả nhóm chắc chắn là Riquet sẽ lúng túng. Nhưng không, chú kều chỉ mỉm cười hơi sượng một chút:

- Quả là có ngập ngừng. Tôi chắc chắn trong đó chỉ toàn là sách, bởi vì ông chủ gói sách trước mặt tôi. Thật ra tôi chưa kể hết... có bữa kia tôi hơi tò mò nên vạch ra xem thử. Trong gói

có năm quyển sách, sách thật xưa. Tôi đọc tựa sách nhưng chẳng có ý niệm gì hết... trừ một quyển mang tên *Phương pháp luận*. Tác giả là Descartes. Hồi còn đi học, tôi có nghe thầy giáo nhắc về Descartes, do đó tiện tay tôi lật lật vài trang xem thử. Thiệt là chán như cơm nếp, tôi chẳng hiểu mô tê gì hết. Thậm chí lúc ấy tôi tự hỏi tại sao trên đời này lại có người bỏ tiền của ra mua những quyển sách như thế, không đẹp đẽ, không có hình...

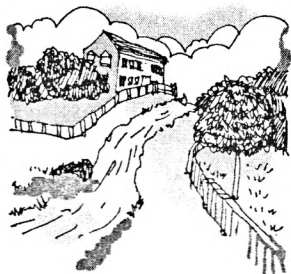
- Vậy tại sao lúc này cậu không nói điều này với tụi tớ?

Bây giờ Riquet mới hơi bối rối:

- Bởi vì tôi biết rằng mở một gói hàng không phải của mình là điều xấu... mà xấu thì phải che thôi...

Nói xong Riquet quay đi, với những bước dài như thường khi, bỏ lại sau lưng cả nhóm Bạn Đồng Hành rồi rầm hơn bao giờ hết.

CHƯƠNG 11

Những cánh cửa hoàng anh

Đêm đó tôi lại khó ngủ. Chớ Kafi nhiều lần đến gác mồm lên chặn đắp cửa tôi cho có bạn. Tôi suy đi nghĩ lại tất cả các thông tin của Riquet. Cũng như những Bạn Đồng Hành kia, tôi tin rằng lão chủ *Thuốc lá sợi vàng* đã ru ngủ lòng tin của chú kều. Chú là một thiếu niên không rắc rối. Người ta trả tiền chú để làm việc gì thì chú làm việc ấy. Không ai có thể phê phán gì được.

Chỉ còn hai ngày nữa thôi là thầy giáo sẽ đi dạy lại. Chúng tôi rất mến thầy nên không dám đại mồm đại miệng mong rằng phải chi thầy cảm cúm lâu lâu chút nữa. Những quả thật chúng

tôi cần khoảng một tuần nữa để tiếp tục điều tra, và biết đâu nhờ đó sẽ rút ngắn những chuỗi ngày khủng hoảng của Loulou.

Hồi hôm, sau khi Riquet đi rồi, nhóm Bạn Đồng Hành lên Mái Thợ Dệt bàn tán tiếp. Biểu quyết sau cùng là phải ra ngoại ô, đến những địa chỉ do Riquet cung cấp để thăm dò tình hình. Đương nhiên là lần này không đại gì mà kéo cả đám theo. Hơn nữa, chúng tôi có cả thầy hơn mười địa chỉ, ngay cả khi chia nhau ra đi vẫn còn chưa đủ nhân sự nữa là. Phải chọn ra những nhà nào có vẻ “gì đó” trước. Corget sẽ trở lại đường Pellegrin. Tư Lơ Mơ đến khu Kho Lầm Đỏ, Sư Cọ thăm vùng ngoại ô Vaise, Bít tết về hướng Perrache, trong khi đó Phó Giày vẫn đến lấy báo ở *Thuốc lá sợi vàng*.

Riêng tôi lên Saint-Just xem xét căn nhà với những cánh cửa màu vàng hoàng anh và bộ quay gió hình con voi.

Sáng hôm sau, tôi vẫn dậy sớm như những ngày đi học. Trong khi tôi búng ly cà phê sữa uống vội thì mẹ lại bảo tôi ở nhà trông chừng em Géo để bà đi chợ. May quá, sau đó bà lại đổi ý kiến không đi nữa.

Lẽ ra sáng nay tôi cũng đi bằng xe đạp, nhưng vào giờ chót, con Kafi cứ rít lên và nhìn tôi bằng cặp mắt nài nỉ, nên cuối cùng tôi mềm lòng đành dắt nó theo.

Bên ngoài trời rất lạnh, lạnh khô, lạnh cắt,

một cái lạnh “trong suốt” hiếm khi thấy ở Lyon. Đêm qua trời giá rét, nước ở các hồ phun đều đóng thành từng giọt lệ. Tôi băng qua cầu nhỏ trên sông Saône và đi dọc theo bến. Thấy tôi bước nhanh, Kafi ngạc nhiên. Hơi thở quyen lại thành hơi khói quanh mõm làm nó bực mình.

Saint-Just nằm trên ngọn đồi khá cao. Muốn lên mà không tốn sức, bạn có thể dùng ca- bin di chuyển bằng dây cáp, mà dân thành phố Lyon gọi tắt là “di dây”. Là dân thể thao, tôi chẳng thà leo bộ.

Ít khi nào tôi đến khu này vì khá hẻo lánh và dân cư thưa thớt. Ít người và ít cả xe cộ. Khó lắm mới tìm ra đường Cây Keo, vốn là con đường nhỏ yên bình như ở các thị trấn nhỏ, với những lề đường hẹp lơ thơ vài túm cỏ.

Từ xa tôi đã nhận ra căn nhà với những cánh cửa màu hoàng anh. Cho dù trời lạnh muốn ù tai, tôi vẫn cố gắng đi chậm để đủ thì giờ quan sát. Một tòa nhà bình thường, dạng như biệt thự nhỏ, chỉ một tầng lầu khá cũ kỹ. Nếu những người ở trong nhà này là dân sưu tầm sách đẹp, thì ngược lại mỹ quan của họ về nhà cửa thật đáng ngờ. Màu vàng chói chang hiếm hóc của các cánh cửa chọi nhau chan chát với nền xám xịt của mặt tiền. Bên trái là ga- ra xe, cửa cuộn bằng tôn dợn sóng. Bên phải có phần xây dựng giống như cái chái, có lẽ dùng làm xưởng thủ công. Các cánh cửa sổ của cái chái làm bằng

sắt đã rỉ sét. Bên cạnh cửa ra vào là tấm bảng giả cẩm thạch, đã trầy xước và nứt nẻ, đề chữ *Villa Bellevue*, nhưng không ghi tên họ chủ nhân.

Tôi đi từng bước ngần ngượng qua trước biệt thự. Dẫn Kafi theo quả là có ích, vì như thế trông sẽ tự nhiên hơn. Tôi sẽ giống như dân Lyon dắt chó đi dạo mỗi ngày.

Đến đầu đường, tôi gặp một người phụ việc hàng thịt mặc tạp-đề trắng đang đập xe. Mắt tôi tự động nhìn theo và thấy cậu ta dừng trước biệt thự, lấy gói thịt trong giỏ ra và bấm chuông. Cậu ta bước vào nhà trong chốc lát rồi trở ra, lên yên xe ngược về phía tôi. Khi gần tới chỗ tôi đứng, cậu ta lục túi, hình như tìm danh sách những chỗ phải giao hàng. Tôi tranh thủ hỏi xem chủ nhân biệt thự là ai.

- Ờ... tôi chỉ biết họ là Vernet, vì có ghi trên gói thịt. Họ ở đây chưa lâu.

- Từ hồi nào?

- Cao lắm là vài tuần. Trước đó, nhà này để vắng cho mượn. Ở Lyon mà có nhà cho mượn kể ra cũng hiếm, nhưng chủ nhân rao giá khá cao, mà nội thất thì đã xuống hết cấp. Tôi biết điều này bởi vì trước đó chủ tôi xem thử, định mượn giùm một người bà con.

- Thế chủ mới mượn, họ làm nghề gì?

- Cũng chẳng biết rõ. Hình như “đắc địa” hay “trắc địa” gì đó. Nói chung mỗi lần tôi đến thì có bà chủ ra mở cửa, một bà keo kiệt, không

bao giờ cho tiền bo. Ngộ lắm, không biết ban đêm họ làm gì mà mấy lần tôi đi xem phim về khuya, đều thấy có ánh sáng qua khe của cái giống như cái xưởng, bên hông nhà kia.

Nói đến đây thì cậu phụ việc vừa lục được danh sách khách hàng. Cậu ta lên yên đạp vội xe đi sau khi chào tôi bằng câu "Đi nhé bạn!", như thể hai chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm.

Những gì tay phó hàng thịt vừa nói chưa thỏa thích mắc của tôi. Tôi bèn dẫn chó quay lại đi ngang ngôi nhà lần nữa, vừa đi vừa đùa với Kafi để câu giờ. Lúc nó đang chạy tới chạy lui thỏa thích bỗng xảy ra một việc bất ngờ. Chỉ còn cách biệt thự Bellevue vài bước chợt nghe tiếng ô-tô leo dốc nên tôi huyết sáo cho Kafi tránh xe. Lúc này, chiếc xe cũng vừa đến ngang tầm tôi, chạy chậm lại và dừng hẳn. Tưởng rằng tài xế không thạo đường nên dừng lại hỏi thăm, tôi tiến tới gần cửa xe. Gã tài xế trạc bốn mươi, tóc nâu và râu mép đen nhìn tôi khó chịu, sau đó giận dữ lên tiếng:

- Mà muốn gì?

Vì không ngờ rằng mình sẽ bị hỏi các cơ như thế, nhất là với giọng cộc cằn, tôi lúng búng:

- Tôi... tôi tưởng ông dừng xe để hỏi thăm đường?!

Gã đàn ông nhú mày:

- Tao không cần hỏi đường, thẳng ranh con! Bộ mày đui hay sao mà không thấy tao thẳng

xe lại để tránh con chó cà chớn của mầy kia!...
May cho mầy là tao chưa cán nó.

Nói xong, gã nhấn ga mạnh đến nỗi hai bánh sau chạy không tải hết mấy vòng, trượt trên mặt lộ.

Tôi tức càn hông không nói nên lời. Rõ ràng gã này láo, bởi vì khi chiếc xe chạy đến chỗ tôi đứng thì Kafi không còn ở dưới lòng đường. Được nuôi dạy và lớn lên ở nông thôn, con chó rất sợ xe cơ giới nên luôn nhanh nhạy tránh xa.

Tôi chỉ còn cách đứng nhìn chiếc xe xa dần và biến mất.

Bất giác tôi quay nhìn ngôi biệt thự. Hình như màn cửa sổ ở tầng trệt rung rinh, tựa như có người đang nhìn trộm, vừa vội vàng bỏ màn xuống. Tôi hơi ngại nên gọi Kafi và tất tả đi ngay.

Tuy nhiên khi vừa khuất mắt, tôi cố gắng mừng tượng diễn biến vừa rồi để tìm lời lý giải. Không, chắc chắn gã tài xế không dừng xe vì Kafi. Đường tuy không rộng nhưng lạnh lẽo trống trơn, ngay cả khi Kafi không nhảy lên lề đường thì xe vẫn dễ dàng chạy thẳng.

Tôi nóng lòng quay lại quan sát ngôi biệt thự lần nữa nhưng phải cố gắng cưỡng lại, e rằng người nào đó nấp sau tấm màn sẽ nhận ra tôi. Vả chăng lúc này cũng đã mười một giờ rồi, mà Bộ Lục đã hẹn nhau mười hai giờ kém mười lăm ở chân đoạn dốc Hải Tặc.

Đi được vài bước, tôi lại nghe tiếng động cơ từ hướng trước mặt, nghĩa là phía chiếc xe ban nãy vừa chạy mất. Tôi nhảy ào vào một con đường mòn, nấp sau hàng cây đoạn.

Vài phút sau chiếc xe xuất hiện, chiếc xe ban nãy! Xe vừa qua khỏi hàng cây đoạn, tôi chồm ra nhìn theo. Sau khi chạy thật chậm một lúc khá lâu, như thể người lái còn do dự, xe mới dừng hẳn trước biệt thự. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Một người đàn ông bước xuống: gã tài xế cộc cằn. Nhìn quanh một lúc, gã mới đi một vòng quanh xe, làm bộ xem xét bánh xe, rồi lại nhìn quanh quất lần nữa. Cuối cùng, gã tiến nhanh về phía biệt thự và bước vào.

Tôi hồi hộp chờ đợi. Có lẽ gã sẽ không ra ngay đâu. Giờ tôi đã hiểu: lúc nãy gã tài xế chủ định dừng xe trước ngôi biệt thự, nhưng khi đang giảm tốc độ, gã lại thấy tôi với Kafi nên không yên lòng. Do đó gã mới lấy cái cớ là tránh con chó nên phải dừng xe. Ngoài ra, biết đâu gã cũng muốn hù dọa tôi?

Gã vọt xe đi thật nhanh nhưng chỉ mười phút sau là quay lại vì cho rằng tôi đã đi rồi. Song gã vẫn chạy chậm chậm dò xét cho chắc ăn. Tại sao lại cẩn thận quá mức như thế? Tôi chỉ là một thiếu niên như bao thiếu niên khác, hơn nữa hai bên cũng đâu có biết nhau? Vậy hóa ra gã dè chừng bất kỳ ai đi lại trên đường Cây Keo này?

Tôi vẫn còn muốn chờ thêm nữa nhưng trể

quá rồi. Chưa chắc gã tài xế sẽ ra ngay, và có khả năng gã sẽ đi thẳng không quay lại. Định tiến tới nhìn bảng số xe nhưng nghĩ lại thấy không cần thiết. Chiếc xe màu thanh thiên với mui trắng rất dễ nhận ra.

Tôi bèn dẫn Kafi đổ dốc xuống bến sông Saône, sau đó lại phải leo lên hướng Chũr Thập Hung. Những Bạn Đồng Hành khác đã có mặt. Hơi thở hỗn hển của tôi cộng với nội dung câu chuyện nổ tung như quả bom. Chợt im lặng một lúc, liền sau đó Sư Cọ tung bê- rê lên la to:

- Hết xảy! Hết xảy! Tí Nhu vừa tìm ra manh mối đầu tiên!

Các Bạn Đồng Hành tiếp tục tấn công tôi bằng hàng loạt những câu hỏi khác, với hy vọng “bươi móc” thêm càng nhiều chi tiết càng tốt. Bộ Lục công nhận thái độ của gã tài xế là khả nghi, nhưng vẫn chưa giải thích được tại sao khi bắt gặp tôi đứng trước biệt thự, gã lại do dự chưa dừng xe ngay. Bít tết liên thoảng:

- Theo tớ, nếu chỉ có mình cậu thì hẳn đã không chú ý, đằng này lại có mặt Kafi. Một con chó lai sói to như một con bê ở Lyon này xưa nay hiếm.

- Nghĩa là...?

- Đơn giản chỉ vì gã đã từng nghe có người nói đến một con chó với “quy mô” đó, vì vậy khi vừa nhác thấy, gã liền tưởng ngay. Các cậu hiểu không? Giả định là lão chủ *Thuốc lá sợi vàng*

có nói về việc một con chó lai sói tha chiếc găng tay ngay trong tiệm cho gã tài xế biết, đương nhiên trong trường hợp vừa qua gã phải cảnh giác.

- Đúng rồi, - Tư Lơ Mơ gật đầu - không phải Tí Nhu làm cho gã để ý, mà chính là Kafi.

- Như thế có thể gã là người có bàn tay bốn ngón.

Cả nhóm đồng loạt quay nhìn tôi! Nhưng thú thật, lúc đứng trước biệt thự Bellevue, tôi bị bàng hoàng bởi câu hỏi xác láo nên không đủ tỉnh táo quan sát bàn tay. Tuy nhiên khi nghĩ lại, tôi ngờ ngợ nhớ rằng trong khi quát tôi, gã tài xế vẫn đặt đủ hai tay trên tay lái.

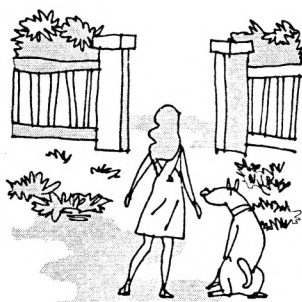
- Vậy không phải hấn ta, - Bít tết suy diễn, nếu không, hấn đã giấu khuất bàn tay phải rồi.

Nhưng dù sao chúng tôi có thể tạm kết luận rằng ngôi biệt thự với những cánh cửa hoàng anh kia hấn đang ẩn giấu một bí mật. Chúng tôi phải tổ chức theo dõi nghiêm ngặt. Ngay chiều nay sẽ thảo ra kế hoạch, chứ giờ thì phải về nhà ngay kéo ba mẹ lại trông.

- Tin tớ đi, - Sư Cọ vừa ra cửa vừa nói - sẽ có tin mới nội trong chiều nay thôi!

Sư nhà ta hoàn toàn có lý.

CHƯƠNG 12

Xe thiên thanh

Tôi về đến nhà thì đã mười hai giờ rưỡi.

Ba mẹ đang ăn trưa. Khi thấy tôi bước vào mà vẫn còn hỗn hển, ba hơi chau mày. Tuy để cho tôi khá nhiều tự do, song ba không chấp nhận việc trễ nải trong những bữa ăn gia đình. May thay hôm đó ông đang vui vẻ nên không buộc tôi phải giải thích, trái lại còn đưa tay vỗ đầu con Kafi vừa tiến tới gần.

Suốt bữa ăn, tôi nhớ lại cuộc chạm trán tình cờ tại đường Cây Keo. Càng suy nghĩ càng thấy Bít tết có lý, nghĩa là gã tài xe cảnh giác với con chó. Nhớ lại lời của cậu phụ việc hàng thịt rằng những người trong biệt thự chỉ mới đến chừng non một tháng. Một tháng! Tương đương

với khoảng thời gian bọn lạ mặt rút lui khỏi tầng ngầm. Phải chăng bọn chúng đã di chuyển sào huyệt? Điều gì diễn ra trong xưởng thủ công với những cánh cửa sổ có vẻ như ngàn đời đóng kín? Có lẽ bọn họ chỉ làm việc ban đêm, bởi vì cậu phó hàng thịt đã nhiều lần bắt gặp ánh sáng qua khe cửa. Mà làm việc gì? Cậu phó nghe nói nghề trắc địa. Nếu quả là trắc địa thì chỉ là đo đạc và thiết lập bản đồ đất đai nhà cửa, việc gì phải giấu giấu giếm giếm?

Như Sư Cọ đã nói, tôi tin là Bộ Lục sắp phát hiện nhiều điều kỳ lạ...

- Trời đất! Tí Nhu hôm nay sao vậy? Con đang trí quá!

Mẹ thốt lên khi thấy tôi gặm mấy lá actisô mà không chấm vào nước sốt. Mãi mê suy nghĩ tôi không biết mình cho cái gì vào mồm. Tôi đỏ mặt và cố gắng trấn tĩnh. Tuy nhiên chỉ được một lúc thôi, sau đó đến cuối bữa ăn, tôi lại lo âu. Sáng nay trời rét căm nhưng đến giờ đã hết lạnh. Biết đâu mẹ bảo tôi phải trông chừng nhà cho bà ra phố? May thay lúc ấy mẹ bảo với ba là chiều nay bà không đi đâu cả.

Nuốt xong miếng cuối cùng, tôi dẫn Kafi đi. Trong hang đã có mặt ba Bạn Đồng Hành. Tôi vừa vào thì Bít tết cũng vừa tới, chỉ mình Phó Giày đến trễ. Ngay lúc ấy, cu cậu ào vào, mặt mày đỏ gay, có lẽ vì vừa chạy bộ. Mấy ngày nay, mẹ Phó Giày ăn trưa luôn ở nhà máy cho

tiện nên cu cậu cũng không về nhà. Trưa nay khi cả nhóm vừa chia tay, Phó Giày tranh thủ đến đại lộ Chữ Thập Hung để tìm Riquet tại *Cửa hàng điện*. Riquet cũng về trễ, Phó Giày đến cửa tiệm thì chú kều vừa bước ra. Phó nhà ta bắn hàng loạt câu hỏi nhưng Riquet cũng không biết gì nhiều hơn là những gì cậu ta đã kể cho chúng tôi. Phó Giày điếm lại:

- Sau đây là những điểm chính: Riquet quá quyết chưa bao giờ vào biệt thự. Mỗi lần đến giao hàng thì bà cụ đón cậu ngay ngưỡng cửa. Cậu ta đoán là bà cụ ở một mình, vì chưa bao giờ thấy ai khác, cũng không nghe tiếng nói ai khác từ trong vọng ra... Tuy nhiên mỗi lần Riquet đến giao hàng tại đường Cây Keo, lão chủ *Thuốc lá sợi vàng* luôn căn dặn kỹ lưỡng hơn so với những khách hàng khác. Lão giải thích rằng bà cụ này chỉ quan tâm đến loại sách hết sức quý hiếm, do đó những gói hàng ấy cực kỳ giá trị. Lão ta lo lắng đến nỗi mỗi khi có chuyến hàng đến đó, là lão canh cánh chờ Riquet trở về.

Từ tiệm điện, Phó Giày vù tới đường Gò Cao chỗ nhà Mady. Cô nàng đang làm bếp vì ba mẹ bận đi thăm một họ hàng đang đau nặng tại vùng ngoại ô. Nghe kể xong, Mady cũng nhất trí và cho rằng phải tập trung vào ngôi biệt thự thay vì phân tán mỏng khắp thành phố Lyon. Mady hứa tới góp sức nếu ba mẹ cho phép ra ngoài.

Trong tổng hành dinh, một “bộ chỉ huy quân sự” vừa hình thành với năm cái đầu chồm vào bức bản đồ đã khá nhàu nát vì thường xuyên nằm trong túi của Phó Giày. Các “chiến sĩ biệt động” phân tích khu vực quanh đường Cây Keo, nhất là những dốc nhỏ và đường mòn rất nhiều ở vùng ấy. Bộ chỉ huy gút xong một điểm tập kết khá an toàn.

- Cả Tí Nhu lẫn Kafi không được lộ diện trước biệt thự - Corget dặn lại - Tụi mình sẽ thay phiên nhảu nha đi ngang trước cửa, nhưng không được dừng lại.

- Còn xe đạp thì sao?

- Khá bất tiện... vì khu này đường dốc lên xuống liên tục. Tuy nhiên Bít tết và Sư Cọ cứ mang theo xe.

Hai tí này dắt xe ra trước, chúng tôi lục tục theo sau. Hai tí sẽ đến trinh sát địa điểm tập kết xem có thực sự chắc ăn không, sau đó đến chờ những bạn khác tại quảng trường Saint- Irénée tại chân pháo đài cũ.

Chúng tôi băng qua sông Saône, Kafi nhảy nhót sung sướng bên cạnh vì được đi với cả nhóm như ở những lần phiêu lưu trước. Cuối buổi sáng nay trời quang nhưng bây giờ lại có mây mù như thể sắp mưa. Trời sẽ mau tối. Càng tốt!

Đi dọc hết bến sông, chúng tôi lên đồi theo một con dốc ngoằn ngoèo và khá đứng. Bít tết và Sư Cọ đã chờ sẵn. Hai tí vừa trinh sát xong

một điểm nằm phía sau một tường rào đã đổ một nửa, ngay trong con đường nhỏ vắng vẻ, chung quanh toàn là vườn cây. Chúng tôi tổ chức ngay các ca tuần hành.

Corget dặn dò mọi người canh chừng động thái của tất cả các ô-tô, ghi lại biển số những xe nào dừng trước biệt thự, và bảo tôi đến ga “dây cáp” chờ Mady, vì chắc chắn cô ấy sẽ đến.

Giao Kafi cho Tư Lơ Mơ giữ, tôi đi vòng ngõ sau lưng ngôi biệt thự để đón Mady, vì cô gái này sẽ không thể nào bỏ lỡ một dịp phiêu lưu như thế. Mady vừa trong ga bước ra, cổ áo măng-tô màu xanh kéo cao đến tận mắt. Để cho có vẻ tự nhiên, Mady xách theo một cái giỏ đầy những báo cũ.

- Từ trong biệt thự nhìn ra chỉ thấy một cô gái đi chợ về...

Mady cố pha trò nhưng tôi biết cô nàng cũng đang hồi hộp như bọn con trai. Quay lại điểm tập kết, Phó Giày vừa xong vòng tuần hành đầu tiên cho biết là căn nhà kế bên biệt thự không có người ở. Hồi sáng nay tôi chưa để ý, song Phó Giày nhấn mạnh là chưa ai cư ngụ căn nhà này, mà nói chính xác hơn, là chỉ có một toán thợ sơn đang tân trang toàn bộ. Phó thở dài:

- Nếu không có toán thợ, căn nhà sẽ là đài quan sát lý tưởng. Phía trước nhà là khoảng vườn kín, bao bọc bởi bức tường thấp, dễ trèo qua.

Tiếp theo là báo cáo của Tư Lơ Mơ. Tí Mơ

không thấy ai ra vào và không có xe nào dừng đậu trước biệt thự cả, ngoài ra tí cũng trông thấy thợ sơn đang thi công ở nhà bên.

Đến phiên Corget và Sư Cọ lên đường và trở về tay không. Thời gian tiếp tục trôi và nhiệt độ tiếp tục hạ. Tôi bắt đầu run trong chiếc áo khoác ngắn ngắn không đủ ấm. Lâu lâu Kafi ngược nhìn tôi. "Vậy chúng ta chờ gì nào? Tại sao không đi dạo tiếp?"

Trời bắt đầu tối. Chẳng lẽ cả Bộ Lục lại mất toi nguyên buổi chiều? Từ xa, Phó Giày chạy đến. Đây là tua thứ ba của cu cậu. Phó cho biết đám thợ đã ngưng thi công, có lẽ vì không đủ ánh sáng.

- Tụi mình đến đó nấp đi, nhìn qua biệt thự dễ hơn... và ít lạnh hơn ở đây!

Tơ Lơ Mơ bình sinh khá nhút nhát, còn tính Sư Cọ thì nguyên tắc, do đó cả hai do dự. Mặc dù nhà không ai ở, nhưng dù sao đó cũng là tư gia. Coi chừng người ta tưởng mình là trộm đạo!

- Thôi kệ, - Mady giục - Lợi ích của Loulou trên hết.

Tuyên bố của Mady giúp mọi người an tâm hơn. Trong khi chờ trời tối hoàn toàn, chúng tôi phân công cuộc phục kích. Bít tết và Phó Giày dẻo dai nhất trong Bộ Lục sẽ đi tiền trạm và leo tường vào trong vườn cây nhỏ, sau đó Sư Cọ và Tơ Lơ Mơ tiếp bước. Mady sẽ xách giỏ

lững thững ngoài đường, vì theo xác suất bọn lạ mặt sẽ ít để ý đến một phụ nữ. Khi cần, Mady sẽ báo động bằng tiếng cú kêu. Chúng tôi đáp trả bằng hồi còi ngắn.

Mới năm giờ chiều trời đã tối, một phần do những đám mây to. Phó Giày và Bít tết đã xuất phát được 15 phút. Chưa thấy trở lại tức là đã vào được trong vườn. Đến lượt Sư Cọ và Tư Lơ Mơ. Dựa sát vào tường, Corget, Mady và tôi nóng lòng chờ đợi trong khi Kafi nhìn chăm chăm chủ của nó cố đoán xem đang xảy ra việc gì.

- Lên đường... - Corget khêu tôi - Cậu đi sau tớ và cầm dây xích Kafi.

Xuống một con đường nhỏ có ánh đèn nhờ nhờ, chúng tôi sắp tòng ra đường Cây Keo chợt nghe tiếng ô tô. Dừng lại! Một lúc sau chiếc xe chạy qua, chỉ cách chúng tôi vài mét. Tim tôi giật từng hồi.

Đúng nó!... Chiếc xe ban sáng!... Trong xe có hai người. Lúc xe chạy ngang cột đèn đường, tôi nhận ra bọn họ. Chúng tôi bước ra để nhìn theo nhưng ở đoạn này đường Cây Keo lại có khúc quanh nên đành mất dấu. Tiếng động cơ nhỏ dần, nhưng... đột nhiên tắt mất: xe đã dừng hẳn.

Chúng tôi nhìn nhau: Làm gì đây? Đến báo động những Bạn Đồng Hành kia? Không, hẳn các cậu ấy cũng đã nghe tiếng xe từ xa chạy tới và tắt máy.

- Các cậu ở lại, để tớ ra xem... - Mady đứng dậy.

Cô gái xách giỏ bước ra và khuất trong vùng mờ tối. Vài phút sau, cô trở lại:

- Đúng là chiếc xe dừng trước biệt thự. Vẫn còn đậu đó... nhưng có lẽ không lâu đâu, bởi vì xe vẫn còn chong đèn. Khi đi ngang bức tường thấp trước ngôi nhà bên cạnh, tớ có gọi nhưng các cậu kia không trả lời. Tại không nghe thấy hay là không dám lên tiếng?

Chúng tôi đứng đợi thêm ít lâu. Mady định đi thám thính lần nữa nhưng chợt có tiếng động cơ ô tô xoay trở. Chắc chắn là chiếc xe thiên thanh quay ngược lại. Chúng tôi ép mình sát bờ rào. Chiếc xe chạy qua, bên trên vẫn có hai người. Chờ một lát, chúng tôi bước nhanh ra nhưng vẫn men sát rào, Mady đi trước. Đến bức tường thấp bao quanh mảnh vườn nhỏ, cô dừng lại nghe ngóng rồi làm tiếng cú kêu. Có tiếng còi ngắn đáp trả. Mady vẫy tay ngoắc Corget và tôi.

Lúc sửa soạn leo vào trong vườn, tự nhiên tôi cảm thấy tội nghiệp khi bỏ Mady ngoài này một mình. Nếu lỡ xảy ra việc gì...

- Mady giữ Kafi cho có bạn...

- Không sao đâu... Các cậu cứ dẫn nó theo, sẽ cần thiết đấy... Tớ không sao đâu!

Mady thật can đảm. Đúng là cô ấy không sợ gì cả, vì tâm trí chỉ nghĩ đến việc cứu nguy cho Loulou.

Đường lộ vắng teo, phải hành động nhanh lên! Bức tường nhỏ cao hơn đầu người. Corget leo lên trước, tôi chuyển Kafi lên xong rồi cũng rướn theo. Cả ba hạ cánh xuống một luống đất trồng mềm mại. Một bóng đen bò tới:

- Tớ đây mà, Phó Giày đây. Tớ quay lại chờ các cậu. Theo tớ.

Phó dặn chúng tôi bò mọp sát đất, xong hướng dẫn đến ngôi nhà đang sửa chữa.

- Cửa khóa rồi, nhưng mấy ông thợ sơn vẫn để cửa sổ cho chóng khô.

Chúng tôi nhảy vào một căn phòng có lẽ là nhà bếp còn bốc mùi sơn mới.

- Mấy cậu kia đâu?

- Đi theo tớ. Coi chừng bậc cầu thang.

Chúng tôi lên lầu. Những Bàn Đồng Hành kia đang ngồi xõm trước cửa sổ trông xuống ngôi biệt thự. Cho dù trời tối, tôi vẫn nhìn thấy một sân nhỏ phía sau và cái xưởng thủ công. Các cánh cửa sổ hông phía trong cũng đóng chặt.

- Lúc này tụi tớ có nghe Mady gọi lần đầu - Sư Cọ thì thầm - nhưng không dám trả lời vì chiếc ô tô đang đậu trước cửa. Hai người đàn ông vào xưởng qua ngõ sân sau. Họ vừa đi khỏi. Đây là đồng lõa với lão chủ *Thuốc lá sợi vàng*. Tụi mình dò trúng mạch rồi.

Tuy không nhìn rõ mặt Sư Cọ nhưng chúng tôi cảm thấy vẻ thẳng thốt trong giọng nói của

cậu ta. Làm sao Sư Cọ biết chắc điều vừa nói?
Phó Giày giải thích:

- Lúc Sư Cọ và tớ đang ở trong vườn thì chiếc xe đổ lại. Tuy chưa thấy hai người đàn ông nhưng tụi tớ nghe họ nói chuyện. Họ chỉ lưu lại trong xưởng chừng 15 phút. Họ vội vội vàng vàng. Sau khi khép cửa, một trong hai tên lơ ngơ như thế nào lại làm rơi chìa khóa trong sân, và không có đèn pin để soi tìm. Tên kia giục:

- Thôi kệ bỏ nó đi, không có thì giờ đâu, lát nữa trở lại tìm sau!

- Không được, cần tắc vô áy náy. Tao nói mày rồi, từ sáng đến giờ tao linh cảm điều gì đó không ổn.

- Cái gì? Chỉ tại thằng nhóc đó với con chó à? Chẳng lẽ trong toàn thành phố Lyon chỉ có một con chó lai sói duy nhất? Mà mình cũng khá xa khu Chữ Thập Hung...

Cuộc đối thoại ấy xem ra khá nhiều thông tin. Như thế tôi đoán không sai. Gã tài xế đã dừng xe vì e ngại, bởi trước đó có nghe nói về Kafi rồi. Sư Cọ thúc hông tôi:

- Giá nào cũng phải vào trong xưởng thủ công. Chìa khóa rơi đâu đó trong khoảng sân nhỏ xíu. Vận may không đến hai lần đâu!

Chúng tôi cùng nhìn vào sân. Không có cửa cái hay cửa sổ nào của biệt thự trở ra hướng này cả. Tư Lơ Mơ còn nhấn mạnh rằng một trong

hai gã đàn ông đã vào nhà, ra bằng cửa sau rồi mới vào xưởng thợ. Nhiều khả năng bà cụ hãy còn trong nhà. Nhưng ban đêm ban hôm có lẽ bà sẽ không vào cái xưởng lạnh lẽo này làm gì, nhất là khi xưởng không có lò sưởi, bằng chứng là trên mái xưởng không có ống khói.

Corget suy nghĩ một lúc rồi quyết:

- Thôi được, có xem mới biết, nhưng hành động gọn lẹ các cậu nhé!

CHƯƠNG 13

Bàn tay bốn ngón

Xếp thành hàng một nối đuôi nhau, chúng tôi len đến chỗ khi nãy Sư Cọ và Phó Giày đã tình cờ nghe được cuộc đối thoại.

- Có muốn qua bên đó thì cũng ít người thôi, đề phòng trường hợp rút lui chiến thuật. - Corget dặn.

Cậu ấy chỉ định Bít tết và tôi đi theo. Tư Lơ Mơ và Sư Cọ ở lại canh chừng. Phó Giày cũng ở lại vì lúc nãy khi nhảy từ bờ tường xuống đã bị đau ở vết sẹo còn mới.

Như thế Bít tết là người đầu tiên trèo qua hàng rào. Cu cậu bò sát đất thật nghề, dừng lại quan sát cái sân nhỏ rồi thì thầm:

- An toàn... Qua đi!

Tôi đã vào thế đứng nghiêng tựa tường để làm bệ phóng cho Kafi nhảy qua, nhưng Corget đã ghìim dây xích lại:

- Không, Kafi... Khoan đã... Ở lại đây, khi nào cần sẽ gọi, nhá?

Corget có lý, bước đầu chỉ là trinh sát thôi thì chưa cần đến Kafi. Tôi dặn nó không được sửa nhưng thật ra nó đã hiểu rồi, vì khi thấy chúng tôi xì xào, nó biết tự thân phải im miệng.

Tôi vừa qua bờ tường xong thì Corget cũng vừa nhảy xuống. Trong sân tối thui bởi vì tường của biệt thự và của xưởng đã che chắn ánh sáng của đèn đường. Mặt đất lót nhiều miếng đan to tướng kích cỡ khác nhau, chừa ra những khe đất có cỏ mọc lún phún. Có lẽ chiếc chìa khóa đánh rơi nằm trong một những khe này. Chúng tôi đồng loạt sờ soạn chứ không dám dùng đèn pin. Chìa khóa hửn nằm không xa cánh cửa bởi vì gã đàn ông vừa bước ra là đã đánh rơi ngay.

Mò trên mấy tấm đan không thấy, ở khe cỏ cũng không. Mất khá nhiều thì giờ. Cuối cùng Bít tết giật cùi chó:

- Đây rồi!

Chiếc chìa khóa nằm sát cửa ra vào, lún sâu dưới đất. Có lẽ gã đàn ông đã dẫm lên. Cổ họng tôi hơi nghèn nghẹn khi Bít tết tra chìa vào ổ. Chúng tôi sẽ khám phá điều gì đây? Cánh cửa xoay trên bản lề và rít nhẹ. Một mùi là lạ ủa ra, gồm mùi thuốc lá xen với một mùi gì khác.

Chúng tôi đứng im vài giây cho mắt quen với bóng tối. Corget khép cánh cửa lại, rút khăn tay bọt trước đèn pin rồi bật nút.

Đó là căn phòng dài năm sáu thước và rộng cũng chừng ấy, ở giữa có cái bàn to. Khi chúng tôi bước đến gần, Bít tết nhắc:

- Cẩn thận, đừng sờ vào bất cứ vật gì!

Trên bàn có nhiều tấm ván nhỏ, ghim giấy vẽ và bản đồ nhà cửa với ghi chú chuyên môn. Trên một bản vẽ như thế tôi nhìn ra sơ đồ mặt cắt một nhà lầu năm tầng, ở bản khác có bản đồ đất đai, chung quanh là đường đi, lộ giới, ở giữa là vị trí thi công. Bít tết thúc chỗ và chỉ tôi một thiết bị gì đó có nhiều cần kim loại đặt ở đầu bàn:

- Con gì vậy?

Tôi không biết nhưng Corget đã trả lời giúp:

- Thiết bị vẽ truyền!

- Dùng làm gì?

- Để phóng to thu nhỏ một bản vẽ khác. Trước đây tớ cũng đã chế ra một cái để táy máy chơi.

Ánh đèn pin rời cái bàn lớn để rọi lên tường. Dựa vào tường là nhiều tủ lớn nhỏ bằng gỗ sơn màu, trên đó có đề nhãn: *Hồ sơ Dubois Cao ốc Clair- Logis San lấp mặt bằng khu Vaise...* Tất cả tủ đều khóa, trừ một. Trong đó có lọ keo, bình mực, dao cạo xóa, hộp viết chì, viết mực. Ở đây tủ là nhiều cuộn giấy can, giấy vẽ kiến trúc.

Chúng tôi nhìn nhau ngạc nhiên và thất vọng. Rõ ràng đây là đồ nghề của họa viên. Cậu phó hàng thịt có lý khi nói về nghề gì đó như là trắc địa... Nhưng nếu chỉ như thế thì tại sao bọn lạ mặt lại lo sợ? Quái thật! Nghề họa viên hay trắc địa đều là nghề lương thiện cả! Vậy chắc bọn chúng còn những hoạt động mờ ám hơn.

Chúng tôi còn đang đứng im đây nghi vấn giữa xưởng vẽ, chợt Bít tết cầm lấy đèn pin trong tay Corget và rọi vào nhân trên tủ một lần nữa.

- Các cậu nhìn kỹ xem... những mẫu tự này... chữ in hoa, giống tuồng chữ trong thư hăm dọa Loulou.

Chúng tôi cùng chăm chú: Bít tết nói đúng. Cũng những chữ T ấy, với gạch ngang hơi nghiêng về bên phải, cũng những chữ U như vậy, với cái miệng tum tum, lại cũng chữ S đó, với bụng này to hơn bụng kia.

Vậy hóa ra chúng tôi đang ở chỗ những kẻ từng hăm dọa Loulou? Ý nghĩ này làm chúng tôi rùng mình, nhưng đồng thời cũng tái tạo hy vọng khám phá nguyên nhân của hành động bí ối ấy.

Ở phía tường đối diện mấy cái tủ có treo tấm màn gió. Phía sau đó là gì? Vén lên xem thử chỉ thấy như cái kho nhỏ vát đầy giấy cũ, bìa cứng...

Lúc chúng tôi sắp buông màn, đột nhiên có tiếng động từ phía ngoài sân. Phải chăng những

Bạn Đồng Hành kia muốn nhập bọn? Nhưng theo kế hoạch thì các cậu ấy phải canh gác kia mà? Vậy phải chăng hai gã đàn ông? Nếu vậy tại sao tổ canh gác lại không thổi còi báo hiệu? Mà trước đó đâu có tiếng động cơ ô tô nào dừng trước cổng?

Chúng tôi hốt hoảng lùi vào kho nấp sau tấm màn, gần như nín thở. Liền lúc ấy có tiếng cửa mở, bản lề rít nhẹ. Người nào đó bước vào, hơi do dự. Người nào đó bật đèn và ánh sáng chan hòa khắp xưởng vẽ. Qua lớp màn thưa, chúng tôi thấy dáng một phụ nữ. Phải chăng đó là bà cụ sưu tầm sách? Bà di chuyển êm ái, có lẽ nhờ mang dép vải. Có lẽ cũng chính vì thế mà tổ canh gác hoàn toàn không phát hiện. Lúc tôi ghé mắt vào một vết rách trên tấm màn cũng là lúc bà tiến đến gần cái bàn lớn nên tôi càng thấy rõ. Trước kia Riquet có nhắc đến một bà cụ tóc bạc, nhưng ở đây tóc bà này thậm chí còn chưa lấm tấm muối tiêu, bởi vì trông bà mới khoảng bốn mươi. Bà cầm một giỏ đi chợ. Không phí thì giờ nhìn quanh, bà đặt giỏ lên bàn, rút ra bốn quyển sách kích thước khá lớn, trông bề ngoài giống như sách cổ. Không lẽ bà dự định ngồi trong cái xưởng lạnh lẽo này để đọc sách sao? Không, bà chỉ xem xét bốn quyển sách, như thể bà mới thấy lần đầu, nhưng lại không lật xem bên trong, hình như bà không quan tâm đến nội dung. Ngược lại, bà lật tới lật lui quan sát bìa sách. Có lẽ bà chỉ thích phần

gáy mạ vàng? Có thể lắm. Tôi từng nghe kể rằng khâu thành phẩm và làm bì rất quan trọng đối với dân chơi sách.

Xem xong, bà để sách trên bàn, tay nhón lấy cái giỏ rồi thủng thỉnh tiến ra cửa. Nhịp tim tôi tăng nhanh. Liệu chúng tôi sẽ có dịp xem xét những quyển sách quý ấy, thử coi chúng có gì bí ẩn chăng?

Nhưng đúng ngay lúc bà định mở cửa thì có tiếng chân đàn ông rầm rập ngoài sân. Bọn lạ mặt trở về?... Như thế thì nguy to rồi! Nấp tận cuối cái kho bé xíu ấy, chúng tôi hoàn toàn không nghe tiếng xe dừng trước cổng, cả tiếng còi báo động của tổ canh gác và tiếng cú kêu của Mady cũng không. Tôi thực sự sợ hãi. Corget siết cánh tay tôi. Muộn rồi, không còn trốn chạy kịp nữa! Mà chạy ngã nào cơ chứ! Chưa kịp mở được cánh cửa sổ là chúng tôi sẽ bị tóm gọn.

Cả ba mạng thu mình trong góc kho đều hiểu rằng duyên may duy nhất là ngồi im như phỗng, van vái sao cho bọn lạ mặt đừng có... sáng kiến vén tấm màn lên. Mặc dù sợ điếng người, song mặt khác trong tôi lại nảy sinh một tia hy vọng: cuối cùng rồi chúng tôi cũng sẽ vén được nhiều bí ẩn.

Hai người đàn ông bước vào xưởng. Người phụ nữ đã nhận ra tiếng chân nên đứng chờ họ. Một trong hai người hỏi với giọng rất âu lo:

- Từ ngoài đường tui tui thấy có ánh sáng

trong xưởng nên hết hồn, không biết ai trong này. Em vào bằng cách nào?

Người phụ nữ ngạc nhiên trả lời:

- Thì... thì bằng cái cửa!?...

- Sao? Không thể được, bởi vì lúc này vừa khóa cửa xong là tui làm rớt chìa khóa, lạc mất trong sân... Em tìm thấy à?

- Đâu có! Lúc này em có tìm ở chỗ thường khi cất nó, là đằng sau ống xối, nhưng không thấy. Bởi vậy em mới nghĩ là anh để cửa mở. Mà đúng rồi, cửa đâu có khóa... Trời đất, bữa nay đầu óc hai ông để đâu?

Hai gã kia không trả lời và người phụ nữ bật cười. Hai gã tiến lại gần mấy quyển sách, nhờ đó tôi thấy rõ mặt họ. Một người to con, gã kia nhỏ và đậm người. Cả hai đều không giống lão chủ *Thuốc lá sợi vàng*. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên vì giờ này tiệm thuốc vẫn đang mở cửa, lão buộc phải có mặt vì đã không còn Riquet thay thế. Gã cao lớn có lẽ là chồng người phụ nữ, vì họ anh anh em em với nhau và trạc tuổi nhau, trong khi gã kia trẻ hơn. Người phụ nữ khoe:

- Em vào đây để cất hai quyển sách vừa chuẩn bị xong. Chắc hẳn anh sẽ vừa ý... xem nè...

Hai gã đàn ông cúi nhìn, xem xét, sờ nắn bìa cac-tong. Họ cũng chỉ quan tâm đến bìa mà thôi.

- Rất tốt! - gã nhỏ con nói. - Phải chuẩn bị thêm... Giống như thế này...

- Phải, thêm nhiều nhiều vào. Công chuyện làm ăn đang trôi chảy, và còn hơi thiếu hàng nữa đó... Thôi được, em lên nhà đi!

Người phụ nữ rút lui. Hai gã đàn ông đốt thuốc và nhìn quanh quất. Sau vụ mất chìa khóa, liệu họ sẽ hồ nghi điều gì đó?

Điều thuốc vừa tàn thì họ sửa soạn làm việc. Tôi bạo gan tiến đến gần bức màn và hết sức ngạc nhiên: thay vì tiếp tục vẽ, họ lại thu dọn sạch hết, thậm chí còn vất những bản vẽ vào góc phòng không chút nương tay.

Một gã đến mở khóa tủ, lôi ra một thiết bị công kênh và nặng nề đặt lên bàn. Gã kia mở ngăn kéo rút ra nhiều tấm kim loại, kể đến là giấy trắng kích cỡ nhỏ hơn giấy vẽ kiến trúc. Rồi gã mở nút vài chai lọ và xếp ngay ngắn trên bàn.

Bây giờ tôi mới nhận ra mùi hăng hắc lúc này khi mới lên vào xưởng vẽ. Mùi mực in! Trước đây trong giờ đi thực tế, thầy giáo từng dẫn chúng tôi tham quan xưởng in một nhật báo lớn ở Lyon, trong đó đầy những mùi y như thế này.

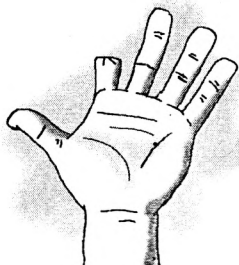
Càng ngạc nhiên chúng tôi càng tiến gần đến bức màn và mở to mắt quan sát. Một gã leo lên ghế đầu để kéo bóng đèn điện di động thông từ trần nhà xuống thêm chút nữa. Hấn nhón chân,

vươn hết cánh tay phải ra để chụp cái chóa đèn bằng sứ.

Tim tôi đánh đui trong lồng ngực. Một tiếng thốt kịp thời nghẹn lại trong cổ họng: Bàn tay đó chỉ có bốn ngón!... Corget và Bít tết cũng nhìn thấy điều này vì cả hai cùng giật mình. Như thế chắc chắn đây chính là lũ dê hèn đã viết thư hăm dọa bé Loulou.

Ngay giây phút này mọi việc vô tình diễn ra rất nhanh chóng. Đầu tiên là Bít tết. Không biết do cảm xúc hay do đứng quá lâu bị chuột rút, bỗng dưng cậu ta quỵ xuống. Theo phản xạ tự nhiên, Bít tết chụp vai Corget khiến Corget mất thăng bằng đột xuất, chúi vào tấm màn làm nó rung rinh. Hai gã đàn ông trông thấy, buông tiếng chửi thề và phóng tới...

CHƯƠNG 14

Bí mật những quyển sách cổ

Một gã vừa vén màn lên bắt gặp ba Bạn Đồng Hành, liền tiện tay giật đứt màn xuống. Cả ba bạn chưa kịp phản ứng gì thì những cú đấm đá giáng xuống từng bùng. Bít tết lão đảo vì ăn phải một cú giữa mặt. Corget nhào tới định bảo vệ Bít tết cũng bị cú móc trái ngay quai hàm. Bản thân tôi cố gắng ôm chặt gã đang tấn công mình, nhưng vấp phải Bít tết đang quy sau lưng nên tôi ngã ngửa, đầu đập vào tường rồi không còn biết gì nữa.

... Khi tỉnh dậy, tôi không thấy gì cả và thở rất khó khăn. Mắt tôi bị bịt và miệng cũng bị một cái giẻ khác ghì cứng. Tôi đang ngồi trên

ghế đầu, lưng dựa vào tường, tay bị buộc chặt, chân bị trói vào chân ghế. Điều gì vừa xảy ra?

Tôi nhớ lại ngay những hình ảnh cuối cùng trước khi bất tỉnh, và giờ đây tôi rất lo cho hai Bạn Đồng Hành kia. Các cậu ấy đâu rồi? Có chạy kịp không?... Báo động tổ canh gác?... Báo cảnh sát?

Nghe tiếng rên bị nén ở kề bên, tôi hiểu ngay là hai bạn kia cũng bị trói, bịt miệng bịt mắt y như mình. Tôi nhận ra tiếng chân hai gã đàn ông đi đi lại lại trong xưởng, mở tủ đóng tủ, kéo lê đồ vật, chửi thề, nói nhỏ vài câu. A, tôi hiểu rồi, họ đang vội vàng phi tang tất cả những gì có thể trở thành vật chứng.

- Máy bản cli-sê đâu?
- Trong vali, đừng quên mang theo!
- Máy?
- Trong thùng. Nhanh lên!
- Còn lữ nhóc?
- Bắt theo. Trong xe đủ chỗ.

Bọn chúng di tản... và sẽ bắt chúng tôi theo. Họ sẽ giải quyết ra sao đây? Đi thật xa rồi bỏ chúng tôi giữa đồng để đủ thì giờ đào tẩu? Tại sao những Bạn Đồng Hành khác bên ngoài không vào tiếp cứu? Chẳng lẽ các cậu ấy không hề hay biết gì? Hay là sợ không dám can thiệp? Nhưng với Kafi thì các cậu ấy đâu có gì phải sợ nữa?... A, có lẽ họ đang đi báo cảnh sát...

Song đợi đến khi giải thích xong mọi việc, cảnh sát chịu rục rịch thì bọn bắt lương này đã cao bay xa chạy rồi.

Tất cả những câu hỏi này quay cuồng trong đầu tôi. Phải chi tôi không bị bịt miệng thì đã lớn tiếng gọi Kafi. Tôi cố gắng la to nhưng không làm gì được vì bọn chúng căng cái giẻ cứng quá. Tôi cố chà gáy vào tường để làm lỏng nút nhưng không xong vì nút quá chặt. Bỗng có vật gì đó cứng và nhọn vừa cán gáy tôi... Một cây đinh... Tôi lắc đầu qua lại và cuối cùng cũng móc được cây đinh vào nút khăn. Tôi nghiêng rặng dùng hết sức bình sinh ghì cổ ra phía trước. Không ăn thua, cái nút cứng quá, khăn xiết đau quá... Mồ hôi... Song vào giây phút sau cùng lúc tôi sắp bỏ cuộc vì khăn nghiêng vào thịt quá đau, đột nhiên vải khăn rách toạc. Tuy hai mắt vẫn bị bịt kín, không thể thấy xem hai gã đàn ông có phát hiện ra cái trò vặt của tôi không, tôi hít một hơi đầy lồng ngực và thét lên một tiếng lạnh lạnh: tiếng kêu cứu mà Kafi rất quen thuộc.

Vừa thét xong, một cái tát tai dữ dội khiến tôi đổ nhào. Ngay sau đó, một miếng giẻ khác bịt ngay lên miệng, và lần này chặt đến nỗi tôi không thở được. Nếu vừa rồi bên ngoài không ai nghe thấy thì xem như thua rồi...

Ngay lúc này, một gã giọng khàn thốt lên "Báo động!"

Hai gã đàn ông kéo lê vật nặng gì đó như

cái tủ để chắn cánh cửa. Tôi nghe tiếng chân họ chạy về phía cửa sổ và kéo chốt để thoát thân...

Ầm một cái, tôi nghe cái tủ ngã xuống, có lẽ sức đẩy từ ngoài cửa quá mạnh. Tiếng chân và giọng nói của những Bạn Đồng Hành, âm thanh hực hực của Kafi.

- Coi chừng con chó sói! - một gã la thất thanh. Rồi tiếng các chốt và then cửa sổ bị lay động dữ dội.

Tiếng đụng độ va chạm vang khắp xưởng. Tôi suy đoán chỉ có ba thiếu niên chống lại hai gã đàn ông bặm trợn, quả là thực lực không cân xứng. Nhưng nói như thế là không tính đến Kafi. Qua tiếng la hét của một gã, tôi biết Kafi đang tấn công, cắn xé rách quần áo, và vô hiệu hóa hết một tên, nhưng vẫn chưa ra đòn sinh tử. Có nghĩa là nếu con chó lai sói xét thấy bất kỳ một Bạn Đồng Hành nào lâm nguy, lập tức nó sẽ nhảy lên cắn vào cổ kẻ thù.

- Giữ nó lại Kafi! Đè nó xuống! - tiếng Phó Giày giục.

Cuộc chiến đấu vẫn tiếp diễn khốc liệt. Tôi nghe âm thanh một tảng thịt to lớn đổ hục xuống đất, rồi va ngay vào chân bàn. Lúc này có ai đó đến tháo băng bịt mắt và cắt dây trói cho tôi. Sư Cọ nói ngay:

- Trước đó chúng tôi chưa hiểu có việc gì trong này, chờ mãi không nghe các cậu gọi!

Mắt tôi hầy còn lóa, chưa thấy rõ chung quanh. Sau khi đã quen với ánh sáng chói chang của ngọn đèn, tôi mới sững người trước cảnh tượng khó tin: hai gã đàn ông quần áo tả tơi, đang ngồi dựa tường gục mặt xuống, không dám nhìn vào mấy chiếc nanh lồm chồm của Kafi vẫn còn đang hăng máu đứng gần bên.

- Hay quá Kafi, hay quá! Mày đã giải cứu tui tao!

Nghe giọng tôi con chó ngoái nhìn, nhưng liền sau đó quay phắt lại chăm chú vào hai gã tả tơi. Lúc này, Corget sức nhớ đến người phụ nữ:

- Tơ Lơ Mơ và Phó Giày chạy ngay qua biệt thự, không để mụ ta chạy thoát!

Vâng, suýt nữa người đàn bà đã thoát rồi. Hai tí dẫn độ bà ta qua xướng:

- Bà ta đã khoác xong áo măng-tô và ra tới tiền sảnh.

Lúc này, bà mới phóng một tia nhìn đầy ác cảm về phía hai đồng lõa, nhất là đối với tên bốn ngón:

- À há, sự thể đến như thế này hai ông hài lòng chưa? Ai đời lại đi thua một đám toàn là con nít! Bản lĩnh đàn ông đâu?

Bà ta cũng được các Bạn Đồng Hành mời đứng kế bên hai gã kia, dưới sự giám sát của Kafi. Theo tiếng gừ gừ của nó mà đoán, hẳn nó đang rất không ưa nhân vật động đậy hơi nhiều này...

Corget bảo Sư Cọ chạy lấy xe đạp đi báo cảnh sát:

- Các cậu xuống ngay bờ sông Saône, có đồn cảnh sát gần nhất, cậu xin họ một xe bít bùng.

Vừa nghe từ này, hai gã đàn ông giật mình và có phản xạ tay chân. Điều này khiến Kafi cũng có một phản xạ răng miệng. Hai gã từ từ đặt tay xuống đầu gối.

Nhưng khi Sư Cọ vừa ra khỏi chột có tiếng ô tô dừng ngay trước cổng. Sư quay vào nhanh như gió:

- Cảnh sát tới rồi!

Ba cảnh sát mặc sắc phục ừa vào, theo sau là một người mặc thường phục, có lẽ một thanh tra hoặc một ông cò. Ai báo mà họ đến nhanh thế nhỉ? Khi người cuối cùng bước vào là Mady, chúng tôi hiểu ngay.

- Chính tớ đã kêu cứu các bác đây. Sau khi chiếc ô tô dừng trước cổng, tớ nấp ngay ở bờ tường và thấy hai ông này vào biệt thự - Mady trở hai vị tả tơi - Nghe nhiều âm thanh khác thường trong xưởng, tớ biết có chuyện chẳng lành nên chạy sang nhà hàng xóm gõ cửa. May quá, bên đó có điện thoại...

Viên thanh tra vẫn chưa nói gì, chỉ quan sát ba nhân vật sát tường, xong rồi quay nhìn chúng tôi bằng cặp mắt nghiêm khắc, ẩn dưới vành nón nỉ. Dương nhiên so với ba vị sát tường thì

bề ngoài của chúng tôi cũng không tươi tắn gì hơn. Trán Corget méo xẹo vì một cục u, áo veste Bít tết rách toạc, còn tôi thì dập môi chảy máu. Lúc này, viên thanh tra mới hé răng:

- Xảy ra việc gì?

Hình như chỉ chờ có thế, một trong hai gã nói rất nhanh:

- Thưa ngài thanh tra, tụi tui vừa là nạn nhân một vụ dàn xếp hế sức thô bỉ... Đám nhóc con khốn nạn này tấn công tụi tui một cách tàn bạo. Ngài coi nè, tụi nó xúi con chó cắn xé tụi tui ra nông nổi này!

Chúng tôi chưa kịp phản đối thì gã kia nói liền theo:

- Đúng vậy ạ! Chúng tôi đang làm việc... Ngài thấy đó... chúng tôi là họa viên nhà đất, đồ nghề vẽ của chúng tôi đây... Chúng tôi làm việc cho các kiến trúc sư ở Lyon.

Hắn chỉ vào những bản vẽ và đồ nghề, mà có lẽ hắn đã đặt lại lên bàn trong khi chúng tôi bị bịt mắt. Các Bạn Đồng Hành la lên:

- Xạo! Họ nói láo! Mấy bản vẽ này chỉ để ngụy trang. Bác không tin cứ mở mấy cái thùng và vali mà họ định tẩu tán nè!

Viên thanh tra lạnh lùng nhìn chúng tôi xong lại xoay sang ba kẻ sát tường. Ông yêu cầu các cảnh sát viên mở thùng và vali. Đương nhiên hai gã đàn ông phản đối:

- Mấy ông không có quyền lục soát. Đây là nhà riêng của chúng tôi! Mấy ông hỏi thử xem bọn nhóc này đột nhập vào đây bằng cách nào?

- Các anh cứ tiếp tục lục soát mấy cái thùng!

Một khoảng im lặng ngột thở bao trùm cái xưởng thủ công. Mãi tập trung vào động tác của cảnh sát, tôi quên mất môi mình đang rỉ máu. Mady đã nhìn thấy nên lấy khăn tay nhẹ nhàng thấm từng giọt chảy xuống cằm.

Viên cảnh sát lôi ra cái thiết bị nặng nề và cồng kềnh. Nó gồm hai phiến kim loại giống như gang. Phiến nằm trên gắn liền với một cái lõi, trông như con đinh vít khổng lồ.

- Máy in thủ công! - Viên thanh tra thốt lên.

- Tôi xin giải thích, thưa ngài thanh tra, - gã đàn ông nhướng lên - Nghề nghiệp chúng tôi đòi hỏi đôi khi phải in một bản vẽ nhà cửa ra thành nhiều tờ. Chẳng hạn như...

Gã chưa kịp dứt câu thì viên cảnh sát lại lôi ra nhiều tấm kim loại khác. Mặt viên thanh tra sáng lên:

- Nhà cửa đây hả? Kiểu mới lạ hén?

Chúng tôi chồm tới xem ké. Mỗi tấm kim loại được vạch ra thành nhiều hình chữ nhật nhỏ, ở mỗi hình như thế nổi cộm lên nhiều đường nét giống hệt nhau, hình như là chân dung bán thân một người.

- Cái gì vậy nhỉ? - Phó Giày hỏi một cách rón rén rất có duyên.

Nhờ vậy mà đến bây giờ viên thanh tra mới hơi nhếch mép một tí, vừa cười mỉm vừa trao cho Phó Giày một tấm kim loại:

- Sao, không biết à? Không nhận ra tượng bán thân của Marianne, tượng trưng cho nền Cộng hòa Pháp hả nhóc?

Tôi cảm thấy máu trên mặt tụt hết xuống chân! Hóa ra bọn này sản xuất tem giả!... Những con tem bưu điện giả được tiêu thụ bởi một vị trí lý tưởng: lão chủ *Thuốc lá sợi vàng*! Tôi sáng dạ một cách... đột xuất: bọn chúng giấu tem trong những quyển sách do Riquet vận chuyển! Có lẽ Corget và Bít tết cũng nghĩ cùng lúc như tôi, nên cả ba đều chạy lại vô lấy bốn quyển sách mà người đàn bà đã chuẩn bị lúc nãy. Chúng tôi lật thật nhanh, nhưng lật hai ba lần không phát hiện gì cả. Tôi chợt nhớ lại sự quan tâm của bọn họ đến bìa sách, bộ bìa khá dày so với cả quyển... Tôi mượn dao con chó của Sư Cọ. Viên thanh tra can thiệp ngay:

- Này, cháu định làm gì thế?

- Bác xem đây!

Tôi run run xẻ bìa làm đôi, để lộ ra một khoảng trống giữa hai lớp bìa... bên trong không có gì cả. Ba quyển sách còn lại cũng như thế. Song chúng tôi đã hiểu tại sao. Những quyển sách này đã được người đàn bà "chuẩn bị" sẵn, và mang đến xưởng cho hai gã kia giấu các con tem mới sản xuất xong.

- Thưa bác thanh tra, chúng cháu chắc chắn rằng bên trong biệt thự còn rất nhiều quyển sách y như thế này...

Viên thanh tra bảo các cảnh sát viên bước sang ngôi biệt thự lục soát. Một lúc sau, quả nhiên họ mang qua hàng tá sách giống như sách cổ, nhưng bìa hoàn toàn bị làm lại. Những khoảng trống giữa hai lớp bìa cũng hoàn toàn... trống. Lúc này Bít tết chỉ một gói đã cột dây tươm tất:

- Những quyển sách này có nội dung đấy.

Thực vậy, khoảng trống giữa mười lớp bìa của năm quyển sách trong gói giấy đều nhét đầy những tờ giấy đã in sẵn xếp đôi, mỗi tờ có nhiều con tem. Đối với chúng tôi đó là cả một gia tài. Mà nếu tính đến tất cả những gói sách đã được tiêu thụ trôi chảy từ trước, hẳn đây là vụ việc quan trọng.

Lúc này, viên thanh tra với gương mặt lạnh mới há mồm ngạc nhiên:

- Vậy mà lúc nãy ở đồn, khi tiếp cháu gái này qua điện thoại, tôi cứ tưởng chuyện đùa và suýt gác máy! Hay lắm, các cháu hay lắm... Những gì các cháu vừa làm rất hay!

Tuy nhiên, Mady vẫn tỉnh táo trước những lời khen:

- Thưa bác thanh tra, bọn họ vẫn còn một đồng lõa. Đó là ông chủ tiệm *Thuốc lá sợi vàng* ở khu Chữ Thập Hung!

- Tiệm thuốc lá báo chí tem thư?

- Đúng thế thưa bác! Ông này rất kỳ cục, ông dụ Riquet phục vụ cho công việc mờ ám của ông.

- Riquet? Riquet là ai?

- Bác ơi, bác làm ơn đừng bắt Riquet tội nghiệp. Anh ta không nhúng tay vào vụ này, ngược lại anh ta sẽ cung cấp cho bác nhiều thông tin quý giá. Riquet vận chuyển sách nhưng không hề biết nội dung. Riquet đang làm việc ở tiệm mang tên *Cửa hàng điện*, ngay trên đại lộ Chữ Thập Hung...

Trước mới thông tin không mấy ngăn nắp này, viên thanh tra khoác tay:

- Thôi được, bác cảm ơn cháu...

Rồi ông quay sang mấy viên cảnh sát:

- Các anh đến Chữ Thập Hung bắt nóng chủ tiệm *Thuốc lá sợi vàng* dẫn về đây. Nhân tiện ghé qua tiệm điện nhờ Riquet đến làm chứng. Nhớ nói là cảnh sát không truy cứu ta về tội nào hết.

Ba nhân viên cảnh sát ra cửa và lái xe đi. Lúc này viên thanh tra mới dịu lại, hỏi chúng tôi:

- Nói bác nghe bằng cách nào các cháu đã giúp cảnh sát mẻ lưới đẹp này...

-Ồ không, - Mady lên tiếng - Chúng cháu không có ý định làm thám tử gì đâu ạ... Chẳng

qua chỉ vì muốn cứu lấy một bạn nhỏ tên Loulou, đang nằm bệnh viện Chữ Thập Hung, mà nguyên do cũng vì mấy người làm tem giả này. Họ đã hành hung cậu bé!

Chúng tôi lần lượt thuật lại. Viên thanh tra chăm chú lắng nghe không sót một lời. Ông không phải canh chừng ba người sát tường, và cũng sát với con Kafi. Khi tôi kể đến đoạn Kafi tha được chiếc găng bốn ngón, trán viên thanh tra chợt "xếp li":

- Cháu bảo sao?... Chiếc găng bốn ngón à?

Tôi rút ngay chiếc găng trong túi trình ra, rồi trở một người sát tường:

- Và chủ nhân nó đây!

- A aaaaa! - viên thanh tra chợt thốt lên - Đây... đây chính là tên xã hội đen biệt danh *Xẻ Gió* nổi tiếng đây mà... Cảnh sát thành phố Lyon truy tìm mấy tháng nay. Sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Bất giác gã đàn ông khẽ đưa tay giấu sau lưng. Nhưng viên thanh tra lệnh cho hắn chìa ra. Rõ ràng chỉ có bốn ngón.

- Các cháu không phải mủi lòng cho hắn. Vết thương này không có gì là anh dũng cả. Chẳng qua bị mất ngón tay trong một vụ trộm cướp thôi. Đang gây án bị cảnh sát phát hiện, hắn cả gan nổ súng vào nhân viên công lực. Liên sau đó, hắn bị cảnh sát hình sự bắn rớt súng, gãy ngón tay.

Nghe tới đây, tôi chột lạnh gáy khi biết mình vừa chạm trán một tên tầm cỡ như thế... Bỗng có tiếng ô tô dừng trước cổng, tiếng chân đông người. Các cảnh sát viên trở lại.

Họ đẩy lão chủ *Thuốc lá sợi vàng* bước qua cửa. Riquet vào cuối cùng. Tội nghiệp, cậu ta tái xám cả mặt. Riquet bắt đầu mất hồn khi cảnh sát ủa vào tiệm điện, sau đó cho dù họ có trấn an nhưng chú kêu vẫn còn thất thần. Mady tốt bụng bước tới trấn an chú.

Giờ đây, bộ sậu bắt lương xem như tạm đủ, trong khi chờ điều tra truy bắt những con chót trong đường dây tiêu thụ và tàng trữ, núp đằng sau cái mác "nhà sưu tầm sách cổ". Một số địa chỉ đã có sẵn. Viên thanh tra nhìn bốn người sát tường và lên tiếng:

- Phần tiếp theo dành cho các vị. Các vị nghe bọn trẻ nói rồi chứ? Đến phiên các vị đấy.

Chúng tôi cũng lắng nghe bởi vì trong vụ này còn một số điểm chưa soi sáng. Tuy nhiên, ba gã đàn ông nhìn nhau một lúc rồi cùng giữ im lặng. Riêng người phụ nữ, bà ta vẫn tiếp tục giận run. Bà sẵn sàng khai báo, chừng như bà ta có điều gì đó căm tức trong lòng, giờ là dịp để "chơi luôn" bọn kia cho bỏ ghét.

Nhờ đó chúng tôi biết được gã bốn ngón chính là đầu sỏ. Chính hắn đã vạch ra kế hoạch tổ chức một xưởng in lậu ở tầng ngầm căn nhà do lão *Thuốc lá sợi vàng* làm chủ. Cũng chính

gã gửi thư hăm dọa Loulou. Sau một thời gian tạm lánh, gã dự định trở lại hoạt động tại tầng ngầm, do đó tìm cách hù cho cậu bé sợ đến nỗi sẽ không bao giờ dám đến nữa.

Viên thanh tra cho phép chúng tôi tham gia. Tôi hỏi lão chủ tiệm tại sao hờ hênh đến mức để cho Riquet đi giao sách. Lão cúi đầu không trả lời. Người phụ nữ nói ngay:

- Vâng, chính lão này đã nảy ra cái sáng kiến chết tiệt đó. Lão bảo là nhờ một trung gian thì khách hàng sẽ không bao giờ biết mặt mình. Sau này, lỡ xui xẻo bể ố thì xem như không ai biết ai hết, cảnh sát sẽ mất dấu. Lão bảo đảm là người phụ việc hoàn toàn không nghi ngờ chi cả, là lão luôn coi chừng sát nút. Lão còn rêu rao rằng như thế tui tui cũng được hưởng an toàn. Bởi vì nếu ngày nào đó lỡ người đi giao hàng không thấy về, lão sẽ báo động và tui tui cùng chuồn... Đến lúc dọn mọi thứ từ tầng ngầm sang biệt thự này, lão không ngần ngại bảo nó tới đây lấy hàng! Trời ơi, tui sợ bể thấy mồ! Tui phải giả trang bằng tóc bạc, đeo mắt kiếng cho già đi...

Bà còn quay sang lão chủ:

- Giờ thì ông hài lòng với sáng kiến rồi nhé! Sáng với chả tối!

Tôi hiểu vì sao trước đây Riquet có đề cập đến một bà cụ tóc bạc. Riêng Riquet, giờ da mặt cậu ta chuyển từ tái sang đỏ ké. Nghiến cứng

hàm, siết nắm đấm, thở dồn dập, Riquet rít que kẽ răng:

- Lũ khốn nạn... nào ngờ... nào...

Mady cố gắng vượt giận cậu ta:

- Không có gì để tiếc nuối hết Riquet... Ngược lại nhờ cậu mà cảnh sát tung được mẻ lưới bắt gọn bọn đầu sỏ... phải không thưa bác thanh tra?

Bác thanh tra gật đầu, rồi cẩn thận ghi lại tất cả tên và địa chỉ những khách hàng của *Thuốc lá sợi vàng*.

- Mẻ lưới này tuyệt vời quá, mấy nhóc ạ, - viên thanh tra lặp lại một cách sung sướng - Đó là nhờ các cháu!

- Không, đó là nhờ Kafi, con chó của Tí Nhu!
- Sư Cọ cải chính - Chính Kafi đã phát hiện chiếc găng bỏ quên ở tầng ngầm trong ngõ cụt, rồi nếu không có vụ ông chủ tiệm thuốc lá giật mình khi thấy Kafi tha chiếc găng đó thì chúng cháu đã không có manh mối điều tra. Và vừa rồi cũng chính Kafi đã đến tiếp cứu. Bác thử nghĩ nếu không có nó, làm sao chúng cháu giữ chân được bọn xấu?

- Phải phải, - thanh tra nhìn nhận - đến đây nào chó ngoan, tao vượt ve mày một cái coi!

Vừa vượt Kafi, thanh tra nói thêm:

- Mày biết không, tối nay sở cảnh sát thành phố Lyon sẽ có khá nhiều việc để làm đấy, và cả ban giám thị trại giam nữa!

Xong ông ra hiệu cho các cảnh sát viên:

- Thôi được, các anh tổng hết những người đẹp này lên xe cho tôi... Còn mấy nhóc nè, các cháu vui lòng đến đồn, bác còn nhờ tí việc.

- Đến đồn à, đến đồn làm gì nữa? - Riquet lại sợ hãi.

- Thì để tiếp tục điều tra!... Mới bắt đầu thôi mà!

Mady tiến đến gần bác thanh tra để năn nỉ:

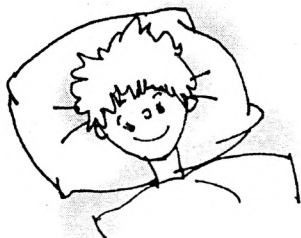
- Bác cho phép chúng cháu đến Chũ Thập Hung trước nhé, để thăm và báo tin cho Loulou biết... Chính vì cậu bé đó mà chúng cháu đã làm mọi thứ... Phải chi bác chứng kiến nỗi khổ của Loulou...

Bác thanh tra cảm thấy mềm lòng trước giọng cảm xúc của cô gái:

- Thôi được, bác bằng lòng. Nhưng các cháu cứ lên xe đi cùng, chúng ta sẽ đánh một vòng qua bệnh viện... Nhưng hứa rồi nhé? Sáng mai đến đồn đấy!

- Chúng cháu xin hứa!

CHƯƠNG 15

Loulou đói bụng

Chiếc xe bít bùng đổ dốc nhanh về phía sông Saône. Bây giờ là mười chín giờ, giờ cao điểm giao thông. Chiếc ô tô thùng đen ngòm của cảnh sát vừa len lỏi giữa rừng xe vừa bóp kèn inh ỏi. Chỉ vài phút sau, xe cho chúng tôi xuống bệnh viện Chữ Thập Hung. Khi xe lăn bánh, bác thanh tra còn chồm ra cửa dặn dò:

- Đừng quên sáng mai, nhất định nhééé!!!

Nhưng lúc đó chúng tôi đã quên bác ấy rồi, trong tâm chỉ còn nghĩ đến Loulou. Kể từ khi bức thư hăm dọa cuối cùng đến tay Loulou, chúng tôi hoàn toàn không nhận được tin gì của cậu bé.

Đến thời điểm này chúng tôi mới chột chột

dạ khi nhớ đến ông bảo vệ khó tính không cho chúng tôi vào cùng lúc. May quá đêm nay có lẽ không phải ca của ông ta, chỉ thấy một bà mặc bờ-lu trắng ngồi gác.

- Chúng cháu xin phép vào thăm Loulou...
Loulou Bourguet...

Mặc dù người gác đã thay đổi, nhưng luật lệ thì không!

- Đâu có được! Cô cậu không biết nội quy sao? Hết giờ thăm lâu rồi!

- Chúng cháu cần gặp cậu bé rất khẩn cấp!

- Tôi không thể vượt qua nội quy... Ngày mai cô cậu trở lại, còn bây giờ muốn nhắn gì thì viết ra giấy. Y tá trực sẽ trao lại.

- Thưa như thế không tiện ạ, - Sư Cọ lên tiếng
- Chúng cháu thiết tha xin gặp trực tiếp... Cô vui lòng cho vào, một người thôi cũng được ạ...

Nhưng bà bảo vệ rất kiên quyết. Chúng tôi đang bàn bạc làm cách nào vào trong, bỗng cô y tá chuyên trách Loulou đi ngang trong hành lang. Cả nhóm chạy lại:

- Chị ơi, chị biết chúng em rồi, chị vui lòng giúp nhé... Chúng em rất muốn gặp Loulou ngay, nhưng bảo vệ không cho vào...

Cô y tá hơi ngạc nhiên:

- Loulou? Các em đến thăm Loulou à? Nhưng Loulou xuất viện rồi cơ mà?

Chúng tôi nhìn nhau lo ngại.

- Cậu bé chuyển...

- Tội nghiệp lắm, hình như vì quá lo âu nên Loulou không ăn uống gì cả, bác sĩ chịu thua thôi. Xe bệnh viện chở em về nhà rồi, ngay đầu giờ chiều nay.

Loulou đi rồi! Bác sĩ chịu thua! Vậy mà chúng tôi cứ tưởng sẽ gặp cậu bé tại chiếc giường bé xíu với nệm trắng toát như mọi khi! Liệu đã muộn rồi?...

Không kịp trả lời câu hỏi của chị y tá là có trao đổi gì không, chúng tôi vội vàng rời bệnh viện chạy ngay đến nhà Loulou trên đường Con Mèo Chột. Riquet chỉ đường:

- Các cậu theo tớ, tớ biết ngõ tắt.

Cả nhóm băng qua đại lộ Chữ Thập Hung, rẽ vào dốc Con Mèo Chột có lần đã đến. Căn hộ của Loulou và của Riquet nằm chung trong cùng một tòa nhà cũ kỹ có nhiều cửa sổ hẹp y hệt nhau. Chúng tôi hào hển ủa lên tầng ba. Đây rồi, cửa căn hộ không có chuông. Riquet gõ. Mẹ Loulou ra mở, tay đang cầm cái giá múc canh.

- Ủa, cháu đó à? - Bà nhìn ra Riquet. Nhưng khi trông thấy cả đám lối nhỏ trong bóng tối cầu thang, bà hơi hoảng: - Trời đất, sao đông dữ vậy? Có xảy ra chuyện gì không?

Mady bước tới. Mẹ Loulou biết Mady vì đã nhiều lần gặp cô gái đến thăm con mình.

- Chúng cháu vừa nghe tin Loulou xuất viện nên đến thăm. Chúng cháu cũng có nhiều điều hay ho kể cho Loulou nghe...

Mẹ Loulou rầu ra mặt:

- Các cháu chưa hay Loulou trở bệnh nặng lắm sao? Tại vậy mà bệnh viện trả nó về nhà... Nó không chịu ăn uống gì hết, không chịu gặp ai hết. Nó dần đi dần lại bác như thế!

- Bác cứ vui lòng cho phép cháu gặp một lát thôi ạ... một phút thôi... Chúng cháu có tin vui cho Loulou đây.

Mẹ Loulou tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Tin vui? Tội nghiệp con tôi! Nó vẫn còn tin vui sao?

Chúng tôi cứ nài nỉ riết rồi bà cũng cho phép vào, vì không còn cách chối từ hơn là vì mềm lòng. Trong căn bếp, hai đứa bé độ bốn năm tuổi, tóc cũng vàng như Loulou, thấy khách vào chột ngừng ăn.

Căn bếp nhỏ đến nỗi chúng tôi khó tìm chỗ đứng. Đã vậy còn chật thêm vì tấm nệm đặt ngay trên sàn bếp, gần cửa sổ.

- Các cháu thấy đấy. Loulou muốn được một mình. Trước khi vào viện, nó ngủ chung với em Pierrot tại đây.

Kafi lên vào. Tôi bảo nó ngồi yên trong góc, kế bên hỏa lò. Mẹ Loulou mở cánh cửa phòng trở sang nhà bếp.

- Loulou à, có bạn đến thăm nè. Loulou, mấy anh chị từng đến thăm con ở bệnh viện đó, nhớ không? Mẹ không cho vào, nhưng anh chị đòi cho bằng được.

Từng người một, chúng tôi rón rén len vào căn phòng, cũng rất nhỏ, với thảm lót đã phai màu. Căn phòng mờ tối vì có tấm vải phủ lên tán đèn. Loulou nằm ngay đơ, nhìn chúng tôi bằng cặp mắt đau đớn, ánh lên nỗi lo âu cùng cực.

- Làm sao anh chị biết em về nhà? Ai nói...?

Mady tiến đến, ngồi xuống chiếc ghế dùng làm bàn ngủ, dịu dàng nắm tay Loulou:

- Anh chị đến bệnh viện thăm em. Chị y tá cho biết em xuất viện rồi. Tuy mẹ đã nói là em muốn một mình... em thông cảm nha... anh chị có tin tốt lành cho em đây...

Cặp mày bé nhỏ chau lại, làm cho hai má càng thêm hốc hác. Cũng như mẹ lúc này, Loulou lo lắng lặp lại:

- Tin tốt lành sao?

- Phải Loulou à, tin rất tốt. Em sẽ không bao giờ gặp ác mộng nữa. Em sẽ không bao giờ còn phải lo sợ về những kẻ xấu từng dọa nạt em trong tầng ngầm hẻm cụt nữa. Cảnh sát vừa bắt tất cả bọn chúng, bắt hết, không chừa tên nào cả. Bọn chúng đang bị nhốt trong tù... em nghe chưa, trong tù! Nhốt hết!

Loulou nhìn Mady trân trối như thể em không hiểu gì cả. Rồi em lắc đầu. Một nụ cười buồn làm nhăn khoé miệng khô:

- Không có đâu. Em biết là bọn họ sẽ tìm gặp em khi em hết bệnh. Bởi vậy em không muốn hết bệnh... không bao giờ hết bệnh.

Loulou quay mặt vào tường khóc rưng rức. Mẹ em hoảng hốt:

- Trời ơi, nó nói gì vậy? Nó lại mê sảng nữa hả? Nó sợ ai mà ghê thế? Các cháu đang nói cho nó nghe về ai thế?

- Bác cứ yên tâm, - Mady trấn an - Loulou không mê sảng. Bác đừng trách em nó tội nghiệp, vì tại sao trước nay chưa dám nói bác biết. Bác cứ để chúng cháu nói chuyện với Loulou.

Mady nói những lời này tuy thật dịu dàng nhưng thật điềm tĩnh và tự tin, khiến bà mẹ tuy còn lo sợ nhưng không hỏi gì thêm. Cô gái lại cúi xuống Loulou:

- Loulou nè, em biết không, anh chị hết sức thương yêu em, do đó em phải tin anh chị. Từ hôm biết được chuyện không may của em, tất cả anh chị đây luôn mong muốn một điều duy nhất, đó là giúp em đánh tan sự sợ hãi. Em biết không, anh chị đã âm thầm truy tìm những người từng đe dọa em, rồi đến một hôm, mà thật ra mới vừa tức thì, ngay tối nay thôi, anh chị đã tìm ra bọn họ và báo cảnh sát. Chính bác thanh tra và rất đông cảnh sát chờ họ trong xe buýt bùng

đưa về trại giam. Giam hết. Em không còn phải sợ gì nữa. Bắt hết tội bọn chúng rồi!

Loulou vẫn nghe, nhúc nhích cái đầu, nhưng em chưa dám tin nên vẫn giấu mặt xuống gối nằm.

- Không có đâu... không có đâu...

Nhưng cô thiếu nữ rất nhẫn nại. Mady từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện, cố tình đưa những tình tiết kể công Kafi cho Loulou nghe. Mady nói rất chậm, rất lâu, rất ung dung, không chừa bất kỳ chi tiết nào. Cô biết rằng nếu muốn thuyết phục Loulou thì không được để sót chi tiết nào chưa sáng tỏ.

- Em thấy đó, từ lúc biết em đến giờ, anh chị luôn toàn tâm toàn ý với em... Đến giờ phút này, anh chị hoàn toàn chắc chắn là không còn chút xíu nguy hiểm nào. Em có thể thoải mái quên hết mọi chuyện. Báo chí ngày mai chắc chắn có tin. Lúc đó chị sẽ đọc cho em nghe, em mới thấy là chị không bịa.

Loulou quay nhìn sâu vào mắt Mady rất lâu... rồi thở ra:

- Thật phải không?

Những lời của Mady làm Loulou rung động. Cậu bé nhào người nhìn mấy anh trai như muốn tìm lời khẳng định. Chưa bao giờ chúng tôi cảm thấy xúc động như lúc này. Đứng cạnh tôi, Bít tết giả vờ khịt mũi để che bớt xúc cảm. Sư Cọ

làm bộ lấy bê- rê khêu một hạt bụi trong mắt. Trong căn phòng nhỏ, im lặng kéo rất dài. Loulou nhìn từng người chúng tôi thật lâu, và cuối cùng cặp mắt đảo đảo tìm thêm ai đó. Mady hiểu ngay:

- Kafi đang ở trong bếp, chờ em cho phép vào thăm.

Tôi khẽ gọi. Từ vị trí kê bên hỏa lò, Kafi nhìn tôi, nhìn giường của Loulou, rồi lại nhìn tôi, như thể muốn biết xem mình có quyền bước vào không.

- Mày vào đi!

Con chó lai sói liền tiến tới, chồm hai chân trước lên tấm chăn của Loulou. Hơi ngạc nhiên, cậu bé ngửa người ra sau một chút. Nhưng vẻ hiền từ của con chó khuyến khích cậu bé giơ tay vuốt nhẹ đám lông tuyết đẹp. Ngay giây phút này xảy ra một điều gì đó thật lạ, thật thần tiên. Trước nay nhiều lần vẫn nghe nhắc đến Kafi nhưng chưa bao giờ gặp (vì bảo vệ bệnh viện không cho chó vào), nay mới là lần đầu tiên cậu bé trông thấy con chó. Song hình như sự hiện diện của nó giúp cậu bé thực sự được thuyết phục. Trong lúc vuốt ve Kafi, gương mặt của Loulou thư thái dần, và tia nhìn của em đã tan loãng bớt những muộn phiền.

Đột nhiên em quay sang mẹ:

- Mẹ ơi, con đói...

Ôi, một câu thốt lên nhẹ nhàng như thế, nhưng đối với chúng tôi biết bao hàm ý. Đối với chúng tôi, đó là tất cả. Chúng tôi biết mình đã thành công trong việc giúp Loulou thoát khỏi những sợ hãi dẫn vật bấy lâu nay. Loulou sẽ hết bệnh, Loulou sẽ phục hồi, sẽ bắt nhịp lại với cuộc đời này. Đó là phần thưởng hết sức quý giá cho tất cả chúng tôi, những Bạn Đồng Hành của khu Chữ Thập!

mục lục

Chương 1. CÁNH CỬA KHÉP	5
Chương 2. LOULOU	13
Chương 3. BÍ MẬT CỦA LOULOU	22
Chương 4. CHIẾC GĂNG TAY KỲ LẠ	31
Chương 5. "THUỐC LÁ SỢI VÀNG"	43
Chương 6. BỨC THƯ ĐE DỌA	53
Chương 7. CHÚ KÈU	60
Chương 8. CUỘC TRUY ĐUỔI TRONG SƯƠNG MÙ	69
Chương 9. TÁI NGỘ	78
Chương 10. CHÚ KÈU KHAI BÁO	87
Chương 11. NHỮNG CÁNH CỬA HOÀNG ANH	101
Chương 12. XE THIÊN THANH	110
Chương 13. BÀN TAY BỐN NGÓN	121
Chương 14. BÍ MẬT NHỮNG QUYỂN SÁCH CỔ	130
Chương 15. LOULOU ĐÓI BỤNG	146

BỘ LỤC CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:
GIA TÚ CẦU - HÀ MẠNH CƯỜNG

Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:
TRÀNG AN

Kĩ thuật vi tính:
THANH HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

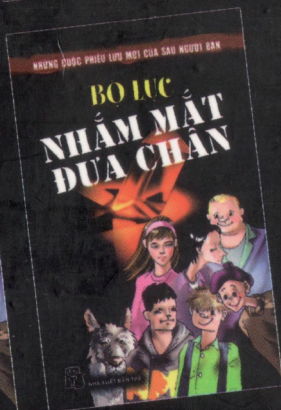
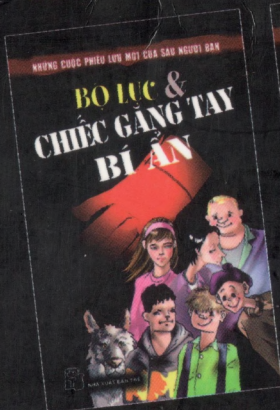
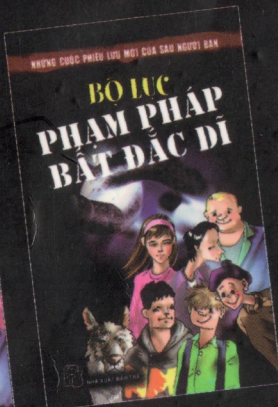
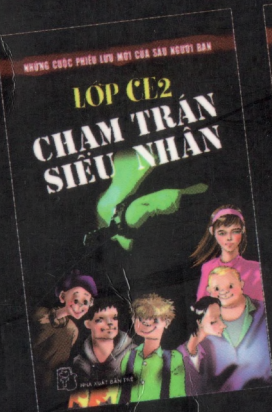
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT & Fax: (04) 7734544
E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

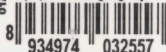
In 2.000 khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1243/69-CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 18/09/2003 và giấy trích ngang KHXB số 173/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2004.

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

0104

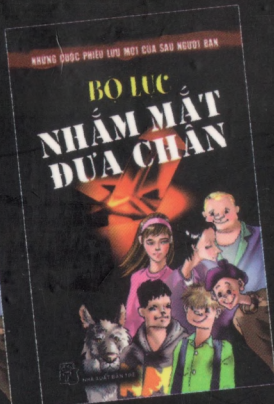
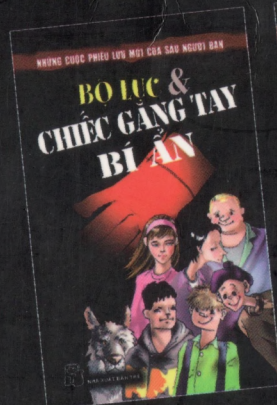
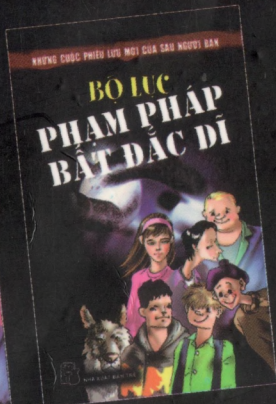
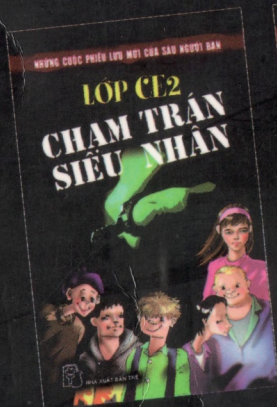
Bộ lục - chiếc găng tay...

8 934974 032557

Giá : 11.000 đ

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

Giá: 11.000 đ

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC & CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

BỘ LỤC & CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ